Jesu Kristi Brud

Anne-Lise Madsen

Anne-Lise og Peter Madsen
BRUDEN OG BRUDGOMMEN

Eftertryk er kun tilladt
med forfatternes tilladelse.

En Palma-bog udgivet af
Løbner Communications 1994, nu cBooks.

Forside:
Tegning af Line Jørgensen
Silkemaling af Birgit Søndergaard

Skriftsteder er citeret fra
aut. bibeloversættelse af 1948

ISBN 87-89240-32-4

Anne-Lise og Peter Madsen

BRUDEN OG BRUDGOMMEN 1:

JESU KRISTI BRUD

En PALMA-BOG UDGIVET
AF LØBNER COMMUNICATIONS, NU cBOOKS.

Anne-Lise og Peter
Madsen har været
missionærer både
i Danmark og i
udlandet i over
30 år.

Bogen, "Jesu Kristi brud" af Anne-Lise Madsen og bogen "Brudgommen kommer" af Peter Madsen blev udgivet som en slags "tvillinger" i 1986, og begge bøger blev hurtigt udsolgt.
Der har været så stor efterspørgsel efter disse bøger, at vi nu vil udgive dem begge i een samlet bog, da emnet i begge bøger er det samme:
Anne-Lise og Peter ønsker at minde alle kristne om, at Jesus snart kommer for at hente sin brud, sin menighed, og hvor vigtigt det er for os alle at være rede og være fyldt af den første kærlighed til Jesus.
De underviser her om, hvem Jesu brud er, og det er dem meget magtpåliggende, at bruden skal vide, hvor højt elsket hun er af Gud.
Bogen er blevet omredigeret af forfatterne, og bogens titel er forkortet til det, de fleste af os taler om som "Bruden og Brudgommen".

Udgivet af Løbner Communications, nu cBooks.

Indledning

Jesu Kristi Brud af Anne-Lise Madsen

Siden jeg var en ganske ung pige, har Guds Ånd talt til mig om Jesu brud. Det er nu 46 år siden, jeg gav mit hjerte til Jesus, og i alle disse år har jeg gennem Ordet set, hvordan Gud længes efter en skare af mennesker, som frivilligt vil tro Ham, elske Ham og adlyde Ham. Der har i alle de år, der er gået, siden jeg blev en kristen, været et råb i mit hjerte: "Jesus, du er min, og jeg er din for evigt!"
Alt, hvad jeg har læst om bruden i Skriften, har jeg bevaret for mig selv. Først i de senere år har Helligånden talt til mig om at dele lidt af det med venner, som vi har været samlede med ved bibeluger og andre møder. Men for en tid siden begyndte Guds Ånd at tale til mig om at skrive en bog om det.
"Ja, Herre," sagde jeg, "når jeg engang bliver gammel og ikke kan virke mere på missionsmarken og andre steder og kommer til at sidde stille et eller andet sted, så vil jeg skrive!"
Men da begyndte jeg at få det svært på forskellige måder. En dag blev jeg meget syg, og i løbet af sygdomsperioden var der to gange, hvor jeg troede, jeg skulle dø. Det var jeg ikke bange for eller ked af, da jeg følte mig helt rede. Men een ting stod for mig med ildskrift i mit sind:
"Du skal stå til regnskab ind for Gud med det, Han har givet dig, og du har ikke fået skrevet det, Gud gav dig at skrive!"
Der, i min magtesløshed, råbte jeg til Gud om en nådetid og lovede Ham, at jeg ville skrive!
Jeg blev rask igen og er det stadig, men i lang tid var jeg tvunget til at tage det mere med ro end før.
Dog blev jeg hurtigt igen optaget af mange ting, så mit løfte til Gud kom i baggrunden. "Snart skal jeg begynde Gud", sagde jeg mange gange.
Peter, min mand, kendte ikke fuldt ud mine tanker. Men en dag

sagde han: "Jeg tror, du skal begynde at skrive en bog om Jesu brud!"
Det virkede stærkt på mig, da det betyder meget for mig, at vi er helt eet i alt, hvad vi gør.
En aften for 11 år siden kunne jeg ikke falde i søvn, skønt jeg var meget træt. Jeg lå og priste Herren, og der kom ustandseligt en masse vidunderlige skriftsteder til mig fra Bibelen. Jeg blev mere og mere vågen og mere og mere fyldt med Guds Ånd, så jeg stod op og satte mig ned i stuen for at læse i Ordet. Det var kommet så stærkt til mig, at jeg skulle gå ned og læse om Ezekiel, der slugte bogrullen, og som bagefter fik meget ondt i maven af den.
I samme øjeblik, jeg satte mig på stolen, faldt Guds Ånd på mig, og jeg begyndte at græde. Jeg læste kapitel 2 og 3 i Ezekiel, som Herren havde mindet mig om, og Gud talte så alvorligt til mig i lang tid den nat, at jeg umuligt kan fortælle det her. Jeg vil altid huske det og altid handle efter det.
Jeg havde efter denne oplevelse een bøn i mit hjerte, een eneste tanke:
"Gud, jeg vil gøre din vilje! Alt, hvad du beder mig om eller byder mig at skrive eller tale, det vil jeg gøre, uanset om mennesker vil høre eller ej!"

Den gamle profetinde Anna talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning! Lukas 2:38.
Den samaritanske kvinde gik efter sit møde med Jesus til sin by, og hun talte til alle om Kristus, Messias! Johs. 4:28 - 29.
Efter at kvinderne ved graven havde fået åbenbaret, at Jesus var opstanden, fik de bud om at gå og fortælle Hans disciple det!" Matt. 28:7 - 8.
Og jeg vil her, med den frimodighed Herren har givet mig, fortælle til alle om Jesus Kristus, min himmelske brudgom og ven!

Jeg går i denne bog meget i detaljer, når det gælder

kærligheden til Jesus. Ingen skal føle sig fordømt eller uværdig, men jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi elsker Jesus. Er du i tvivl om, hvordan man elsker Jesus, kan jeg også udtrykke det på en anden måde: Det er vigtigt, vi er fuldt overgivede og indviede til Jesus. Han må have førstepladsen i vore liv.
Elsker du Guds ord, elsker du Jesus, som er Ordet, der blev sendt til os fra Gud. Du må have fællesskab med Ham gennem Ordet og bønnen for at lære Ham at kende. Du må bede Helligånden om at lukke Ordet op for dig, så du forstår det.
Derved fremkommer kærligheden til Ham.

I 2. del af bogen gennemgår jeg Højsangen meget nøje. Der er en del gentagelser i Højsangen, som ikke er tilfældige og derfor skal med. Læg mærke til fra vers til vers, hvordan bruden vokser og modnes. For at forstå det ret, må man grunde over det. Derfor tror jeg heller ikke, du skal læse det hele igennem på et par timer, men tage lidt ad gangen og lade Guds Ånd tale til dig personligt om det, du læser.
Ikke-troende mennesker vil nok ikke forstå denne bog, men den er også skrevet for at opmuntre og styrke Guds menighed. Men er du kommet til at læse i denne bog og aldrig før har haft en levende tro på Jesus Kristus, vil jeg ønske, du vil bede Ham om at komme ind i dit hjerte og blive din frelser og Herre.
Han døde for dig. Han elsker dig og ønsker, at også du skal være Hans for evigt!

1. kapitel

Alle mennesker vi gerne til Himlen engang.
Og de fleste kristne vil gerne være Jesu Kristi brud, have en plads i Himlen tæt ved Guds eget hjerte og nyde alle Himlens herligheder.
Lige såvel som der er en betingelse for at komme til Himlen, nemlig at blive født på ny og tro på Jesu værk på Golgata som soning for vore synder, så er der også ganske bestemte betingelser for at være en Jesu brud, ganske bestemte karakteregenskaber, som Helligånden søger efter hos os. Der er utallige profetiske bøger og lignelser i Bibelen, som viser os, hvad Gud venter af os. Det er så enkle karakteregenskaber, at selv et barn kan forstå det, og dog er det det allersværeste for Gud at få os til at forstå.
Vores store dreng havde en dag lavet et lille kor og sad derhjemme i stuen og sang det, og dette kor talte lige ind i mit hjerte - og gør det stadig:
"Hvorfor tror du, at Gud skabte dig og mig?
Jo, - fordi - Han ville ha'-
nogen, som Han kunne elske!"

Lad os se, hvordan Gud arbejder i dag. Han arbejder efter samme principper, som Han altid har gjort og klart taler til os om igennem skikkelserne, vi møder i Ordet.
Tag dig tid til at læse 1. Mosebog 24!
Abraham var blevet velsignet i alle måder og havde nu kun eet ønske: at finde den rette brud til sin søn Isak.
Vi hører ofte om, at Abraham, da han var villig til at ofre Isak, sin eneste søn, på alteret, er et forbillede på, hvordan Gud var villig til at ofre sin enbårne Søn, Jesus, for at frelse os fra al vor elendighed og synd.
Men også i forholdet her i kap. 24 er Abraham et billede på Gud, vor Far, som har alt, ejer alt, og alle englene, seraferne

og keruberne i Himlen lovsynger og tilbeder Ham.
Nu har Han bare eet ønske: At finde den rette brud til sin elskede Søn, Jesus Kristus, en brud, Han kan elske, en brud, som har åndelige frugter i sit liv, en brud, som frivilligt elsker og tjener Ham alene.
Hvordan finde en sådan udsøgt perle?

Lad os følge billedet fra 1. Mos. Kap. 24:
Abraham sagde til sin træl, sit hus' ældste, som stod for hele hans ejendom (vers 4):
"Drag til mit land og min hjemstavn og tag min søn Isak en hustru derfra!"
Abrahams træl er for mig at se et tydeligt billede på Guds Ånd, som også at udsendt af Gud med bemyndigelse over hele Guds ejendom.
Gud har sendt Helligånden i vor tid til vor jord for at finde eller tage en brud derfra. Men ikke fra en hvilken som helst slægt. Ånden søger i hele verden blandt Guds egen skabning, iblandt alle dem, som regner sig som og kalder sig kristne.
Jeg kan huske, at jeg som barn hørte de ældre tale om, at det ville tage lang tid, inden Gud ville kunne finde en brud, da der står, at hun skal være en ren brud, uden plet eller rynke, fuldkommen!
"Vi er mennesker", sagde de, "fulde af fejl og mangler. Vi skal også huske, at vi aldrig bliver fuldkomne, og lad os agte os for ikke at komme ind i læren om fuldkommenhed!" indprentede de os. "Vi er syndere, synder daglig meget og trænger idel straf!" "Nej," sagde de, (og det samme siger mange også i dag) "det er ikke for os, der må være en anden forklaring på det."
Men på trods af, hvad de dengang mente, og hvad vi tror og tænker i dag, så er Helligånden udsendt, udgydt over alt kød, og Han søger og søger og længes efter at finde den rette brud til Jesus, Guds Søn. Han søger iblandt Guds eget folk (ikke bare i Israel, men iblandt alle kristne). Dette vil jeg gerne

komme ind på senere.
Abrahams træl sagde: "Men hvis nu pigen ikke vil følge med, skal jeg så bringe din søn tilbage til det land, du drog ud fra?"
Da blev Abraham helt forfærdet: "Vogt dig vel for at bringe min søn tilbage til det land!"
Og så sagde Abraham noget enestående:
"Hvis pigen ikke vil følge dig, er du løst fra eden!"
Helligånden søger efter bruden til Kristus. Men hvis Han nu ikke kan få nogen ud af Guds folk til at gå ind på at forlade alt det jordiske og frivilligt være Jesu brud, skal Jesus da endnu engang komme til jorden og endnu engang vise os sin kærlighed, for selv at lokke os til at være Hans brud? Nej, aldrig! Jesus har een gang for alle vist sin fuldkomne, uforbeholdne, vidunderligt ofrende kærlighed, og Han skal ikke komme tilbage til os på samme måde for at give sit liv for at vinde sig en brud. Når Han kommer tilbage til jorden, er det som konge og hersker i triumf sammen med sin brud for at regere i 1000 år.
"Hvis pigen ikke vil følge dig, er du løst fra eden, men i intet tilfælde må du bringe min søn tilbage dertil!" Sådan sagde Abraham, og sådan siger Gud.
Det er frivilligt, om vi vil følge Jesus og være som en brud for Ham.
Hvad gjorde så Abrahams træl, og hvad gør så Helligånden i dag? Hvor skal Han da søge og finde bruden?
Abrahams træl var ikke i tvivl!
Helligånden ved også lige præcis, hvor Han skal lede efter bruden! I vers 13 siger trællen:
"Se, jeg stiller mig her ved vandkilden!"
Alle piger og fruer på den tid - og også i vor tid på mange steder, hvor man ikke bare kan lukke op for vandhanen, - mødes ved vandkilden.
Jeg har selv boet ved siden af en brønd i Afrika i 9 år. Og hvis jeg ville tale med en af kvinderne, kunne jeg bare kigge ud ad vinduet på bestemte tidspunkter på dagen, så vidste jeg, at nu

måtte hun snart være der. Og når jeg gik hen til brønden, undrede det mig ofte, hvor udholdende og trofaste disse kvinder var til at hente vand til hele familien der. Brønden var dyb, men de kom med deres spande og lædersække og lagde kræfterne i, og glæden var stor, når det rene, klare vand kom op og blev fyldt op i de større spande ved siden af brønden. Alt imens gik snakken. Der blev leet og sunget. Alle begivenhederne i landsbyen blev snakket igennem og diskuteret. Der var andre brønde, andre steder at få vand, men de fleste kom til denne brønd, fordi vandet var rent. Så det gjorde ikke noget, der skulle lægges flere kræfter i, bare resultatet var godt.

Jeg er så glad for, at Bibelen altid giver billeder og lignelser, som vi alle kan forstå. Vand, ved vi, hvad er. Vi må have vand hver dag for at kunne leve et godt liv, og Jesus forklarer det så godt for den samaritanske kvinde, og det er samme forklaring til Jesu brud i dag:
"Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv!" Johs. 4:14.
Og i vers 10 siger Jesus, at det vand, Han giver, er levende vand!
Helligånden står i dag og ser ud over Guds folk og dem, der kalder sig Guds folk, akkurat som Abrahams tjener stod der ved brønden og iagttog kvinderne, der hentede vand, og Han ser på de mange, der hører Ordet.
Hvem er mon bruden?
Jeg tror, Jesus giver svaret i Johs. 7:37 - 38:
"Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! Den, som tror på mig, fra hans indre skal der, som Skriften har sagt, rinde strømme af levende vand."
Hvis du ikke er tørstig, er vand noget af det mest triste at blive konfronteret med ved middagsbordet. Men hvis du tørster, er der ikke noget skønnere end vand.

Der er flere måder, du kan drikke Jesu levende vand på og spise livets brød på. Det vil sige inddrikke Ånden og spise Ordet! Hvis du gør disse to ting forkert eller for sjældent, lever du et meget farligt liv, som bringer åndelig sygdom, underernæring og i værste fald død med sig. Og når basunen lyder, og bryllupsklokkerne ringer, er du ikke klar!

1) Du glemmer måske helt at inddrikke Ånden og bede Ham om at fylde dig, vejlede dig, undervise dig, retlede dig? Så er det en trist affære at gå i gang med at spise Guds ord. Du prøver ihærdigt at læse et kapitel hver dag, men det siger dig ikke noget. Du har ingen appetit på Guds ord, og det er bare bogstaver for dig. Hvis du skal give den kost videre til andre, bliver det en af de knastørre prædikener, som afskrækker folk fra kristendommen. Eller det bliver en teoretisk udredning om, hvad du har hørt andre sige om disse ord.

2) Du får ikke tid til selv at lade dig fylde med hverken Ånden eller Ordet, for du har simpelt hen ikke tid. Men du har en alletiders præst, som du går og hører om søndagen. Han giver dig et godt ord, og du bliver fyldt med ny kraft og glæde gennem hans forkyndelse. Å, det er herligt!

Men ak, det er som at møde sin elskede ven og frelser een gang om ugen og få et kys på kinden! Det kan endda være, du møder Ham om onsdagen også gennem andres vidnesbyrd og udlægning af Ordet. Men det er som at få et flygtigt kys på den anden kind af Ham, du elsker, og som elsker dig. Vil du nøjes med det?

Det kan gå for en tid, men kærligheden kan let slukne, og du kan let møde andre ting, som fylder dit hjerte, så du glemmer din ven!

3) Hvis du siger, du elsker Jesus, så elsker du Ordet og Ånden!

Jesus kender vi bedst fra billeder, vi har set i søndagsskolen og andre steder. Men vil du virkelig kende Ham, skal du vide, Han er Ordet, Guds levende ord.

Helligånden er udgydt over alt kød i dag.

Han søger efter mennesker, der vil elske og tjene Herren og følge Ham på trods af alt.
Jesus elsker dig og længes efter fællesskab med dig!

2. kapitel

Jeg var kun tolv år, da jeg gav mit hjerte til Jesus, men der gik ikke mange dage, før jeg var klar over, at jeg ikke kunne være god. Jeg var ulydig, uartig, egenrådig og meget andet stygt, og jeg kæmpede en fortvivlet kamp for at være god. Så hver gang, når vi legede og kom ud for en situation, hvor jeg måtte ønske et eller andet, lød der et råb inde i mit hjerte: "Å, Gud, selv om dette er leg, så ved du, at jeg har eet eneste ønske: at kende dig og leve 100% for dig og efter din vilje!"
År for år var dette råb i mit hjerte: "Gud, jeg vil kende dig! Jeg vil være Jesu brud!"
Der gik ikke lang tid, før Gud svarede mig: "Den eneste måde, du kan kende mig på og blive Jesu brud, er igennem samfund med mig i Ordet og bønnen."
Da Gud et par år senere døbte mig i Helligånden, troede jeg, målet var fyldt. Men da blev min tørst efter Ham endnu stærkere, og jeg er nu klar over, at Jesu brud altid er tørstig efter Ham, altid er hungrig efter at kende Ham bedre.
Jeg føler som salmisten siger det i Salme 42:
"Som hjorten skriger efter rindende vand, således skriger min sjæl efter dig, o Gud! - Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud. Når skal jeg komme og stedes for Guds åsyn?"
En menneskelig sammenligning kan jeg måske give, som beskriver lidt af, hvad jeg føler en Kristi brud mærker i sit hjerte.
Jeg har hørt at folk, når de har været gift i 30 år, tager det lidt med ro, "slår koldt vand i blodet", og kærligheden er ikke, hvad den var i ungdommen. Jeg - eller vi - er måske mærkelige! Men så er det rart at være mærkelig! Jeg har kendt min mand i 44 år og snart været gift med ham i 38 år. Men når han kører ned i byen for at ordne nogle ting, glæder jeg mig som et barn, til han kommer hjem igen! - Er han ude på møderejse i længere tid, starter jeg med at gøre hele hytten ren, rydde op

og tusind andre ting, for at tiden skal gå hurtigt, til han kommer igen. Varer det længe, trøstespiser jeg vist lidt, og hvor er det dejligt, når jeg hører lyden af vores bil dernede på vejen!
Det er muligt, Gud har givet mig et så herligt ægteskab, for at jeg skal kunne forstå lidt af min himmelske brudgoms væsen. Paulus sammenligner brudeforholdet med Jesus og menigheden med vore jordiske bryllupper, og han har ret i, at hemmeligheden i dette er stor!
Som Rebekka gik til brønden efter vand hver eneste dag, således må vi hver eneste dag hente det levende, rene vand hos Jesus ved Ånden gennem Ordet! Og jo længere vi kender Ham, jo mere elsker vi Ham.
Jeg bliver så glad, når jeg læser Åbenbaringsbogen 22:17. Først kan man blive skræmt af de dystre ting, man læser om, som skal komme over jorden. Men her står, hvordan vi kan være sikre på at være med, når Jesus kommer:
"Ånden og bruden siger: "Kom!" Og den, som hører, skal sige: "Kom!" Og den, som tørster, skal komme!"
Er du i tvivl, om du skal være med? Her står så godt: "Den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt." - Der er plads for alle, som vil!
Du kan ikke regne med et godt jordisk ægteskab eller venneforhold uden kærlighed.
Og du kan ikke regne med at blive Jesu brud, uden at du elsker Ham og længes efter Ham og bare må gøre noget positivt i ventetiden og gøre, hvad du kan, for at bringe Ham og dig frem til bryllupsdagen!

Der er flere, der har sagt til mig, når jeg har talt om dette på møderne: "Ja, men alt det kan vi slet ikke leve op til, det er kun for specielle mennesker!"
Nogle enkelte har endda forladt mødet i protest, når jeg har talt om, at der kun er to veje at vælge imellem som mennesker:

Enten at være kold eller varm, følge den smalle eller den brede vej og enten må man vandre i Guds lys eller syndens mørke.
Nogle mener, det ikke kan lade sig gøre at leve et rent og helligt liv med Gud.
Jeg kan huske, da jeg skulle giftes med Peter, at jeg havde en masse komplekser på næsten alle områder af mit liv, så jeg havde bestemt, at jeg hellere måtte lade være at gifte mig.
Men det, der gav mig tryghed og tro på, at det skulle gå for mig at blive gift, var Peters uselviske, oprigtige kærlighed og hans tålmodighed! Hvor meget mere vil da ikke Jesu vidunderlige, selvopofrende og aldrig svigtende kærlighed kunne føre os igennem til et herligt liv som Jesu brud! Dem, Han kaldte, da Han vandrede på jorden, sagde Han blot til: Følg mig! Hvis de ville, så gjorde Han dem til det, de skulle være.
"Jeg vil gøre jer til menneskefiskere!"
"Jeg vil aldrig slippe eller forlade jer!"
"Jeg vil sende jer en hjælper!"
"Jeg vil," siger Jesus. Vil du?
Jeg har ofte undret mig over, når jeg læste i Matt. 25 om de ti brudejomfruer, at de fem kloge, som havde olie nok, ikke kunne give lidt af deres overflod til de fem dårer, som havde for lidt olie og derfor ikke kunne komme med ind til bryllupsfesten.
Men jo nærmere vi kommer Jesu genkomst, jo mere forstår jeg, at ingen kan få kraft fra andre kristne. Du kan ikke leve på andres oplevelser med Jesus.
Du må selv være tørstig og komme til Ham og drikke.
Du må selv søge Guds kraft og lade dig fylde af Ånden.
Jeg tror, det er sidste udkald nu, inden Jesus kommer!
Gør dig rede! Bliv lys! - Se brudgommen kommer, gå Ham i møde!

3. kapitel

Når vi tænker på det med det levende vand, så bruger Guds ord mange herlige hentydninger netop til dette billede. Tag disse ord til dig. Drik dem ind, lev i dem, pris Jesus for dem!
I 2. Mos 17:6 drak israelitterne af klippen og fik tørsten slukket!
1.Kor.10:4 siger, at denne klippe var Kristus!
Salme 36:10 siger: Hos dig er livets kilde!
I Salme 87:7 læser vi: "Alle mine kilder er i dig."
Jesus siger til sine disciple, at den, som drikker af det vand, Han giver, skal aldrig i evighed tørste!
Es. 12:3 siger, at vi skal øse vand med glæde af frelsens kilder! Der står i Jer. 17:13, at dem, der forlader kilden med det levende vand fra Gud, skal udryddes af landet og få skam og skændsel.
Det herligste, der står om det levende vand, er det, Jesus siger til kvinden ved brønden om, at det vand, Han giver, skal blive et kildespring til evigt liv! - Det ord er godt! Det vil altså sige, at hvis du fylder dig med Ordet og åbner dig for Ånden, så sker der det, at næste gang, du bliver spurgt, om du har et lille ord at dele med nogen i en eller anden sammenhæng, så begynder det med det samme at boble inden i dig. Jo, du fik noget levende vand fra Jesus i morges, og det presser på og vil ud, så det kan være med at give liv og glæde til andre. Dette fantastiske kildespring kan ikke spærres inde. Da bliver det ikke svært at vidne, og da bliver det ikke svært at prise Herren, fordi du er så fyldt, så det flyder over!
Vil du lade dig fylde? - Jeg har selv oplevet, at der skal en viljesbeslutning til at gå ind i dette herlige, frugtbringende liv med Jesus!
Daniel havde en fast aftale med Gud hver dag, hvor han bad og havde fællesskab med Herren.
Det har jeg også fået. Jeg har opdaget, at det er det eneste, der kan bevare mig fra at være en tør og selvoptaget kristen!

Og det bevarer fra vildfarelser. I den sidste tid skal der komme, ja, der er allerede mange vildfarelser.
Jesus siger: "I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft!"
Det er klar og tydelig tale!
Der er mange, der kun beder og læser Ordet for at forberede sig til møder eller søndagsskolelektioner o.l.
Det er måske den største fare for os, som hele tiden skal dele Guds ord ud til andre. Hvis man kun læser for at have noget at give andre, forbliver ens egen sjæl halvtør!
Hvis man tager tid sammen med Jesus for Hans skyld og for ens egen skyld for at tilbede, ære og tiljuble Ham i enrum, da springer glædens kilder med levende vand. Når man så giver videre til andre, bliver det ord fra hjerte til hjerte! - Og det føder noget godt frem både hos en selv og hos dem, der lytter.
Et godt og sundt kærlighedsforhold mellem mennesker ønsker at føde noget. Og et stadigt fortroligt samfund med Jesus vil føde noget vidunderligt frem i den åndelige verden.
Vi stræber så meget efter Åndens gaver. Men i samfund med Jesus fødes først af alt Åndens frugter.
Å, hvor er det visdom og kærlighed fra Gud!

4. kapitel

Lad os gå tilbage til Rebekka ved brønden. Abrahams tjener så, at hun var såre smuk, og hun var jomfru.
Ved du, at den bedste skønhedskur får du ved at drikke det levende vand og leve i Ordet! Det giver øjet glans! (Salme 19:9) Er det ikke dejligt at se en med glans i øjnene?
Jeg husker så tydeligt, da vor dronning Margrethe af Danmark blev forelsket i Henrik. Hun har da altid været en sød og frisk pige, og jeg har fulgt hende med interesse, fordi vi er nogenlunde jævnaldrende, og jeg har altid syntes, hun var specielt naturlig og sød. Men da hun blev forelsket! -
Hele Danmark syntes vist, hun pludselig blev smuk!
Og det har hun været siden, fordi hun har det godt med sin Henrik.
Men kommer du til at elske Ordet, bliver du forvandlet fra dag til dag til det samme billede som Jesus. Din udstråling bliver fred og glæde, og de trætte, triste øjne kommer til at funkle!
Trænger du til en psykiater? - Så har du ham også i Ordet.
Salme 19:8-9: "Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen,.....og glæder hjertet!"
Føler du dig enfoldig og uduelig?
Her står, at Herrens ord gør enfoldig viis!
Har du ingenting at slå til side med? - Er du fattig?
"Herrens ord er sande, rette til hobe, kostelige fremfor guld, ja fint guld i mængde!"
Det lyder så enkelt, og dog er det det sværeste for Gud at få os til at se.
Jeg føler, at vi her er ved det vigtigste afsnit i denne hilsen til enhver, som ønsker at være Jesu Kristi brud!
Da Abrahams træl så Rebekka, så han, at hun var såre smuk, og at hun var jomfru. Hun levede i forventning og renhed for kun at ejes af den ene herre, som var bestemt for hende!

Gud har gang på gang talt alvorligt til mig om, at det er meget, meget vigtigt, at både vor ånd og sjæl og krop er indviet til Herren!
Jeg vil gerne slå fast, at det er muligt at leve et rent, helligt liv allerede her på jorden, mens vi venter på vor brudgom og ven.
Forleden læste jeg i en dansk avis en artikel af en kendt præst, som skrev helt klart og tydeligt, at man er på vildspor, hvis man tror, at man kan blive helliggjort og fri fra synden, når man er et almindeligt kristent menneske. Vi synder dagligt og trænger til straf, og vi kan, hver gang vi synder, bede Gud om forladelse, men vi må for alt i verden ikke komme ind på, at vi kan blive bedre.
Dette stemmer ikke med Guds ord!
Jeg har bedt med mange mennesker, som levede i fordømmelse og kæmpede med svære synder, som de mente, det var håbløst at komme ud af.
Både min mand og jeg har været bundet af laster og prøvet denne fortvivlede kamp for at komme ud af det, og vi føler med dem, der kæmper for at komme fri.
Men lad os se, hvad Ordet siger:
Hver gang, Jesus havde hjulpet et menneske, forventede Han, at de skulle leve et rent liv. Han sagde: "Gå bort og synd ikke mere!"
I Rom. 12:1-2 står der et ord, som er blevet min og vor og manges redning:
"Bring dit legeme som et offer til Gud.....og lad dig forvandle gennem en fornyelse af dit sind!"
Denne forvandling sker, når vi hver dag er sammen med Jesus i enrum.
Jeg spurgte en gang Gud: "Hvad er det, der sker, når jeg studerer og grunder over dit ord hver morgen, beder og lytter til dig i mine tanker? - Jeg synes egentlig ikke altid, jeg føler noget som helst lige i øjeblikket!"
Da talte Guds Ånd til mig og sagde: "Når du bringer dig selv, dit legeme, som et offer til mig hver dag, sender jeg min ild ned

over dig, som jeg gjorde det over ofrene i den gamle pagt, og jeg brænder alt det bort i dit hjerte, som er urent. Når dit indre menneske renses på den måde hele tiden, forvandles du dag for dag til at ligne Jesus!"
Og pludselig forstod jeg ordet i 2. Kor. 3:18:
"Og alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, eftersom det kommer fra Åndens Herre."
I os bor der intet godt, men Ordet siger, at vi er døde med Kristus, begravede med Ham og oprejst til et helt nyt liv.
Jo mere, vi tror dette og tager imod det, når vi er sammen med Jesus i enrum, jo mere vil dette herlige liv overtage magten i os.
"Det er ikke længere os, der lever, men Jesus lever i os!"
Dette er ikke åndeligt hovmod. Tværtimod!
Det er hovmod, hvis vi tror, vi selv kan leve op til dette at høre Kristus til!
Vi sørger så godt for vor krop, når det gælder mad, tøj, hus, komfort osv. Og vi kan bruge mange år på at uddanne os til en jordisk tjeneste!
Hvor meget mere skulle vi da ikke sørge for føde til vor ånd og tænke på livet ind for den levende Gud og "uddanne os" til evigheden!
I Efeserbrevet sammenligner Paulus menigheden med manden og hans hustru, og han siger, at vi ved vandbadet i Ordet bliver rensede og helliggjorte, for at Han, Kristus, vor ægtemand, kan fremstille kirken for sit åsyn som herlig, - uden plet eller rynke eller andet sådant. Nej, den skulle være hellig og dadelfri!
Så der er håb for os alle! Den, som Sønnen får frigjort, skal være virkelig fri!
Det lyder utroligt, men jeg har set tusinder af eksempler på, at Gud gør det ved sin Ånd for alle dem, der dagligt vil lade sig rense ved Ordet og Ånden.

5. kapitel

Vor krop og den måde, vi bruger den på, har en meget stor betydning ind for Gud. Derfor siger Han, at vi skal bringe vore legemer som et offer.
En af de synder, som gør Gud vred, er utugt, fordi man derved vanhelliger det legeme, Gud har skænket os.
Gud ønsker ind for Djævelen og hele hæren af åndemagter at demonstrere, at der er en flok ud af Guds skabning, der vil tilhøre og tilbede Ham, vor Skaber og himmelske Far. Og det største mirakel for mig er, at Gud Fader og Gud Søn og Gud Helligånd vil bo i mit og dit jordiske legeme. Dette er så fantastisk, at det må få os til at tænke alvorligt over, hvad vi bruger vore legemer til.
Læs 2. Kor. 6:16 - 19.
Vi er den levende Guds tempel, thi Han har sagt:
"Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk." og et andet sted:
"Rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige,.....så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt."
Det er klar tale, og der er mange, mange andre bibelord, som fortæller os, at det er muligt ved Guds underfulde hjælp og nåde at leve et rent og helligt liv og vokse i erkendelsen af Ham.
Det, at vor krop er så betydningsfuld, vil jeg gerne understrege igen. Vi bliver ikke frelst ved gode gerninger - men - vi skal stå til regnskab for alle vore ord og gerninger, altså det vi bruger vor krop til, indbefattet hvad det lille lem, tungen, bliver brugt til. Det er alvorligt!
For nylig spurgte jeg Herren: "Kan det ikke være lige meget, om man sidder eller ligger eller står op eller bøjer knæ, når man beder. (Det kan være svært at komme op om morgenen

og bøje sine knæ for Herren. Det er unægteligt mere bekvemt at blive liggende!) -
Da talte Herren til mig om, at Han hører os, når vi beder, uanset on vi sidder, står eller ligger, men den Onde raser, når nogen bøjer knæ i tilbedelse til Gud. Djævelens højeste mål er at blive ophøjet og tilbedt. Når et menneske bøjer sine knæ ind for den levende Gud, ligger der det i det, at man fuldstændig ønsker at ydmyge sig og underkaste sig Gud.
I Det gamle Testamente faldt man på sine knæ og på sit ansigt, når Gud talte til en. Også i Det nye Testamente ser vi, at når nogen virkelig oplevede Jesus som Guds Søn og verdens frelser, faldt de på knæ i tilbedelse og underkastelse.
Mange syge faldt på knæ for Jesus og bad Ham om hjælp. Det viste deres tro på Ham som Guds Søn.
Peter faldt på knæ for Jesus og ydmygede sig for Ham.
Stefanus faldt på knæ og råbte med høj røst til Herren, mens han blev stenet.
Når de havde bøn blandt de første troende, faldt de på knæ og bad, og Gud åbenbarede sig for dem.
Det, du bruger din krop til, udtrykker ofte det, der bor i dit hjerte!
Hele din udstråling vidner om, hvilken Herre, du tjener, og hvem du har helliget dit liv til. Venter du på din himmelske brudgom? Er din ånd, sjæl og krop helliget Ham alene? Er du en brudejomfru?
Endnu er det nådens tid, vi lever i! - Indtil Jesus kommer og henter sin brud, er det nådens tid. Hvis du føler, at du ikke helt er helliget Herren, er der tid i dag til at sige: "Tilgiv mig, Jesus, Guds Søn. Fra denne dag!" (Nævn datoen og skriv datoen op i din bibel, så du aldrig glemmer det, og så du kan bruge det, når fjenden angriber dig)
"Fra denne dag er jeg ikke længere min egen! Jeg tilhører dig, den eneste sande Gud! Jeg er købt med Jesu blod og er Hans ejendom. Jeg er din ventende brud, Jesus! - Jeg er helliget dig!" Begynd nu at leve et helt nyt liv i et inderligt fællesskab

med Ham, og du vil forvandles fra dag til dag til at ligne Ham.
Brug din krop til at ære Ham!
Løft dine hænder mod Himlen i dit lønkammer og tilbed, pris og ær Ham!
Bøj dig i ydmyghed ind for Ham og fortæl Ham alt, hvad der ligger dig på hjerte.
Bliv fortrolig ven med Ham.
Luk din mund op og brug din mund til Hans ære.
Brug dine hænder til at give!
Dine øjne er sjælens spejl. Lad dem udstråle din kærlighed til Jesus og andre mennesker!
Djævelen hader, når vi giver vore legemer til at ære Gud. Derfor har han besluttet i den sidste slutspurt og kamp at sætte sit stempel på menneskenes kroppe, for at de på den måde er solgt til den Onde og åbent bekender med deres krop, hvilken herre, de tilhører. Han vil tvinge os alle til at tage hans mærke på os og tilbede ham og hans billede.
Nogen synes, det bliver frygteligt for de kristne at skulle overvinde en sådan kamp. Men det bliver grusomt for dem, som tager Dyrets mærke på sig og sælger deres krop og sjæl til Djævelen! - Det bliver frygteligt for dem, når Gud udgyder sin harmes vin over jorden. Da får Guds engel bud om kun at skåne dem, som ikke har Dyrets mærke på sig, men som er helliget Herren!
Vi kommer meget snart til at skulle vælge. Det bliver alvor! Ingen gylden middelvej længere! Elsker du Jesus eller Dyret? - Må Gud give os at kunne sige som Josua:
"Jeg og mit hus vi vil tjene Herren!"
Jeg spurgte Herren for en tid siden: "Hvorfor står der i Ordet, at vi ikke kan tjene to herrer. Vi kan ikke tjene både Gud og mammon. Vi må enten hade den ene og elske den anden eller omvendt. Der er jo mange afguder, men du nævner kun mammon her, kære Jesus. Hvorfor nævner du kun Gud eller mammon?"
Da talte Guds Ånd til mig og sagde: "Læg mærke til fra nu af,

at den store kamp for alle kristne vil blive kampen mellem Gud og mannom! Næsten alle kristne bliver stillet på valg i deres arbejde, i deres hjem og i deres hjerter, hvem af disse to de vil tjene, og til slut i denne tidsalder må de tage bevidst afstand enten fra den ene eller den anden!"

Jeg syntes dengang, det var mærkeligt, men siden da har jeg set, det er sandt. Selv i Afrika blandt de primitiveste folk står kampen på dette. I vore velfærdslande bliver vi gang på gang stillet på valg. Vil vi tro på vore lønningsposer, eller vil vi tro de herlige løfter, Gud har givet os?

Bruden vil vælge helt at tro på Guds løfter.

"Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal du få alt andet i tilgift!"

Tre gange i Matt. 6 siger Jesus: "I må ikke bekymre jer!"

Å, det er forunderligt at tro på Jesu ord. Som Han sørger for blomsterne på marken og fuglene, som synger for os, sådan vil Han til evig tid sørge for dem, der er helliget Ham.

Også når slutkampen kommer, skal vi ikke bekymre os. Det er muligt, vi skal skrue ned for al vor luksus. Det har vi prøvet tit, og man vænner sig forbavsende hurtigt til det - og er såre lykkelig endda!

Vi vil da til gengæld opleve en fryd og usigelig glæde, som aldrig før, ved at tilhøre den himmelske verden.

Lad os ikke tage Dyrets stempel på os, men lad os bekende med hele vor krop og alt, hvad i os er, at vi er helliget Herren, vor himmelske brudgom.

6. kapitel

Der kan være mange bagateller, vi indtil nu ikke har taget det så nøje med. Men Gud har vist mig i mit personlige kristenliv, at det er på grund af de ting, jeg ikke tager det nøje med, at jeg får problemer og prøvelser.
Når jeg giver Djævelen bare en lille dør på klem, kommer han ind i min tilværelse og stjæler mere og mere plads, for da har han en platform til at tale sin sag, anklage mig og give mig nederlag og dumme tanker, som forstyrrer min fred.
Men hvis jeg, hver gang Guds Ånd minder mig om en eller anden forkert reaktion i mit liv, gør det op og renser ud i mine tanker, da får jeg fred for den Onde. Dette kan måske være til hjælp for en og anden prøvet sjæl. Giv ikke Djævelen en eneste åben dør!
Den sidste tid bliver en alvorlig tid, hvor vi må tage det nøje med vort gudsliv. Så for noget siden, tog vi helt konkret og snakkede igennem her i vort hus, hvad der eventuelt kunne give den Onde en mulighed i vore liv. Vi lagde alt frem for Herren og rensede ud i krogene, og vi har besluttet, ved Guds hjælp og nåde, at være 100% helliget Herren! - Sikken fred, det giver!
Er det fanatisme? - "Det for meget," siger du måske. - "Det er trældom."
Lad os se, hvad Gud siger:
"Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke!" 5. Mos. 6:5.
Her er der ikke plads til nogen halvhjertethed! Ikke nogen overfladisk kærlighed, men en kærlighed, der går i dybden og kan koste noget!
Og i 5. Mos. 10:12 står der et par gode råd, hvis vi vil, at det skal gå os godt:
"Hvad andet kræver Herren din Gud af dig, end at du skal frygte Herren din Gud, så du vandrer på alle hans veje, og at

du skal elske ham og tjene Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl, så du holder Herrens bud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig, for at det må gå dig vel!"
Disse gode råd er ikke blevet forandrede, fordi Jesus kom. Han opfylder hele Guds lov med at tilføje endnu mere kærlighed til Gud og næsten, og Han har endda gjort det sådan, at vi ikke skal slæbe rundt på store stentavler, hvor Guds lov er skrevet op på, så vi kan huske dem. Han har skrevet det på vore hjerters kødtavler, så vi bliver mindet i vore hjerter, når vi er på afveje!
De, der spurgte Jesus om, hvordan de skulle få evigt liv i Himlen hos Gud, fik samme svar: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind!" Matt. 22:37.
Når Abrahams træl så på hele Rebekkas udstråling, at hun var jomfru, at hun var helliget den mand, hun skulle giftes med, så ser Helligånden helt klart på os som kristne, om vi tjener een herre, og om vi venter på vor elskede ven og herre med rene hjerter og sind. Vi kan ikke bedrage Helligånden!
Helligånden står og ser på os i vort daglige liv, i vor tjeneste og i vort hjem og familieliv. Det mest betydningsfulde for Gud er vore motiver for det, vi gør. Gør vi det alt sammen for at ære og ophøje vor elskede frelser, eller søger vi egen ære og fremgang? Må Gud hjælpe os i denne alvorlige tid at gøre status over vore liv - og tage Gud med i alle detaljer!
Hør, hvor nøje Herren er: (5. Mos. 6:6 - 9)
"Disse bud, som jeg i dag pålægger dig, skal du tage dig til hjerte, og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op; du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande, og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte."
Her ser vi, hvordan det er Guds vilje, at Han skal være med os i alt, hvad vi gør med vor hånd og tænker i vore tanker.

Og vi skal ikke mindst huske at indprente vore børn Guds ord og bud, så vi også får dem med os til Himlen!
Har du ikke tænkt på alt dette, og har du forsømt alt dette, så står der så godt i 5. Mos. 4:30 -31:
"Du skal vende om til Herren din Gud og adlyde hans røst. Thi en barmhjertig Gud er Herren din Gud, han slipper dig ikke og lader dig ikke gå til grunde."
Endnu er det nådens tid!
Men Gud er en nidkær Gud. Han er jaloux!
På samme måde som utugt og utroskab rent legemligt er Herren en gru, så vil Han heller ikke dele os med nogen, åndeligt set. Det er Ham en gru og en lidelse at se sin kirke som en skøge, der engang tjente og elskede Ham, og som nævner sig med Hans navn, men som forsøger at tjene to herrer.
Herren ønsker hele vor kærlighed, og Han ønsker, at vi elsker Ham, og at Han er vor Herre. Derfor tåler Han heller ikke afgudsdyrkelse, hvor andre ting kommer før Ham! Han er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden!
Det er meget let for os, som tjener Herren, at sige: "Nej, det er da klart, vi elsker Ham, og vi kunne da aldrig drømme om at tjene andre end Herren, vi, som er missionærer, eller præster, eller har en anden tjeneste heltids for Gud!"
Men her er det meget let at blive bedraget!
Jeg husker, da vi tjente i menigheden i Blåhøj i Danmark i 1975 - 83. Peter og jeg forsøgte vort allerbedste, for at menigheden skulle vokse, og vi ville gerne tilfredsstille alle de mennesker, der kom på møderne, og vi ville gerne, at alle skulle synes om vort arbejde. Vi ville holde fred med hele verden omkring os.
En dag, da Peter var i bøn, sagde Gud til ham:
"Du arbejder forkert! - Du tjener menigheden først. Men du skal arbejde for mig først, og så skal JEG tjene menigheden!"
Fra den dag blev der en forandring i vor tjeneste. Vi blev klar over, at det var den forkerte rækkefølge, vi havde sat Gud i.

Nu begyndte vi at tjene Jesus først af alt, adlyde Ham mere end alt og på trods af alt, og da begyndte Gud at velsigne på en underfuld måde. Da blev der sejr, og da fik Gud al æren!
Det er så nærliggende for os at tjene et system, men det kan meget let ødelægge Guds værk og gøre, at arbejdet stagnerer.
Og det forunderlige er, at når det er Jesus, vi tjener, så velsigner Han også det, vi arbejder med.
Søg først Guds rige, søg først Herrens vilje, så velsigner Han alt det andet, du rører ved!
I vort arbejde kan man opleve to slags kristne:
Dem, der fryser sammen,....og dem, som smelter sammen!
Må Gud hjælpe os, at kærligheden til Ham og til alle driver værket, så det bliver varmt og godt at være sammen!
Det er meget mærkeligt at se, hvordan alt bliver forandret, når man elsker - virkelig elsker Jesus, som en brud elsker sin brudgom.
Tilsyneladende kan det i første omgamg se ud, som om man bliver ensom, bliver hårdt prøvet. Den Onde raser, og man bliver slebet som en diamant på sin slibesten. Man kommer igennem ild, bliver lutret og prøvet, så man næsten tror, man har valgt forkert. Men når man holder fast ved kærligheden til Jesus, oplever man pludselig, at man er blevet som statsborger i et nyt land! Man får nye rettigheder! Nye love! Nye regler! Ny regent! Ny familie! Ny far - ja endog ny økonomi!
Det koster noget at elske sin frelser og følge Lammet, hvor det går, men det er velsignet!
Så oplever man, at det ikke er vor sag at tilrettelægge en masse gerninger, Gud skal vandre i!
Men Han lægger gerningerne til rette, som vi sammen med Ham får lov at vandre i. Da bliver hverdagen fuld af mirakler.

7. kapitel

Da Abrahams træl fik øje på Rebekka og så, at hun netop kunne passe som hustru for Isak, gik han ikke uden videre hen og sagde det til hende. Nej, han ville først prøve hendes sindelag.
Han havde bedt Gud om nogle ganske bestemte tegn på, at hun var den rette, og han ville prøve hende først.
Da hun steg ned for at drage vand op og havde fyldt sin krukke, ilede trællen hen til hende og sagde: "Giv mig lidt vand at drikke af din krukke!"
Hun svarede: "Drik, Herre!" Og hun løftede straks krukken ned på sin hånd og lod ham drikke.
Dette har talt meget til mig. Helligånden prøver alle os kristne på samme måde, når vi øser fra "kilden med det levende vand", Guds levende ord.
Som der jo sikkert var mange kvinder, der trak vand op ved kilden dengang, er der også mange, der læser Bibelen. Men det er ikke lige meget, hvordan vi bærer os ad. Helligånden står ved vor side, når vi læser, og Han ønsker fællesskab med os! Han er tørstig efter fællesskab i Ordet.
Men mange i dag kan ikke klare at dele noget med Helligånden. Mange skammer sig for, at Gud Helligånd skal kigge ned i deres krukke, som ikke er helt ren!
Mange bruger deres "hjertekrukke" til helt andre ting. Man fylder sit sind og sit hjerte med alt muligt andet, måske endda smudsige ting. Så når vi læser Ordet, er der ikke meget plads til det. Mange har sagt til mig: "Det siger mig ikke noget, når jeg læser Bibelen. Og hvor skal man læse? Der er så meget, man ikke forstår i Bibelen."
Det "smager" ikke, fordi hjertet er fyldt med andre ting. Hvis du tømmer dit hjerte ud for Herren og beder om renselse i Jesu blod af et oprigtigt hjerte, kan du begynde at drage levende vand op, og så er det næsten lige meget, hvor du læser, så får

du noget ud af det. Noget levende og godt fylder dit sind. Og så er du helt klar, når Helligånden hvisker ind i dit hjerte: "Lad os tænke over det, du der "drog op af kilden". Lad os dele det, tage tid til at grunde over det!"
Ånden venter på din reaktion!
Hvis Rebekka var smuttet af sted uden at ænse Abrahams tjener, var der nok aldrig blevet noget ud af det giftermål! Men hun gjorde det, som var tegnet for trællen!
Hvis vi er ligegyldige og fortravlede og viser Ånden bort, hver gang Han ønsker at tale til os, kan vi ikke forvente at være med til brylluppet i Himlen!

8. kapitel

Rebekka havde tre fine sider, som tiltalte trællen. Hun var ydmyg, hun var lydig, hun var tjenende!
Først var hun lydig.
Hun gjorde straks, hvad trællen bad hende om!
Hvis du har en bibelordbog og slår op i din bibel alle de steder, hvor Gud taler om, hvad lydighed betyder for os, og hvilke herlige resultater, der bliver, når vi er lydige, så får du en masse læsning, som kan føre dig et langt stykke frem på himmelvejen!
Jesu moder, Maria, sagde til tjenerne ved brylluppet i Kana, at hvad som helst, Jesus sagde, de skulle gøre, skulle gøres med det samme!
Dette er en mægtig hemmelighed for os, som vil være Jesu brud.
Helligånden har ofte prøvet os i vort hjem, i vor tjeneste, i alle detaljer i vore liv, om vi virkelig ville lyde Gud mere end mennesker og mere end vort eget jeg. Og hver gang, vi uforbeholdent har gjort det, Ånden bad os om, har vi oplevet så megen rigdom i vort åndelige liv og i vort menneskelige og materielle liv, at det er umuligt at fortælle. Der kunne skrives tykke bøger om alle de mirakler, vi har oplevet, når vi lydigt gjorde det, Ånden bad os om!
Lige så snart Rebekka havde slukket tjenerens tørst, sagde hun, uden at trællen havde bedt om det: "Jeg vil også øse vand til dine kameler, til de har slukket deres tørst!" At hun gjorde det med glæde, ser vi, når der står: "Så skyndte hun sig hen og tømte krukken i truget (det var det vand, hun havde beregnet at skulle bruge hjemme i sin egen husholdning!) - Og hun løb tilbage til brønden for at øse, og således øste hun til alle hans kameler."
Det tog lang tid, for kameler drikker meget, når de først kommer i gang, og når de har været ude på en lang vandring.

Så Rebekka kunne godt have sagt: "Nej, de store kluntede dyr er for meget for mig, en lille kvinde, og trællen kan da også selv gøre det!" Men Rebekka havde tjenersind! -
Når vi har fyldt os med Guds levende ord, delt det med Ånden, frydet os over det, venter Ånden igen på en reaktion fra os. Ånden leder altid nogen på vor vej, som Han vil, vi skal give af det levende vand, og det forunderlige er, at hvis vi allerførst tømmer det ud, vi ellers havde fået til velsignelse for os selv, bliver tørsten slukket på dem, som får det.
Det er muligt, det er "kameler", Ånden leder hen til dig. Nogen er måske lidt tunge og skal hjælpes meget.De spørger meget og kan måske endda være ret irriterende.
Men Ånden ser dit hjertes indstilling!
Lad os som Rebekka skynde os, ja ile af sted for at øse af frelsens kilde! Herrens bæk er fuld af vand, det slipper aldrig op. Vil Gud, du skal dele ud, så gør det! Lad os have tjenersind!
Jesus siger, at den største i Guds rige, er alles tjener!
Lad os tjene med glæde, uanset hvad Ånden vil, vi skal gøre, og uanset om vi bliver agtet og æret af mennesker. Det har overhovedet ingen betydning for Kristi brud.
Tværtimod skal hun regne med mange hug og slag, og Jesus siger, at vi ikke skal regne med at få bedre behandling, end Han, vor mester og vort forbillede, fik.
Han tjente med sit liv. Han helbredte de syge, opvakte døde og gik rundt og gjorde vel. Men Hans løn var et kors, misforståelser, hug og slag, spot og skam!
Vi bliver salige, når vi følger tæt i Lammets spor og er villige til hvad som helst for Hans skyld.
Vore motiver til det, vi gør, er så vigtige.
Gør du det, du gør, for at vise, at du da også duer til noget her i livet?
Har du mindreværdsfølelser, som driver dig til at vise venner og familie, hvor dygtig du er?
Tjener du Gud for at få et navn eller en position eller et

levebrød?
Så er jeg bange for, at der er meget af værket, der brændes op som hø og strå på den store dag.
Kun det, der er bygget med ægte varer, guld og sølv og ædle stene, skal bestå. Guld for mig er min tro. Det, jeg gør i troen på Jesus, i tillid og kærlighed til Ham, det skal bestå, men alt mit eget skal forgå!

Trællen stod og så på Rebekka, lige til hun var færdig, før han var helt sikker.
Helligånden ser på os til vor sidste stund, om vi som Paulus fuldender løbet og bevarer troen.
Det kan lyde som trældom, men det er alt sammen baseret på kærlighed! - Kærlighed til Jesus, til Guds ord. Villighed til at lyde Ham på trods af alt.

9. kapitel

Den tredje fine egenskab, Rebekka havde, var ydmyghed! Ellers ville hun aldrig have trukket alt det vand op til de store kameler!
Igennem mange år har Gud på forskellig måde vist mig, hvor vigtigt det er at lære ydmyghed. Og det er nok det sværeste for Gud at lære os. Hovmod var og er og vil altid være Djævelens største synd. Han var hovmodig, derfor måtte Gud kaste ham ud fra Himlens herlighed. Han var så hovmodig, at han ville være større end Gud.
I hælene på denne synd følger næsten altid misundelse og egenrådighed og meget andet forfærdeligt. Derfor er det så altafgørende for Gud, at vi lærer ydmyghed. Det var hovmod, der fik Gud til at kaste sine dyrebare skabninger, Adam og Eva, ud af Edens have. De troede, de kunne blive som Gud. De handlede egenrådigt og genstridigt, så deres hovmod skilte dem fra fællesskabet med Gud.
Og sådan ser vi op igennem tiderne, at mennesker, som Gud elskede og gerne ville have fællesskab med og fortrolighed til, blev overlistet af denne synd, og det endte i fordærv, fordi Gud står de hovmodige imod!
Men de ydmyge giver Han nåde! -
Jeg er kommet dertil, at jeg har sagt til mig selv og også til mine kære: "Tak Gud for alle dem og alt det, Han sender på din vej for at ydmyge dig! Bøj dig under det! Vær aldrig bange for at ydmyge dig! Det fører til mægtig sejr over selvet og over Satan!"
Har du prøvet at blive "trådt på"?
Har du prøvet at have nogen imod dig? Har du prøvet at blive uretfærdigt behandlet?
Det hele kan være som et mægtigt bjerg. Det syder og koger i een, og man kan ikke få ro i sindet. Alt bliver mørkt. Å, hvad skal man gøre?

Hvis man midt i sådan en kamp får nåde til at ydmyge sig og bede Gud og mennesker om tilgivelse, også selv om man synes, det er andre, der er noget i vejen med, så får man sejr. En sådan ydmygelse kan på et halvt minut rense luften! Pludselig er alt klart, og solen skinner igen!
Den, du bad om tilgivelse, siger ofte: "Nej, det var lige så meget mig, der var noget i vejen med, tilgiv du mig!"
Å, sikken en glæde, der bliver! En lille ting at gøre, og hvilken mægtig virkning, det har! Det er Guds sind, der kommer frem! Hans sindelag er at tilgive og glemme, halleluja! Lad det samme sindelag være i os!
Gud må ofte føre os gennem dybe dale for at lære os denne hemmelighed. Hvis vi ikke med det samme ydmyger os under Guds vældige hånd, vil vi få mange kampe. Jeg spurgte engang Gud: "Hvorfor får vi så mange slag i ansigtet, og hvorfor tillader du alt dette at komme ind over os?"
Da talte Herrens Ånd ganske tydeligt til mig: "Du og I har selv bedt mig om at lede jer ad rette veje og holde jer midt på vejen, rene og hellige og brugbare for mig. Derfor bliver jeg nødt til at lade tugten komme over jer, når I trænger til det. Ikke fordi jeg er holdt op med at elske jer, men netop fordi jeg som en far elsker jer, mine børn."
Så måtte jeg sige: "Tak, far, for al din opdragelse! Du ved, hvad der er bedst for os!"
Som Jakob fik et slag i kampen med Guds engel og fortsatte haltende, men lykkelig på sin vej, sådan må Gud somme tider tage hårdt på os for at lære os ydmyghed. Og det er klogt at tage imod tugt og bøje sig under den. Det står der mange visdomsord om i Ordsprogenes Bog.
Beder du om at blive en Kristi brud, så regn med, at Gud i sin kærlighed vil lære dig ydmyghed. Men Han vil aldrig slippe eller forlade dig under opdragelsesprocessen!
Jeg oplevede for nogle år siden Guds Ånd tale meget tydeligt til mig. Vi havde et år i vort land med mange jubilæer inden for forskellige kirker, og vi havde en vældig nød på vore hjerter

hjemme hos os, fordi vi følte os lidt skamfulde over at skulle jubilere, fordi en kirke havde bestået i 40 - 50 eller måske 60 år, og medlemstallet var nogenlunde det samme, som det havde været i mange år. Ingen virkelig fremgang, meget få sjæle frelste, tilbagegang i vort land moralsk og på alle mulige måder. Var det glædeligt at fejre jubilæer på den måde?
En dag, jeg var i bøn og råbte til Gud for vort land, spurgte jeg Herren: "Hvorfor er der fremgang og vækkelse så mange steder i verden, men ikke hos os? Hvorfor, kære Gud, oplever vi så lidt i vort lille ellers så dejlige land?"
Gud svarede mig helt tydeligt: "Det er hovmod, som hindrer mit værk!"
Jeg blev helt forfærdet og også skeptisk. Er vi da virkelig så hovmodige? Men siden viste Gud mig, at det er sandt!
I Ordet læser vi, at hver gang et folk, eller et menneske, eller en by, ydmygede sig for Gud og råbte til Gud i nøden, så svarede Han! Læs selv, og du vil se, Gud nægter aldrig de ydmyge hjælp. Det er også vejen i dag.
Jeg tænker tit på Nineve! Tænk, da de hørte, hvad Gud havde tænkt at gøre med byen, klædte alle sig i sæk og aske, lige fra kongen og ned til den mindste lille, og alle ydmygede sig og råbte til Gud, og Han tilgav dem deres synder og fortrød sin ødelæggelsesplan.
Lad os som kristenhed, fra den højeste til den laveste, indrømme i ydmyghed, at vi længe har sagt, som land og folk og som kirkesamfund og enkeltpersoner, hvad der står i Åb. 3:17: "Jeg er rig og trænger ikke til noget!"
Vi har ikke vidst, at vi var de elendigste, de ynkværdigste, de fattigste, blinde og nøgne. Lad os hos Gud købe guld, lutret i ild, så vi kan blive rige, og hvide klæder at iføre os, så vor nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve at salve vore øjne med, så vi kan se!
Det får vi kun i enrum med Gud og i bøn og ydmygelse i vore kirker.
Gud siger videre: "Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter

jeg. Vær derfor nidkær og omvend dig!"
Lad os takke Gud for denne revselse og takke Ham for, hvad Han som svar på manges bønner er begyndt at gøre. Men lad os ikke slå os til ro med de små resultater. Lad os "klæde os i sæk og aske", d.v.s. ydmyge os mere end nogen sinde for vor Gud, for snart er nådens tid til ende!
Når vi bøjer vore knæ, da lad os bede om at få brudens natur, Jesu natur, være hellige, rene, ydmyge, tjenende og lydige imod Guds bud!

10. kapitel

Der skete noget forunderligt, da Abrahams træl havde stået der og iagttaget Rebekka. Han havde tid til at vente. Der står i 1. Mos. 24:21:
"Imidlertid stod manden og så tavs på hende for at få at vide, om Herren havde ladet hans rejse lykkes eller ej."
Og da kamelernes tørst var slukket, tog han gaver frem og gav Rebekka.
Vi undrer os ofte over, at Gud er tavs, og at Helligånden ikke straks åbenbarer ting for os og giver os gaver og fylder os med jubel. Men Guds Ånd kan stå tavs længe, iagttage os og betragte vor lydighed, vor offervilje, vor kærlighed, vort tjenersind.
Jesus siger: "Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud!" De gør sig ikke rene i hjerterne for at få gaver og for at få smykker at smykke sig med, men de er bare oprigtige og rene af hjertet.
De vil det, Gud vil. Og ligesom Ånden har tid til at vente, så har de tid til at vente.
Gaverne og smykkerne er ikke det primære, men det, at Han er min brudgom, og jeg skal være Hans brud! Det er det, der optager tankerne og sindet. Så følger gaverne og smykkerne som en naturlig ting. Ånden overvældes af vor kærlighed til Gud, og Han overøser os med smykker.
Det fantastiske er, at vi måske ikke engang selv ænser smykkerne, når vi får dem, men de ses af andre.
Jeg mødte en sådan brudesjæl i går!
Jeg var alene hjemme, mens Peter holdt seminar i Vest Kenya for nogle evangelister. Jeg havde haft travlt med at skrive og trængte til en spadseretur, så jeg besluttede at gå ned til posthuset for at se, om der skulle være noget spændende i kassen. Det var en lang tur i solen og varmen, og da jeg nåede ned til postkassen, var den tom!

Men jeg fik da en gå-tur.
På vejen hjem sagde jeg til Herren: "Det var ikke meget, jeg fik ud af denne tur, og jeg har vabler under fødderne og er dødtræt, så det var nok spild af tid!"
Da talte Ånden til mig og sagde: "Tal med den gamle mand i dag, ham, der altid vinker, når I kører forbi jernbaneoverskæringen. Så vil jeg vise dig noget."
Jeg glemte vablerne lidt og tænkte på den rare, gamle mand, ca. 75 år gammel, som hver dag sad på en sten ved den store befærdede vej, hvor vi altid kører forbi, når vi skal til byen. Han ser så glad ud, og vi kan ikke lade være at vinke og smile til ham. Det er, som om vi kender hverandre. Så det skulle blive interessant at hilse på ham. Han har altid det samme tøj på, men til jul så vi, at han havde en fin hvid skjorte på, så vi syntes, det var festligt, at han fejrede julen ved at tage en fin skjorte på.
Da jeg kom hen til ham og hilste på ham, blev han meget glad. Der stråler altid glæde fra hans ansigt!
Jeg snakkede længe med ham og blev mere og mere forbavset, jo mere jeg hørte. Jeg havde troet, det ville være svært med sproget, da der ikke er mange, der taler godt swahili her af de ældre. Men her blev jeg til skamme. Han talte perfekt swahili og kunne svare for sig. Og her er summen af det, jeg fik at vide: Jeg spurgte ham først, om han var en kristen, og da strålede hans ansigt som en sol. "Jeg elsker Jesus af hele mit hjerte! Og han er så god imod mig! Jeg blev frelst som ung og lærte at læse, så Indland Missionen brugte mig som prædikant i mange år. Der var så få dengang, som kunne læse. - Under frihedskampen her i Kenya var jeg med. Min far og min kone blev dræbt, og jeg selv blev skudt gennem kinden, men jeg overlevede. Men mine ben blev ødelagt, så jeg ikke kan gå selv. En flink mand giver mig natlogi hver nat. Han kan ikke give mig mad, da han er så fuld hver gang, han kommer hjem. Så er der en anden rar afrikaner, der kommer forbi hver dag, hvor jeg bor og løfter mig op i sin bil og sætter

mig her på stenen. Her går min dag med at se på trafikken og sludre med folk og fortælle dem om Gud. (Han tog nogle lasede traktater frem fra inderlommen) Jeg tigger ikke, men folk er gode imod mig og giver mig en shilling af og til. Jeg har ingen kogegrejer, men hvis jeg har 8 shilling, kører min ven hen til en lille restaurant, hvor jeg kan få et måltid mad. Gud er så god imod mig, Han lod mig overleve, fordi Han har en mening med mit liv!" Jeg fortalte ham, hvad vi arbejder med, og han strålede som en sol.
"Så vil vi bede for hinanden, og selv om du går fra mig om lidt, så er vi sammen i ånden!"sagde han.
Kærligheden lyste ud af ham. Vi fik snakket om mange ting, og det er ikke sidste gang, vi ses. Da jeg gik fra ham, jublede det i mit hjerte. Og Guds Ånd talte til mig og sagde: "Jeg har mange sådanne rundt på hele jorden, som tilhører Jesus som Hans dyrekøbte brud. Du vil forbavses, når du ser, hvem der er med i brudeskaren!"
Det er Jesus selv, vi møder i sådanne mennesker! De er smykket med Helligåndens smykker og stråler som et vidnesbyrd for alle næsten uden selv at vide det!
Og jeg tænkte på ordet, Jesus siger, når vi skal stå frem for Ham en dag, og Han skal sige:
"Jeg var syg, jeg var fattig, jeg var nøgen, osv." Vi ved aldrig, hvornår vi møder Jesus på vor vej, og hvad vi gør imod en af Hans mindste små, gør vi imod Ham. Derfor har vi grund til at lade os fylde med kærlighed fra Himlen og være gode mod hverandre og tale godt om hverandre!

11. kapitel

Efter at Abrahams tjener havde givet Rebekka gaverne, de skønne smykker, spurgte han om husly i hendes hjem. Og hun svarede så åbent og godt: "Der er rigeligt både af strå og foder hos os og plads til at overnatte!"
Da bøjede manden sig og tilbad Herren!
Her er målet fuldt. Nu vidste han forvist, at her var bruden til Isak!
Hvad forventer Gud af os?
Kan vi sige af hele hjertet:
Vi er kristne, tror på Jesus og ønsker at følge Ham og være Hans brud. Vi er rensede i vore hjerter i Jesu blod og befriet for syndebyrden! Vi er villige til at tjene og betjene Herren og andre på vor vej! Vi ønsker ydmyghed, renhed og hellighed i vore liv!
Vi vil også indbyde Helligånden til at bo i os. Vi vil fryde os over, at vi er et tempel for Helligånden.
Vi er salige, når vi har rene hjerter og rene motiver. Da skal vi se Gud og mærke Hans velbehag.
Man kan godt være fyldt med Ånden og have modtaget en masse rige gaver af Ånden, men det hele kan ødes bort og blive til intet, hvis ikke vi til stadighed lever i Ånden og vandrer i Ånden, lader Ånden styre og vejlede os.
Det må være forfærdeligt på den store dag at være blandt dem, Jesus siger til: "Gå bort, jeg kender jer ikke!"
Selv om de har uddrevet onde ånder og helbredt syge og gjort meget andet i Hans navn, så kender Han dem dog ikke!
Den, som står, se til, at han ikke falder! Denne advarsel kommer ofte til mig, og ordet om, at vi skal arbejde på vore sjæles frelse med frygt og bæven, er ikke tomme ord! Vi behøver virkelig alle at lade Åndens lys skinne ind over vore liv hvert minut.

Rebekka var ikke bange for at lade Abrahams tjener komme ind i sit hjem. Hun lukkede dørene vidt op for ham. Hun lod ham få del i alt derhjemme, og der var sikkert ikke et eneste sted, hun skammede sig over at vise frem. "Her er plads, her er føde nok! Alt vort må du betragte som dit!"
Jeg har i den sidste tid bedt meget til Gud om at få lov at lære Helligånden mere at kende. Virkelig være ledet af Ham, undervist af Ham og lære at kende Hans røst bedre.
Jeg tror, at den sidste tids menighed skal få lov at opleve Helligånden lige så stærkt som den første menighed, hvis vi giver Ham lov til at komme ind i alle rum i vores tilværelse! - Lader Ham komme ind i alle arrangementerne i vore kirker. Deler al vor mad, alt, hvad der er i os, alt, hvad vi ejer, med Ham! Hvis vi har noget at skjule for Helligånden, er tiden inde nu til at få gjort hovedrent, få renset ud og gjort op med Gud og mennesker!
Hvis vi nægter at have fællesskab med Ånden, er vi de ynkværdigste af alle.
Da er der ingen andre, der kan føre os til omvemdelse, står der. Det er kun os selv, den enkelte, der da må begynde helt fra bunden af og omvende sig, bekende sin synd og få renset forholdet mellem mig, den enkelte, og Helligånden.
Det var kun Abrahams træl, der kunne føre Rebekka til Isak som brud. Så hun måtte stole helt på ham og lade sig lede og styre af ham.
Og det er kun Guds Ånd, der kan føre os igennem som Jesu brud. Vi må hver dag overgive os og stole helt på Ham. Han kender vejen, Han kender tiden for opbrud, og Han har direkte kontakt med Guds faderhjerte!

Man undrer sig over to ting i vor tid. Ondskaben bliver værre og værre, de onde mennesker kender ingen grænser for deres ondskab og skammer sig ikke på nogen måde.
På samme tid vokser der en skare frem, som har besluttet at blive mere helliggjorte, mere indviede til Herren.

Og det er så interessant at se, at det er mennesker ud af alle kirkesamfund, ud af alle racer og tungemål.
Vi rejser meget rundt omkring, og det er så stor en stadfæstelse for os at se, hvordan Guds gode Helligånd drager lutheranere, katolikker, presbyterianere, plymuthbrødre, pinsefolk, apostolere, venner fra Frelsens hær, ja og mange, mange andre nærmere til Guds hjerte.
Han drager dem ind i kærlighedens varme og hengivelse. Og når disse mødes, spørges der ikke så meget om, hvor de kommer fra, men der udstråles bare kærlighed til Jesus og til hverandre.
Gud give mig og dig nåde til at være med der. Det er et kald til alle brudejomfruer om at stå op og gøre sig rede. Jesus spørger ikke, hvor du kommer fra, men Hans spørgsmål vil være det samme, som Han stillede Peter engang: "Elsker du mig!"
Hvis du virkelig elsker Jesus, vil du også elske din næste. Da må du elske enhver, som Han elsker!
Ordet i Åbenbaringen 22:11-14 går helt klart i opfyldelse i vor tid:
"Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret!
Og lad den urene blive ved at leve i urenhed!
Lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed!
Og lad den hellige blive ved at leve helligt!
Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig, for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.
Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden!
Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden."

Adgangskortet til staden er altså at have rene klæder. Det samme står der om, da Jesus fortalte om kongesønnens bryllup. Der var kommet en ind i salen, som ikke havde bryllupsklæder på. Selv om kongen tiltalte ham høfligt som

"ven", var der dog ingen undskyldning for ham. Han havde ikke taget rene klæder på.
Det eneste adgangskort for os er, at vi har vore hjerter rensede i Jesu blod, at vi tror på, at værket, Jesus gjorde på Golgata, er for mig, den enkelte, og ved det tage imod renselse og tilgivelse for al synd. Hans blod er det eneste, der bliver godtaget som rensemiddel.
Og når vi der ved korset er blevet renset fra al vor synd, får vi lov at iklæde os Jesus og Hans retfærdighed. At gøre Hans retfærdsgerninger, det er brudedragten!
Så selv om vi vil prøve at lave alle mulige andre adgangskort, så er der ingen anden vej!
Jeg har endnu aldrig set en brud i en nusset og plettet bryllupsdragt. Tværtimod, så får jeg en klump i halsen hver eneste gang, jeg ser en brud, på grund af den renhed og pragt, der stråler fra hende. Det er ikke få bryllupper, jeg har været med til, og hver gang beslutter jeg, at nu skal jeg altså ikke blive berørt, så tårerne kommer frem.
Men hver eneste gang røres jeg af dette rene, fine, der er over en brud og hendes klædning, og hver gang er det en prædiken for mig om, hvor meget mere jeg må være ren og hellig, når jeg bliver kaldt til bryllup med min himmelske brudgom.
Vi, som tjener med Guds ord og underviser andre, skal få en endnu hårdere dom end andre, hvis vi prøver at gå omveje.
Derfor er det et råb i mit og i vore hjerter hver eneste dag: "Gud, rens os helt til bunds i vore hjerter hver eneste dag! Rens vore tanker, rens vore motiver, rens os i mindste detalje!"
Og da er det så godt at have Helligånden! Når man ikke selv er helt sikker på, om alt er klart, så har Han lovet at overbevise os om synd. Og hvis ikke vor samvittighed anklager os, har vi fuld frimodighed og kan komme frem for nådens trone og se vor himmelske Far ret i øjnene uden at skamme os. Når Han ser os, da ser Han os gennem Jesu dyrebare blod.

12. kapitel

Der er en ting, jeg undrer mig over, hver gang jeg læser kapitlet om Rebekka. Det er det, vi nu kommer til.
Tjeneren var blevet budt hjerteligt velkommen i Rebekkas hjem, og da tjeneren så møder Rebekkas broder Laban, fortæller tjeneren ordret, hvad der er sket ude ved brønden! Han glemte ikke noget! Og senere i kapitlet, hvor tjeneren fortæller Isak om affæren, fortæller han igen ordret alt, hvad der skete ved brønden! Hvilken hukommelse! - Og hvilken nøjagtighed!
Førhen tænkte jeg tit på, når jeg læste, at vi skal stå til regnskab over for Gud for hvert ord, hver gerning, ja alt, hvad vi har foretaget os under vor kristne vandring: "Hvordan kan Gud dog holde rede på alt dette? - Det er jo millioner af kristne, der har levet igennem årene!"
Men som tjeneren huskede den mindste detalje om sit møde med Rebekka, sådan husker Guds Helligånd alt om os. Intet er skjult for Ham, og intet bliver glemt.
Jeg er blevet endnu mere sikker, efter at jeg har set, hvad menneskehjerner kan præstere! Tænk på al den moderne teknik! Tænk på de computere, der nu bliver lavet, så alt, hvad vi foretager os, blive registreret og løber ind på data. Inden mange år kan vi intet gøre, uden at det kan undersøges, hvad det er, vi har lavet! Dette er den menneskelige hjerne og den antikristelige hjerne, som udtænker og udnytter alle disse store tekniske vidundere.
Men det er alt sammen for intet at regne mod vor himmelske Fars hukommelse og intelligens!
Han, som har skabt alt ved sit mægtige ord!
Alt er under Hans kontrol, og Han ved alting!
Den dag, vi skal stå frem for vor himmelske dommer, hvordan vil det da blive for os?
Jeg er begyndt at gøre op med mig selv og Gud hver eneste

dag for at få renset ud i krogene, og jeg beder inderligt om, at jeg må kunne se Jesus i øjnene uden at skamme mig. Ved Hans dyrebare blod er der renselse hver eneste dag. Det takker jeg Herren for. Ikke fordi vi skal synde hele tiden og så løbe til Gud og få tilgivelse for de synder, vi gør med fuldt forsæt. Men det, vi falder i ved Djævelens list og kødets krig imod Ånden, det, som vi uden at ville, kommer til at gøre, det kan vi få fuld og hurtig tilgivelse for hos Gud ved Jesu blod, tak og ære og pris til Lammet, som blev slagtet for vor skyld!
Gud har hukommelse, og Hans Ånd registrerer alt.
Jeg oplevede lidt af det engang, og jeg blev helt målløs.
Det var, da min mor var død. Vi var i Afrika på det tidspunkt, og jeg havde egentlig planlagt at skulle hjem at besøge min mor, da hun havde skrevet til os på en sådan måde, at vi forstod, hun selv følte, hun snart skulle hjem til Herren.
Min mor havde sendt min fødselsdagsgave 14 dage for tidligt, det var aldrig sket før! Da vi nåede min fødselsdag, sagde jeg til Peter, at jeg ikke havde lyst til at holde fest, jeg vidste ikke hvorfor.
Men et par dage senere fik vi telegram om, at min mor var gået hjem til Herren på min fødselsdag.
Jeg blev så overvældet af sorg over, at jeg ikke fik lov at se min mor alligevel, og jeg gik ind i soveværelset og kunne bare græde, helt sønderknust, og jeg sagde til Gud:
"Jeg ville så gerne have set min mor!"
Da oplevede jeg noget, jeg aldrig vil glemme.
Pludselig så jeg som en film, der blev rullet op for mit indre blik. Den varede ikke så længe, men i hurtige glimt så jeg episoder, hvor min mor var med i billedet hele tiden.
Jeg så alle hendes kærlighedsgerninger mod fattige og gamle, som andre ikke brød sig om, og jeg så hende stå op og aflægge vidnesbyrd om sin frelser, som hun elskede. Jeg så hende, hvor fantastisk hun var i de mange lidelser og prøvelser, hun oplevede. Ja, hundreder af situationer, som jeg forlængst havde glemt, blev rullet op for mit indre blik helt

tydeligt, og så sagde Herren til mig:
"Din mor har nu fuldendt løbet og bevaret troen. Nu skal du fortsætte i samme spor!"
Fra det øjeblik var min sorg borte, og mit hjerte blev fyldt med lovprisning og tak.
Men det, der gjorde størst indtryk på mig, var Guds hukommelse!
Han havde mindet mig om så mange, mange ting helt fra jeg var en ganske lille pige og til nu, ting, som jeg for længst havde glemt.
Guds Ånd husker alt, ser alt, hører alt, ved alt, kender og gennemskuer os alle!
Hvis vi tænkte mere over dette, ville vi forstå, hvor vigtigt det er, at vi samarbejder med Helligånden!
Bliver du bange eller nervøs, når du tænker på dette? Da husk, at som Guds Ånd svævede over vandene ved verdens begyndelse, sådan er Han alle steder også i dag. Han er udgydt over alt kød. Du behøver bare at sukke til Ham om at hjælpe dig og vise dig vejen til Gud. Bed Ham komme ind i dit liv og hjælpe dig, så er Han der!
Og husk, det er ikke bare alt det dårlige, Gud skriver op i sin bog i Himlen. Han skriver også op, med det samme du beder Ham om hjælp og renselse i Jesu blod. Med det samme visker Han rent i bogen og begynder forfra. Når jeg beder om tilgivelse, så skriver han: "I dag bad mit barn Anne-Lise, om tilgivelse, og jeg har set inde i hendes hjerte en oprigtighed, som jeg aldrig vil glemme. Jeg har hørt, hvordan hun sukker i længsel efter Jesu kærlighed og væsen!"
Alt det positive husker Gud også.
Der står så godt om dette i Salme 139:
"Herre, du ransager mig og kender mig!
Du ved, når jeg sidder, og når jeg står op,
du fatter min tanke i frastand,
du har rede på, hvor jeg går eller ligger,
og alle mine veje kender du grant.

Thi før ordet er til på min tunge,
se, da ved du det, Herre, til fulde.
Bagfra og forfra omslutter du mig,
du lægger din hånd på mig!"
Læs hele denne salme, når du er i tvivl! Der vil komme svære tider for Guds folk, de oprigtige af hjertet! Vores kærlighed vil blive prøvet! Lad os da huske, at Gud ser os hvert sekund på dagen og hvert sekund om natten. Han våger over os som sin øjesten! Og når vi rigtig bliver kendt med Ham, så behøver Han bare at se på os.
Han råder os ved at fæste sit øje på os!
Jeg kender min mand så godt nu, at jeg kan se på ham, hvad han mener. Og når vi er sammen med andre, eller hvis afstanden i et rum er så stor imellem os, at jeg ikke kan høre ham, så behøver jeg bare at se på ham, så ved jeg, hvad han synes om det, jeg gør eller siger.
Langt mere følsomme skulle vi være over for vor Far i Himmelen.
Han slumrer og sover aldrig, og Hans øje skuer ustandselig ud over jorden for at se, om der skulle være een retfærdig, som søger Ham.
Ordet siger, at Han har en mægtig omsorg for dem, der søger Ham.
Salme 11:4: "På jorderig skuer hans øjne ned, hans blik ransager menneskenes børn. Retfærdige og gudløse ransager Herren."
Salme 33:12 - 15: "Saligt det folk, der har Herren til Gud.....Herren skuer fra Himlem, ser på alle menneskenes børn, fra sit højsæde holder han øje med alle, som bor på jorden. Han, som danned deres hjerter til hobe, gennemskuer alt deres værk."
Og Helligånden, som husker alt, Han er også den, der ved, hvad du skal svare, når du er i tvivl. Han våger over dig, og du behøver aldrig at være i tvivl, når Han bor i dig. Kundskab, tro, visdom og alt andet, du behøver i kristenlivet, har Han lovet at

give dig som gave! - Underfulde, mægtige, kærlige Gud!
13. kapitel

Laban og Betuel var klar over, da tjeneren havde fortalt alt, at denne sag var fra Herren, og de var klar over, at det ikke nyttede noget at hindre dette giftermål. "Det skal ske, som Herren har sagt!" sagde de. Men de ville gerne, at pigen skulle blive hos dem en tid endnu, så de forsøgte at trække tiden ud. Men Abrahams tjener længtes efter at føre Rebekka til sin herre, Isak.
Da står der noget fint! De sagde: "Lad os spørge pigen selv!" - Hun vidste jo ikke, hvad det var, hun gik ind til. Og hun var da helt sikkert glad for sit hjem, så det var nærliggende, at hun ville have haft et par dage mere derhjemme.
Men da de spurgte hende: "Vil du drage med denne mand?" svarede hun: "Ja, jeg vil!"
Det er også Jesu bruds svar, når hun bliver spurgt, om hun vil med til Himlen som Jesu Kristi brud!
Vi oplevede engang til et ungdomsmøde, da vi kom til at tale sammen om Jesu genkomst, at en af de unge piger sagde: "Jeg må ærligt sige, at nu, hvor jeg står lige foran livet og snart skal giftes og have hjem osv., så længes jeg ikke efter, at Jesus skal komme igen. Jeg vil gerne opleve en hel masse af livet!"
Jeg oplevede også, da jeg var barn, at naboen, som var kristen og lige havde fået nye møbler og gulvtæpper, sagde: "Nu må Jesus altså godt vente lidt med at komme, nu hvor jeg har fået så mange dejlige ting!"
Det er den menneskelige tankegang, og det er måske meget naturligt, især for den unge, som stod og skulle giftes. Men her kan man alligevel sige, at det gælder for os om at leve, som om vi skulle være her længe, men også leve, som om vi kunne blive hentet nu.
Jeg tror ikke, Gud har noget imod, at vi er glade for at leve, men om basunen skulle lyde i dag, og Helligånden skulle

spørge, om vi ville med, da skulle vore hjerter råbe ud af fryd som Rebekka: "Ja, jeg vil!"
Jesus må komme i første række i vore liv! Han er Alfa og Omega! Og hvis Han har undet os at leve i gode kår, må det aldrig forhindre os i at sige: "Kom, Herre Jesus, kom snart!"
Når man har været meget sammen med fattige mennesker, mennesker i nød, som vi ofte er det, og man ser, hvordan de midt i nød og prøvelser elsker Jesus af oprigtige, varme hjerter og kun har det i tanke: "Å, snart er rejsen slut, og snart kommer vor elskede frelser og henter os hjem!" så kan man godt spørge sig selv: "Er vor kærlighed til Jesus kølnet i velfærdslandene, hvor vi ellers skulle prise Ham endnu mere for al Hans overstrømmende godhed imod os!"
I så fald er vore fattige venner i u-landene lykkeligere stillet end vi!
Jeg har også hørt fortælle af dem, der før rejste i de kommunistiske lande, at vore kære trossøskende der var optaget af eet eneste spørgsmål, og det: "Hvor langt er vi i tiden? - Kommer vor frelser Jesus snart? Vi længes efter Ham!"
Og de har mod og tro til at vidne for enhver pris for at redde andre for evigheden. Må Herren hjælpe os, at ikke livets lykke og livets goder skal kvæle vor kærlighed til Jesus!
Da vi er langt fra vore børn og børnebørn det meste af året, oplever jeg ofte, hvor højt jeg elsker dem. Ja, det er så meget, at jeg en dag næsten fik dårlig samvittighed. Så jeg sagde til Herren: "Kære Gud, du ved, hvor meget jeg elsker Peter og vore børn og børnebørn. Er det for meget?"
Omgående lød det i mit indre: "Nej, ikke så længe, jeg kommer først!"
Det er klar tale!
Det er så smukt skrevet i 1. Mosebog 24 om, hvordan Rebekka tog afsked med sin familie, og hvordan hun rejste sin brudgom i møde, og hvordan han kærligt tog imod hende, og han fik hende kær!

Der står, at hendes slægtninge, som hun forlod, velsignede hende! Og den velsignelse, de gav hende med på vejen, er den samme velsignelse, Jesu brud får med på sin vandring til sin himmelske brudgom!
Når du giver afkald på noget for Jesu navns skyld og må forlade det hele, da får du det hundrede fold igen!
Rebekka velsignedes med disse forunderlige ord:
"Måtte du, vor søster, blive til titusind tusinder, og måtte dit afkom indtage sine fjenders porte!"

14. kapitel

DET KOSTER NOGET AT BLIVE EN JESU BRUD!

Vi har oplevet, at hver gang Gud vil have os et skridt videre på vejen med Ham, så koster det noget. Det koster ikke penge, som det verden har at byde på. Men der står i Esajas 55:
"Hid alle, som tørster, her er vand, kom I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk!"
Her står om et rigt liv i Herren, her står om at svælge i fedt og i marvfulde retter og om at holde sin sjæl i live.
Det kan lyde selvmodsigende, at vi kan komme og købe dette rige liv uden penge. Men dette at købe betyder, at der er en anden pris at betale.
Ligesom Rebekka, kan det godt være vor familie, det vil koste! Og det kan være hårdt!
Da jeg som 15-årig fortalte min mor, som jeg elskede så højt, om hvordan jeg havde tænkt at ville følge Herren helt 100%, græd hun af sorg!
Det er mange år siden, hvor jeg kom til et punkt i mit liv, hvor jeg så, at hvis jeg ville længere frem på vejen med Jesus, var der noget, jeg måtte gøre for at vise Jesus, at jeg ville følge Ham fremfor alt andet. I første omgang så det ud, som jeg mistede nogen i min familie. Men da jeg havde "forladt dem", åndelig talt, varede det kun kort tid, så velsignede Gud det hele så forunderligt, at også de kære, jeg havde, besluttede at ville forlade alt og følge Jesus.
Da Peter og jeg blev kaldet af Herren til at forlade alt, bogstavelig talt, og rejse ud som missionærer til Afrika, var der også en del, der sagde: "Nej, I burde blive hjemme. Peters far er så syg, og Peter burde hjælpe sin far!"
Men Gud være lovet, Peters forældre var enige med os i, at vi skulle følge Guds kald mere end alt andet. Men der var nogle, vi måtte chokere ved at følge dette kald på trods af alt.

Senere blev der en mægtig velsignelse ud af det netop med disse kære.
Og vi selv oplevede titusinde gange tusind Guds rige velsignelse og rige frugter i vore liv!
Alting, som bringer os længere frem med Helligånden imod vort himmelske mål, har en pris.
Jeg har tit undret mig, når jeg læste om, hvordan Jesus kaldte sine disciple. Han så på dem og sagde blot: "Følg mig!"
Så stod de straks op og fulgte Ham. Nogle forlod deres far, andre deres forretninger. Men Jesus havde set i deres øjne, som jo er sjælens spejl, at her var nogle, som var villige til at forlade alt og følge Ham.
Det kan også være, Helligånden kalder os ud af f.eks. traditioner! Vi bliver let afhængige og bundne af traditioner. Og hvis vi rigtig ser det hele efter i sømmene og ser efter i Guds ord, så er der mange af vore traditioner i kirkelivet, som ikke har noget med Bibelen at gøre!
Når Gud viser os, at vi må forlade disse ting, hvis vi vil være Jesu brud, så er det klogt som Rebekka, når Gud siger: "Vil du følge denne mand?" da at sige: "Ja, jeg vil!"
I første omgang ser det altid ud, som om man må give slip på noget værdifuldt og miste en masse. Men når man har taget trosskridtet med Guds Ånd, oplever man mangefold velsignelse.
Ingen har forladt hus og hjem, børn eller forældre eller noget andet for Jesu navns skyld, uden at han skal få det mangefold igen - her i tiden og i Himmelen!
I tiden op til Jesu genkomst tror jeg også, der er mange, der vil blive kaldt ud af gamle vaner!
Der kommer nu til at foregå en mægtig helliggørelsesproces inden for Guds menighed, så vi kan stå rede som en brud, smykket for sin brudgom!
Jeg kan huske, at der nogle år efter, at jeg havde måttet "forlade" min mor og andre i familien for Jesu navns skyld, og hvor min mor senere fulgte efter, kom et punkt, hvor hun skrev

til mig om noget, jeg ikke vidste om:
"Nu har vi herhjemme oplevet noget, som bringer os meget længere frem på vejen, og det må du også opleve!" Så fortalte min mor mig om, hvordan hun og far havde været til et møde, hvor der blev talt om, at man kunne modtage Guds kraft på en sådan måde, at man blev helt forvandlet, og man blev fyldt med glæde og frimodighed og talte i nye tunger.
Da blev jeg bange for, at det var mine forældre, der var kommet på et fejlspor!
Jeg havde nogle helt bestemte meninger om den slags. Men jeg sagde til Gud: "Du ved, jeg elsker Jesus og vil kun gøre det, Han vil have mig til. Hvis dette er rigtigt, så må du vise mig det!"
Jeg kunne mærke, at der var en masse af mine egne meninger, jeg måtte slippe og forlade. Men jeg var meget skeptisk. Min mor havde skrevet, at jeg skulle prøve at gå ind i Elimforsamlingen i København. Der skulle den mand tale, som mine forældre havde hørt i Middelfart. Han hed Andreas Endersen. Jeg var i København på et kursus, og en veninde og jeg gik meget nølende ind i Elim. Vi satte os ca. midt i salen. Og hele Endersens prædiken handlede om at gå ud på Guds løfter i Hans ord og modtage Helligåndens kraft i tro. Det lød så overbevisende!
Til slut i prædikenen sagde jeg til Herren i mit hjerte: "Gud, jeg vil have alt, hvad du har til mig, og nu er jeg også villig til at slippe alle mine fordomme. Hvis det er fra dig, så beder jeg dig om at sende den prædikant ned til mig efter mødet, så han kan bede for mig!" Jeg følte jeg var på gyngende grund. Det var ikke så let at "forlade" fornuften!
Efter prædikenen sagde Endersen: "Nu skal vi bede!"
Og så forlod han platformen og kom lige ned til mig og sagde: "Du vil gerne døbes med Helligånden, ikke sandt?" - "Jo!" sagde jeg blot. "Så bøjer du knæ, og jeg beder for dig, og du bliver fyldt med Guds gode Helligånd med det samme!" -
Jeg "kom til mig selv" en tid efter, da Endersen sagde: "Nu

skal vi to da vist også se at komme hjem!"
Jeg forstod ikke noget af det, jeg lå der på knæ og bad. Jeg talte og talte i et helt fremmed sprog og var så fyldt med glæde og fred, at det var ubeskriveligt! - Da jeg rejste mig, var vi de eneste i salen, og klokken var mange!
Jeg skyndte mig hen og skrev et postkort hjem: "Nu har jeg oplevet det! Nu ved jeg, hvad I mener. Å, hvor er jeg glad!"
Det forvandlede mit liv og min tjeneste fuldstændig, og det har altid stået for mig som det mest guddommelige, jeg har oplevet. Intet menneske kunne gøre dette. Og det, at jeg "forlod" mine fordomme, gav mig titusinde gange tusinde velsignelser og megen kraft.
Lad os stå op, forlade alt og følge Ham!
Det kræver tro og tillid til Helligånden, men det virker undere!
Dette princip har gået igen i vore liv, i vor familie, i vor tjeneste. Vi kommer hele tiden på valg i livet. Vi må hele tiden forlade nogle menneskemeninger, både vore egne og andres. Vi må hele tiden vise Gud, om det er Ham, vi elsker - eller hvem?
Og hver gang, vi vælger at følge Åndens kalden, oplever vi mægtige velsignelser!
Skal vi som kristne opleve noget af trængselen, som mange af vore trossøskende i andre dele af verden gør, da kommer vi for alvor på valg! Da skal det vise sig, om vi virkelig elsker vor himmelske herre og mester.

15. kapitel

Man kan forestille sig, at Isak har været meget spændt på, hvordan hans tilkommende brud så ud. Alt var overladt til den trofaste tjener, som var sendt ud for at søge efter en brud til Isak.
Der står i 1. Mos. 24:62, at Isak var draget et stykke bort hjemmefra til en ørken. Det var aftenstid, og han var gået derud for at bede. Han havde helt sikkert på fornemmelsen, at nu var tiden inde. Så han drog tjeneren lidt i møde. Nu måtte de snart kunne være der!
Og da han så op, fik han øje på dem. Og Rebekka så op og fik øje på Isak! Hvilket helligt øjeblik for dem begge to! De kendte ikke hinanden efter kødet, og alligevel var de begge sikre på hinanden.
Faderen alene ved, i hvilken time Jesu brud skal hjem til sin brudgom. Faderens Ånd og Faderen er i forbindelse med hinanden. Jesus venter spændt på sin brud. Han går i forbøn for os hver eneste dag, og det er aftenstid på Guds ur.
Jesus længes efter det spændende øjeblik!
Der står, vi skal møde Ham i skyen. "Menneskesønnen skal komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed." Matt. 24:30.
Han kommer ikke helt herned i første omgang. Han går kun et lille stykke hjemmefra, som Isak gjorde. Han vil gå os i møde! "Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser." Matt. 24:31.
Hvem er de udvalgte?
Dem, der er villige til at følge Helligånden, lade sig fylde og lede og overgive sig helt til Ham. Det er Helligåndens kraft, der vil løfte os op til Kristus i skyen.

Jeg skal fortælle, hvad jeg oplevede forleden dag.

Mens jeg var ved at skrive på denne bog, tænkte jeg på, at det ville være meget vigtigt at få den rigtige forside på bogen. Men jeg kunne ikke finde på noget godt og fyldestgørende eksempel til en forside. Da jeg senere bad, sagde jeg: "Far i Himmelen! Det er dig, der har lagt alt dette på mit hjerte at skrive. Det er så vigtigt, at den helt rigtige forside kommer på denne bog. Vil du fortælle mig, hvordan den skal være?"
Næste dag, da jeg bad om det samme, så jeg pludselig helt klart forsiden til denne bog for mit indre blik!
Jeg så i det øverste venstre hjørne et mægtigt lys, hvorfra to udbredte arme strakte sig ned imod det nederste højre hjørne. Og dernede så jeg et tæt blåligt mørke rundt om vor lille jord, som var helt sort. Op fra jorden kom en hvid brud, som dog var mange, og de havde alle opløftede hænder mod de udstrakte hænder fra Himmelen. Det stærke lys fra oven var en stor kontrast til den mørke jord.
Nu kan du selv se billedet, og jeg håber og tror, det skal kalde og drage alle kristne til Jesus, og det skal opmuntre alle, som er i prøvelser og trængsler for navnets skyld, til at holde ud endnu en lille tid.
"Snart kommer han, som skal komme, og han tøver ikke!" - "Thi Herren selv skal stige med fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og en Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren. Så trøst hverandre med disse ord!" 1. Tess. 4:16 - 18.
"Se, jeg siger jer en hemmelighed: Vi skal ikke alle hensove, men vi skal alle forvandles i et nu, i et øjeblik, når den sidste basun lyder; thi basunen skal lyde, og de døde skal opstå uforkrænkelige, og da skal vi forvandles. Thi dette forkrænkelige må iføre sig uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig udødelighed." l. Kor. 15:51 - 53.
Glæder du dig ikke, når du hører dette?
Å, det jubler i mit indre!

Det er uhyggeligt at læse om, hvordan det skal gå dem, der ikke vil have noget med Gud at gøre, og dem, som plager de hellige.
Tænk på, næste gang du bliver prøvet af mennesker, og når nogen volder dig skade for Jesu navns skyld, at det ikke er synd for dig, dybest set, men det er meget synd for dem!
Derfor skal vi bede for dem, som forfølger os. Hør hvad Ordet siger:
"...så sandt det er retfærdigt for Gud at give dem trængsel til gengæld, som volder jer trængsel, og jer, der lider trængsel, hvile sammen med os, når Herren Jesus åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle, med flammende ild, og bringer straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige, og over dem, som ikke er lydige mod vor Herres Jesu evangelium; de skal nemlig straffes med evig undergang - bort fra Herrens ansigt og hans vældes herlighed på hin dag, når han kommer for at vise sig herlig i sine hellige og underfuld i alle, der blev troende." - 2. Tess. 1:6, 10.
"Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer." Matt. 24:42.
"Derfor vær også I rede, thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer." Matt. 24:44.

Alle tegn på Jesu snare komme sker lige for vore øjne i dag. Ingen kristne, som kender deres bibel, kan være i tvivl om det.
Hvad skal vi da gøre for at være sikre på at komme med Ham? Hvordan kan vi vide, at vi er rede?
Jeg vil gerne fortælle om, hvordan jeg selv fandt ud af det.
Det hele drejer sig om kærlighed! Ikke almindelig kærlighed, men guddommelig, oprigtig, uselvisk kærlighed.
Og den står der udførligt skrevet om i Højsangen.

II del: HØJSANGEN

16. kapitel

Da jeg var ca. 12 år, hørte jeg første gang en ældre prædikant tale ud fra Højsangen. Det var hjemme i vores hjem til et lille stuemøde. Det gjorde meget dybt indtryk på mig, selv om det kun var et par af versene, han talte ud fra.
Senere måtte jeg gang på gang vende tilbage og læse i Højsangen. Men der var så meget, jeg ikke forstod, og dog blev jeg velsignet meget hver eneste gang, jeg læste.
Jeg tænkte, at jeg sikkert ville høre flere prædikanter tale om dette siden. Men i de 37 år, der er gået, efter at jeg gav mit hjerte til Jesus, og siden jeg hørte denne ene prædiken om Højsangen, har jeg aldrig hørt nogen gå nærmere ind på disse kapitler i Bibelen.
Da vi kom til Afrika og lærte afrikanerne godt at kende, spurgte jeg engang en af vore bibellærere herude, om de aldrig her talte ud fra Højsangen. Han svarede: "Mama, jeg skal sige dig helt ærligt, at der er ikke mange af os, der læser Højsangen. Vi føler os vist lidt skamfulde over den og kan ikke forstå, den er kommet med i Bibelen. Og vi tør i hvert fald ikke prædike over den."
For nogle måneder siden underviste vi på bibelskolen i Kigoma i Tanzania, og alle på skolen var ledende brødre. Jeg spurgte dem, hvor mange af dem der havde studeret Højsangen og holdt undervisning ud fra den. Der blev en lidt flov stemning, men så sagde jeg: "Ræk hånden op, men alle smilede genert. Så sagde en: "Mama, hvis du vil fortælle os om den og forklare os den, vil vi gå hjem til vore menigheder og fortælle om det, vi har hørt!"
Der kom et lettet udtryk over alle ansigter. Og da vi et par måneder senere sagde farvel til hinanden, jublede de over Højsangen og Guds gave deri, og de sagde: "Nu skal vi bringe

også dette herlige videre til dem, vi har i vore kirker."

Jeg forstår ikke alt til fulde, og det er muligt, at du min ven, som læser dette, har forstået Højsangen helt anderledes. Men jeg vil alligevel gerne give dig det, som Guds Ånd har vist mig igennem disse 8 dejlige kapitler i Bibelen. Og min bøn er, at kærligheden til Jesus må vokse i os alle, og at vi må få mere frimodighed til at vise Jesus vor kærlighed og fortælle Ham, hvor vidunderlig Han er for vore hjerter.
For mig er Højsangen en profeti om Jesus og Hans brud. Fra først til sidst har denne bog et profetisk budskab, måske specielt til os, som lever i den absolut sidste time af nådens tid.
Og apostlen Peter siger i 2. Pet. 1:19-21:
"Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i Skriften lader sig tyde egenmægtigt. Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud."
Det er fantastisk at lægge mærke til Guds ord. De fleste steder i Bibelen bruger Gud at tale helt klart om, hvad Han mener. Siden bruger Han billeder fra hverdagen, som kan forstås alle steder på hele jordkloden. Gud taler så enkelt og klart, at selv børnene kan forstå det. Men andre gange går Han længere. Når vi har fået "barneføde og letfordøjelig kost", vil Han have os til at grunde over Hans ord.
De, der tager sig tid til at grunde over Ordet, får så megen rigdom med sig, at det bærer igennem alt, og Herren siger, at de, der grunder over Ordet dag og nat, skal være som et træ, der er plantet ved bækken. Det bærer sin frugt i rette tid!
Frugterne kommer som en naturlig ting af dette at være sammen med Gud selv gennem Hans ord.
Højsangen må man grunde over. Man må først bede

Helligånden om at hjælpe og derefter læse Ordet.
Igennem alle disse år har jeg prøvet det, og jeg bliver ved at opdage nye hemmeligheder i disse kapitler, som bringer mig nærmere Jesus og gør mig endnu mere sulten!
Højsangen er som en skygge af det virkelige samfund med Jesus, ligesom hele Det gamle Testamente er som en skygge af Det nye.
Det hele handler om kærlighed!
Hele Det nye Testamente er bygget på kærlighed. Og Højsangen fortæller os i billeder udfra et menneskeligt kærlighedsforhold, hvor højt Gud elsker os, og hvert vers har en rig åndelig betydning for os, som gerne vil være Jesu brud.
Mange bøger i Bibelen giver os skønne billeder af Jesus Kristus og Hans brud, og vi kan lære meget ved at studere disse bøger.
Læs Esters bog og Ruts bog, og bed Helligånden vise dig bruden og brudgommen.
Paulus lærer os også om vigtigheden af at kende denne hemmelighed i Efeserbrevet 5:22-32. Vi læser dette afsnit ved bryllupper, men Paulus indprenter os, at han dybest set sigter til hemmeligheden mellem Kristus og Hans brud.
Når Ordet taler om Lammets bryllup i Åb. 19 og 21, sammenlignes bruden med Det nye Jerusalem. Når du har læst det, skulle du prøve at læse Esajas 62, og du vil se billedet på, hvor dyrebar bruden er for Gud.
Jesus siger, at i de sidste dage skal kærligheden blive kold hos de fleste, fordi lovløsheden tager til. Det tror jeg ikke bare gælder de ikke-troende, men meget mere de troende. Lad os derfor være på vagt.
Kærligheden vokser hos den sande Jesu Kristi brud!
Kom, lad os beruse os i kærligheden!
Lad kærligheden til Gud og vor næste tage magten over os!

Salomo skrev Højsangen. Der står i 1. Kongebog 4:29:
"Gud skænkede Salomo visdom og kløgt i såre rigt mål og en

omfattende forstand, som sandet ved havets bred.... Han var visere end alle andre.... Han fremsagde 3000 tankesprog, og tallet på hans sange var 1005."
I hans sange talte han om alt, hvad der var på jorden, og billedsprog, som var så farverige og skønne, at alle, også vi, må forstå, at det var Guds Ånd, der indgav Salomo alt dette.
Højsangen er kommet med i Bibelen, fordi den har betydning for Guds folk og aldrig må glemmes.
Den er den smukkeste beskrivelse af et kærlighedsforhold, nogen kan fremskaffe. Så lad os med åbent sind tage imod det, Gud giver os igennem denne fine sang.
Der står oven over det første kapitel, at Højsangen betyder Sangenes Sang = den ypperste sang. Af alle sange, Salomo skrev, var denne den ypperste. Den er profetisk!

17. kapitel

Kapitel 1, vers 1, vil jeg gerne sige meget om. For mig er det det vigtigste vers af alle og danner grundlag for at kunne få velsignelse af resten.
Hele det første kapitel er en samtale mellem kongen og hans elskede, et billede på Jesus, vor elskede frelser, som på Golgata vandt kongemagten, da Han sejrede over Djævelen og hele hans hær, og Hans elskede brud.
Det er kun ved troen på Golgataværket, vi kan blive Jesu Kristi brud.
Bruden siger: "Kys mig, giv mig kys af din mund!"
I en engelsk oversættelse står der: "Kys mig igen og igen!" - Men jeg synes, det siger mere, som det står skrevet i min danske bibel: "Kys mig, giv mig kys af din mund!"
Det siger man ikke til en, man ikke kan lide. Det siger man ikke engang til en, man er så nogenlunde ligegyldig overfor. Det kan man kun sige til en, man elsker af hele sit hjerte og ønsker at være sammen med hele tiden!
Og det er denne bøn, Jesu brud må have. Det er dette inderlige fællesskab med Jesus, som må finde sted. Denne inderlige længsel efter at være i tæt kontakt med Jesus!
Lad os huske os selv på, hver gang vi taler om Jesus, taler vi om Ordet! Det er nærkontakt med Ordet, der menes!
Ordet tog blot menneskeskikkelse på og blev os lig, så vi kunne forstå det bedre, se hvordan det virker, og hvordan Gud selv er. Men Jesus er altid Ordet fra Gud!
Så når bruden beder denne bøn: "Kys mig, giv mig kys af din mund!" - så beder hun Gud om at komme rigtigt nær til hende i Ordet, og hun fortæller Gud med denne bøn, at hun elsker Hans ord og er villig til at tage konsekvenserne af sin kærlighed. Hun vil svare med at gengælde Hans kys, dvs. give Guds ord hele sin kærlighed i et inderligt og sandt fællesskab.
Jesus selv prøver mange gange at forklare os, at netop dette

nære fællesskab er den eneste mulighed for evigt liv sammen med Ham. Alle billeder, Han giver os om det, betegner et meget tæt fællesskab! Lad os se på nogle af disse billeder, som taler om nærkontakt med Jesus:
Han siger: "Jeg er vintræet, I er grenene!"
Der er ingen "gylden-middel-vejs-kristendom" hos Jesus. Enten er du en gren på vintræet, eller også er du det ikke. Og Jesus går endda så langt, at Han siger, at Hans Far, som er vingårdsmanden, går omkring og ser på træet, og hvis det bærer frugt, beskærer Han det (med prøvelsens ret skarpe kniv) - ikke for at gøre det ondt, men som en rigtig gartner - for at det skal bære mere frugt. Hvis ikke det bærer nogen frugt, sker der det forfærdelige, at Gud skærer grenen helt bort som nyttesløs!
I en tid kan grenen godt ligge der og se ganske fin ud, men der går kun en tid, så visner bladene, og det hele er slut.
Så det nære fællesskab med Jesus, vort vintræ, er så vigtigt. Har man det, er der til gengæld kraft og saft at hente. Glæde og fred, også når det stormer!
Jesus siger også: "Jeg er hovedhjørnestenen i Guds store bygværk," og Han siger, vi er de levende stene, som Gud ønsker at bygge sit hus med. Det er herlige billeder, som kan forstås i Japan, i Danmark, og helt inde i Afrikas jungle. Man kan ikke rykke hovedhjørnestenen ud og bygge videre. Jesus må være det, vi bygger på.
"Den, der gør det, jeg siger, er som en mand, der bygger sit hus på klippegrund. Lige meget, hvad slags uvejr, der kommer, så vil det hus stå fast."
Han er vor grundvold! - Ordet! - Det er derfor, der står i Åbenbaringsbogen, at hvis vi lægger noget til eller trækker noget fra det, Gud har sagt, skal det gå os ilde.
Hvis vi vil have del i det herlige kærlighedsforhold, der står om i Højsangen, er dette begyndelsen. Så før vi går videre, kan vi hver især gøre op med alle gamle meninger og beslutte fra nu af at bygge på Ordet.

Jeg oplever at komme til at elske Ordet mere og mere, så jeg til tider næsten må græde af glæde over, hvor vidunderligt og sandt det er.
Jesus siger også gennem Ordet, at Han er hovedet, og vi er Hans legeme!
Alle kan fatte dette herlige billede! Skærer du hovedet af en mand, er han ikke noget værd mere.
Min far fortalte mig en beretning, da jeg var barn, og den kan jeg aldrig glemme.
Der var en afrikaner fra Syd-Afrika, som gik rundt i en stor by en søndag formiddag for at komme til gudstjeneste. Han var så uheldig til sidst at komme ind i en kirke, som kun var for hvide, (forfærdeligt!) og han blev diskret lukket ud ad bagdøren. Han stod og var ked af det derude. Og da kom Jesus forbi, fortalte beretningen. Han spurgte, hvad manden var så ked af.
"Jeg må ikke være med til gudstjenesten derinde i kirken!" sagde afrikaneren.
"Det skal du ikke være ked af, kære du, det må jeg heller ikke," sagde Jesus!
Den beretning var alvorlig, synes jeg, og det synes du sikkert også. Dog er der nok en del af vore samlinger, hvor man kan være i tvivl om, om Jesus er velkommen og bliver spurgt til råds. (Jesus = ordet!)
Hvis Jesus, Ordet, er vort hoved, må vi få alle vore impulser fra Ham! Al vor visdom og kundskab er intet, om ikke det er fra Ham. Alle vore "bevægelser" og impulser og fakter og aktiviteter er som slag ud i den tomme luft, om ikke de er inspireret af Ordet ved Helligånden.
Jeg har skrevet en seddel på min husketavle, og den læser jeg hver gang, vi begynder på et nyt projekt for Herren herude på missionsmarken, og når vi skal gøre noget andre steder. En Guds mand har sagt det engang:
4 betingelser for Guds medvirken i vor tjeneste:
1) Forstå Guds hensigt! Hans Søn skal være størst af alle!

2) Det, vi gør, må være udsprunget af Gud!
3) Det, vi gør, må udføres i Guds kraft alene!
4) Formålet med ethvert arbejde må give Gud æren!
Vi har ofte måttet lægge et stykke arbejde ned og sige: "Herre, undskyld! Det var noget, vi selv ville!"
Herligt bliver det da, når hovedet igen giver en ny impuls, ny inspiration. Så bærer det rige frugter, og så får Han hele æren!

18. kapitel

Jesus siger også: "Jeg er den gode hyrde, I er fårene!" Han leder os i sin store kærlighed. Men hvis vi selv ønsker at fare forvildede rundt og klare os selv uden for fårefolden, udenom hyrden, Ordet, så bliver vi håbløst skuffede en dag, og vi bliver et let bytte for Djævelen!
Prøv at læse Salme 23 på den måde, at det er Ordet, der er din hyrde. Ordet leder dig, mætter din sjæl, lader dig ligge på grønne vange. Der bliver dækket bord for dig i dine fjenders påsyn, og du skal bo i Herrens hus evindeligt.
Der er mange, der tror, de bor i Ordet og vandrer efter det. Men jeg har oplevet, at hvis ikke jeg hele tiden læser Ordet, har nærkontakt med Jesus, så farer jeg vild.
Det er det, vore venner i de lukkede lande har oplevet også. Ellers ville de ikke sætte livet på spil for at få en bibel. De elsker Ordet!
Du skal ikke svare mig. Men har du spist af Guds levende ord i dag? Og i går og i forgårs?
Hvis ikke, er du måske ved at kølne?
Vi har lige fået en del aviser med posten fra Danmark. Og efter at have læst dem og erfaret, hvordan mange, som nævner sig med kristennavn, blander urene ting sammen med dette at høre Jesus til, så får man nød for hele kristenheden og forstår, hvor vigtigt det er i disse sidste dage at arbejde på sin sjæls frelse med frygt og bæven.
Jesus sammenligner os med en brud, der er smykket for sin brudgom. Dette billede er det smukkeste af alle, og i dette forunderlige fællesskab med Jesus må der ikke komme nogen ting imellem.
Hvis vi blander andre guder ind i dette kærlighedsforhold, bedriver vi åndelig utugt. Vi vil sikkert alle med ind i staden, det nye Jerusalem. Det står helt klart i Johs. Åb., hvem der er inde i staden, og hvem der er udenfor (kap. 22:14 - 15):

"Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden..... Udenfor er hundene og giftblanderne og de utugtige og morderne og afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og øver løgn."
Å, hvor vi behøver at leve nær hos Jesus!

19. kapitel

Jeg har i mange år haft et helt forkert billede af Gud, og jeg tror desværre, at mange andre har det også. Men Ordet har afsløret for mig, at jeg tog fejl.
Gud er kærlighed!.....men,...
Efter at jeg har læst Bibelen igennem flere gange, er jeg blevet klar over, at Gud også er en streng Gud.
Når vi hører nogen sige: "Jamen, hvordan kan dog Gud, som er kærlighed, tillade, at så mange sulter, og at der er så megen krig og elendighed?" så prøver vi at finde en eller anden forklaring for at undskylde Gud.
Men verden er i den Ondes vold. Indenfor mange landes regeringer og religioner har man valgt at gå imod Guds lov, og da er arenaen åben for den Onde.
Men når vi læser Bibelen igennem, ser vi, at Gud er nådig og barmhjertig mod dem, som vil lytte til Ham, lyde Ham og handle efter Hans ord. Det enkelte menneske i hvert land må tage stilling til, om det vil følge Guds stemme i hjertet.
Igennem både Det nye og Det gamle Testamente kommer det klart frem, at Gud går hårdt imod dem, som ikke vil høre og underordne sig Ham, og som hovmoder sig og tilsmudser Guds tempel.
Førhen syntes jeg, at Det gamle Testamente var hårdt. Men Jesus, som gik rundt og gjorde vel og viste mennesker Guds store, rige kærlighed, var hård imod farisæerne, mod dem, der handlede og gjorde Guds hus til en røverkule. Også apostlene taler tydeligt om, hvordan det går dem, der rejser sig imod Gud.
Guds kærlighed viser sig gennem nåden i Jesus Kristus! -
Der er mørke og undergang og nød i vente for alle, som ikke vil tage imod troen på Ordet, Kristus, denne Guds udrakte arm til frelse for menneskene.
Vi synes, det er synd for dem, der sulter og lider. Men jeg har

set, hvordan disse elsker Jesus endnu mere inderligt, end nogen af os kan forestille os. Og de, der bliver overøst med godhed, mad, klæder og medgang, er ofte dem, der står allermest hårdt imod Gud og dyrker andre guder.
Så vores bedømmelse af, hvad Guds kærlighed er, er ofte helt bagvendt.
I forbindelse med dette tænker jeg på, at bruden beder om, at brudgommen skal kysse hende igen og igen.
I Salme 2 står der om, at vi skal kysse Sønnen, eller rettere alle konger og jordens dommere skal kysse Sønnen!
"Tjener Herren i frygt, fryd jer med bæven! Kysser Sønnen, at ikke han vredes, og I forgår! Snart blusser hans vrede op. Salig hver den, der lider på ham!"
I hele denne Salme står der om de sidste tider: Hedninger fnyser, folkefærd pønser på, hvad fåfængt er, jordens konger rejser sig, fyrster samles til råd mod Herren og Hans salvede! Er det ikke det, vi hører om i TV-avis og radio og læser om i aviserne?
Der er møder og samtaler, som går imod både Guds åndelige og jordiske Israel hver eneste dag.
Hvad gør Gud i mellemtiden?
Vers 4: "Han, som troner i Himlen, ler, Herren, han spotter dem. Han vredes og harmes!"
Gud har besluttet, at Jesus skal arve den vide jord og få hedningefolk i eje. Og pludselig kommer tingene til at ske i en hast. Guds vilje kommer til at ske indtil mindste detalje, enten folk vil høre eller ej.
Salig den, der lider på ham, salig den, der kysser Sønnen.
Der står i salmen, at det måske skal læses: "Kys hans fødder!" Det er endnu bedre. Tilbed Ham, bøj dig i ærbødighed for kongernes Konge, kys Hans fødder i dyb ærbødighed!
Salv som Maria Hans fødder, ydmyg dig under Ham. Det er vejen for Hans brud!
Der er noget i os mennesker, der rejser sig ved en sådan ydmyg holdning! Ja, og det er vor ulykke som mennesker! Vi

har så svært ved at ydmyge os. Men uanset, hvad vi føler, så er det vejen for Jesu brud!
Dette ord er skrevet til jordens konger og dommere og til os alle. Men jeg kan ikke lade være at nævne det, som Gud gang på gang har talt til mig om:
"Når ledelsen er god, er alting godt!"
Når et lands ledere følger Guds bud, har hele landet det godt! - Når en kommunes ledelse er god, er det en dejlig kommune at leve i!
Og endnu mere: Når en kirkes ledelse er villig til at ledes af Helligånden, er alt velsignet i den menighed!
Hele menigheden følger den åndelige hyrde. Derfor er det så vigtigt, at vi beder for dem, som leder! Ledelsen skal stå til regnskab indfor Gud med mange ting!
Å, hvor er det vigtigt for ledere at lytte til Guds røst!
Hvis ledelsen i hjemmet er god, er alting godt i det hjem! Både når det gælder dit hjem, hvor du bor og dit åndelige hjem, din menighed.
Må Herren hjælpe os!
Kysser Sønnen!
Vi har oplevet, hvordan et helt land, som åbenlyst går imod Guds folk og Guds bud, kommer under forbandelse, og alting går skævt. Det blev sagt til Israels folk i 5. Mos. 11:26:
"Se, jeg forelægger eder i dag velsignelse og forbandelse, velsignelsen, hvis I lyder Herren, jeres Guds bud,....forbandelsen, hvis I ikke lyder!...."
Det gjaldt for Israel, og det gælder lige så meget for os! Man kan ikke skalte og valte med Gud, som man synes for godt, og vi skal ikke gøre Gud til en anden, end den Han er: En kærlig, men retfærdig Gud.
Der står, at folkeslagene skal føres frem for Gud til dom. Og jeg tror, at lederne, som valgte at vende Gud ryggen, kommer til at stå til regnskab for de mange, som har lidt på grund af ledernes ulydighed.
Vi burde råbe til Gud nat og dag for vort lands ledelse på alle

poster!
Tilgiv mig kære ven, at jeg har gjort så meget ud af dette første vers i Højsangen, men det er, fordi Gud har talt så alvorligt til mig selv om at alt, alt, alt i mig må være overgivet til Ham,-rent indfor Ham!
Der står videre: "...din kærlighed er bedre end vin!"
Vinen er et billede på alt, hvad verden har at tilbyde, alt, hvad man på denne jord kan beruse sig i, men det er for intet at regne mod Guds kærlighed til os i Jesus Kristus!
Hvis du som jeg har besluttet, at du vil sige: "Jesus, du er min, og jeg er din! Jeg holder fast ved dig og vil elske og følge dig, og dig alene," så står der så godt i Romerbrevet 8:35:
"Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd?"
Intet! Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os!
"Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre!"
Så lad os sammen gå videre i Højsangen og lære mere om dette forunderlige kærlighedsforhold, som ingen kan tage fra os!

20. kapitel

Vers 3: "Lifligt dufter dine salver, dit navn er en udgydt salve, derfor har kvinder dig kær."
Guds sande menighed bliver i Bibelen ofte sammenlignet med kvinder eller en kvinde og Jesus som manden, hovedet, Herren, Kongen!
Vort forhold til Ham er som et åndeligt ægteskab, hvor Jesus er hovedet, den stærke, den der tager ansvaret og bærer de tunge byrder, den, der forsørger og leder.
Vi som Hans menighed er som den svage part, der dog er stærk i Ham, og som hengiver sig og giver Ham hele vor kærlighed. Salverne dufter kun for dig, når du er ganske nær hos Ham, og der vil du opleve, at Hans navn er som en udgydt salve.
Jeg har ofte oplevet at være så "langt ude", at jeg ikke har kunnet bede eller tale med nogen eller læse eller tænke. Men bare ved at råbe Jesu navn eller hviske Hans navn eller gentage dette underfulde navn har jeg fået lægedom, både i ydre svagheder og sygdom, og endnu mere for indre sår og skrammer. Å, hvor er Hans navn vidunderligt!
Når du hvisker Hans navn, ved Han om alt, hvad der bor i dig, og førend du råber, svarer Han, fordi Han elsker dig. "Enhver, der påkalder Herrens navn, skal frelses!" En sådan kraft er der i dette navn, navnet over alle navne!

Vers 4: "Drag mig efter dig, kom, lad os løbe," siger bruden til sin brudgom. Det vil sige, at Han griber vor hånd og drager os. Det er Ham, der løber forrest! Han fører an og leder og bestemmer, hvor vi skal hen, og Han bestemmer, hvor hurtigt vi skal løbe!
Å, hvor har vi ofte travlt, og vi tror, vi ved, hvor vejen går, og vi løber ofte foran Herren. Men hvis vi hver dag beder om Hans ledelse, som Han vil, hvor Han vil, så får vi lov at opleve et rigt

og spændende liv med Ham.
Det er ikke os, der lægger gerninger tilrette, som Herren skal vandre i, men vi får lov at vandre i de beredte gerninger, Han har lagt tilrette for os!

Vers 4b: "Kongen tog mig ind i sine kamre."
Der vil han altid lede os ind! Ind i sine kamre!
Ind i enrum med Ham, hvor Han vil undervise os, tale til os og vi til Ham.
I dette er der gemt en mægtig hemmelighed, ja, den største, jeg har lært i mit liv!
Du er nu ikke længere din egen. Hvis du har bedt om at være en Jesu Kristi brud, bedt af et helt oprigtigt hjerte, skal du regne med, at Han vil have dig for sig selv, og ofte vil Han tage dig "ind i sine kamre".
I første omgang forstår vi ikke altid dette. Gud må ofte have os i sin skole for at lære os dette. Han tillader, at der kommer prøvelser på vor vej. Hvorfor? Fordi, når vi har det svært, kender vi "knæ-vejen". Da må vi i enrum med Gud og råbe til Ham om hjælp. Og der i lønkammeret har Han os, hvor Han vil have os! Jo før vi lærer dette, jo herligere liv får vi med Ham.
Jeg oplevede selv på et tidspunkt at komme i svære prøvelser, fordi Gud ville lære mig dette. For dem, som ikke har hørt om det, skal jeg fortælle om det, hvis det på den måde kan blive til hjælp for nogen.
Jeg havde været en kristen i mange år, og været missionær i mange år, da jeg pludselig kom ind i en svær tid.
I Afrika havde jeg talt Guds ord med stor frimodighed, og gang på gang bad de indfødte brødre mig om at give dem det, Gud havde lagt på mit hjerte, både i menigheder og i bibelskoler.
Da Peter, min mand, altid har opmuntret mig til at bruge det kald, Gud har givet mig til at forkynde Ordet, var det aldrig noget problem for mig, blot noget helt naturligt.
Da pludselig en dag begyndte der en kamp i mit indre. Jeg kom i store konflikter om, hvorvidt en kvinde har lov til at

forkynde Guds ord eller ej. Det kan måske for nogen lyde barnligt og uforståeligt, men for mig blev det lidt efter lidt til et kæmpebjerg.
Da jeg kom til Danmark, hvor vi skulle tjene i menigheden og rundt i landet, begyndte det for alvor at plage mig, og det passede altid sådan, at hver gang, jeg tog frimodighed til mig og gav det videre, Gud havde givet mig, kom der en eller anden og spurgte mig, om det virkelig var så enkelt at tale som kvinde, når nu Paulus,.....osv.
Andre spøgte med mig om min frimodighed (i en god mening, sikkert,)...men som dagene gik, røg jeg længere og længere ned i kælderen!
Til sidst sagde jeg til mig selv og til Peter og til Gud: "Jeg vil ikke være ulydig mod Guds ord. Hele mit liv har jeg indstillet mig på at lyde Gud. Mange andre har forstået at gå ind under dette med at tie i forsamlingen, det er bare mig og nogle få andre, som ikke har forstået det rigtigt. Nu vil jeg gå ind under dette og blot sidde stille på møderne og i det hele taget lægge det væk, jeg indtil nu har brugt i den gode tro, at det var et kald fra Gud: Prædike, bruge den profetiske gave, tungetale m.m. Nu vil jeg tie!
Jeg mente det virkelig, og jeg prøvede det. I mere end et år prøvede jeg dette liv!
Som tiden gik, blev jeg mere og mere ulykkelig! - Det blev mørkt og tungt at være en kristen, og jeg følte mig i det tætteste mørke.
Da blev jeg så ulykkelig, at jeg måtte gøre et eller andet for ikke at blive helt desperat.
"Jeg har lov til at bede," tænkte jeg. "Det må jeg, og det vil jeg gøre! Gud må kunne gøre mig glad igen!"
Jeg begyndte da at stå op tidligt hver morgen. (Gud vækkede mig, da jeg havde bedt Ham om det!
Jeg fandt mig en dejlig krog i huset, hvor jeg i ro og stilhed kunne tale med Jesus og læse Ordet og tænke!
Der oplevede jeg det, der står i Højsangen. Kongen tog mig

ind i sine kamre!
Nu må jeg prise og takke Ham for det! Jeg vil juble og glæde mig i Ham, prise Hans kærlighed frem for vin!
Der faldt alting på plads! Der fik jeg åbenbaret, hvad meningen med mit liv er. Der fik jeg klarhed over, hvad kærlighed til Jesus i bønnen og Ordet betyder, og der fik jeg klarhed over min tjeneste! Jeg fik et fortroligt samfund med min elskede frelser og Herre!
Alt det, som før var problemer, er nu bagateller i forhold til det at kende Ham. Nu virker jeg med frimodighed og stor glæde for Herren, uanset hvad mennesker mener og siger.
Jeg skal måske fortælle, at efter at have bedt der i mit lønkammer i begyndelsen, og der ikke skete nogenting med mig, blev jeg ved at være i mørke og var nede i "kælderen".
Så skete det en dag, at jeg sagde til Gud: "Nu må du svare mig! -Hvad skal jeg gøre for at komme ud af denne labyrint af tanker og uvished?"
Da talte Guds Ånd i mit indre og sagde: "Begynd at tale i tunger!"
Jeg blev helt målløs! Tale i tunger, når man overhovedet ikke føler noget som helst og ikke er glad og fri!
Jeg havde før prist Herren i nye tunger, men kun når jeg rigtig følte Åndens nærhed. Så jeg syntes dette var umuligt i min situation.
Men hver eneste morgen, når jeg bad, kom det samme til mig. Så til sidst blev jeg klar over, at der ikke var nogen anden vej. Jeg begyndte i tro at bede til Gud i nye tunger og prise Ham, selv om alt var så svært.
Da begyndte der at ske noget inde i mig, noget som senere er blevet mig til så stor hjælp i alle andre situationer, hvor jeg ikke har vidst, hvad jeg skulle bede.
Dag for dag var det, som om tusind hårde knuder i mit hjerte blev løst op. Dag for dag blev der mere og mere lyst i mit indre, og jeg var så glad og fri, da der var gået en uge, så jeg bare jublede og priste Gud både på dansk og i tunger!

Da lærte Gud mig, at når vi beder i Ånden, derinde i "kamrene", og udøser vort indre for Gud, da er det Helligånden, som beder og går i forbøn! Han taler hemmeligheder med Gud om, hvad der er i mig, og Han ved, hvad slags problemer jeg har. Og ind for den levende Gud løser Ånden op for alle knuder.
Hele underbevidstheden ligger åben og blottet for Gud, og Hans navn virker da som en udgydt salve, og sårene heles.
Å, hvor er Gud god!
Efter denne mægtige befrielse begyndte Gud at tale til mig om min tjeneste for Ham, og Han stadfæstede i tiden, som kom, at Han er sandhed. Nu forstod jeg både mandens og kvindens tjeneste for Gud.
Når jeg åbnede min bibel, blev Ordet så levende for mig, at jeg måtte dele det med nogen. I begyndelsen fik Peter alle mine små "prædikener", når vi mødtes ved morgenbordet, men senere viste Herren mig, at jeg frimodigt skulle tale alt det, Han gav mig, til alle, der ville høre.
Jeg har ro og fred i min sjæl. Jeg jubler for Hans åsyn. Min elskede Jesus har vist mig vejen.
Jeg vil være sendebud på Kristi vegne og gå, hvor Han vil, jeg skal gå, og sige, hvad Han vil, jeg skal sige. Det vigtigste for mig er, at jeg må få lov at være alene med Ham, igen og igen. I enrum med Ham kan man fortælle alt, Gud sladrer ikke!
Der kan man give og modtage og opleve kærlighed, som går ud over alle grænser. Jeg priser Hans kærlighed fremfor vin og alt andet. Alt andet er sekundært i forhold til at "løbe efter Ham!" - og tages med ind for Guds hellige åsyn!

21. kapitel

Derinde for Guds åsyn sker der en afsløring!
I vers 5 - 7 står der om, at bruden føler sig sort - dog yndig. Hun føler sig sortladen, afsløret i sin ringhed.
Hun ser nu tilbage og opdager, at hun var måske ikke helt på ret plads. Hun havde været sat til vingårdsvogterske, men hun havde glemt at vogte sin egen vingård!
Men hun ville have sin ven til at fortælle, hvor han vogter sin hjord. Hun var træt af at gå rundt som en landstryger, nu hvor hun har smagt hans vidunderlige kærlighed! Nu vil hun bare være i nærheden af ham!
Å, hvor jeg genkender mig selv og hele min livshistorie i disse få vers. Og mon ikke mange af os oplever, at vi mislykkes og ofte fejler. Vi bliver ofte tilsmudsede og sortladne på vor vandring, og vi er ikke rigtig på plads. Vi prøver at gøre noget for andre, er sat til at vogte andre og hjælpe andre, men glemmer vor egen vingård!
Det gør ondt at blive afsløret! Men erkendelsen af sin egen ringhed og uduelighed er vejen til skønhed!
Bruden føler sig sortladen og dog yndig. Det forunderlige er nemlig, at derinde i kamrene sammen med Jesus bliver alt afsløret, både det dårlige i vor egen karakter og den skønhed, vi får, når vi bliver renset i Kristi blod.
Synden, egoismen, selvoptagetheden, komplekserne, hovmodet, stoltheden, misundelsen, ja alt bliver afsløret, men samtidig får vi at vide,at der ikke er nogen fordømmelse for dem, der er i Kristus Jesus. Hvis vi som bruden her bekender og erkender vor situation, skal vi få lov at opleve Jesu kærlige røst og høre Hans mening om os.
I nogle af de lande, vi kommer til, skal en ung mand betale dyrt for at få sig en brud. Mange køer og geder og rede penge!
I vort hjemland koster det ikke så meget i bryllupsøjeblikket, men det kan vist være dyrt bagefter brylluppet i mange

tilfælde! Der er mange i vor tid, der ikke ønsker at gifte sig, for så er man helt fri for forpligtelser!
Det fortæller lidt om, hvor lidt pris "brudgommen" sætter på sin "brud". Jeg troede engang, pigerne i Afrika var kede af, at der skulle betales så meget for dem. Men der tog jeg fejl!
"Hvis ikke der er en ordentlig pris på os, "sagde en pige til mig fra wagogostammen, "viser det jo, vi intet er værd. Og hvis ikke manden betaler prisen, kan han stikke af når som helst og behandle os, hvordan han vil. Men prisen gør, at der er respekt omkring bruden. Og slår han hende senere og forlader hende, må han pænt betale endnu mere til pigens far."
Det vidunderlige med vor himmelske brudgom er, at Han har betalt med sit liv! Han har givet alt for at købe sig en brud. Han forlod al Himmelens herlighed! Deroppe var der legioner af engle, serafer og keruber, der priste og ærede Ham nat og dag for Hans mægtige værk og gerninger. Men Han ønskede sig en frivillig brud, som vil elske Ham af et rent hjerte for Hans egen skyld.
Han kunne tvinge os, hvis Han ville. Men Han ønsker at drage og kalde os alle i kærlighed, give og modtage kærlighed. Han har betalt med sit dyrebare blod på Golgata. Og vi, som er sortladne, bliver yndige, når vi er sammen med Ham!
Han ser ikke på vort ydre, men på hjertet. Og Han er villig til at tage vore hårde stenhjerter ud og give os et kødhjerte. Han lærer os at blive følsomme, at elske og at give og modtage kærlighed.
Hvis du læser hele Højsangen igennem, vil du finde, at der ikke er en eneste bebrejdelse fra brudgommen til bruden.
Bruden kommer ud for mange mærkelige ting, men der er ingen fordømmelse og ingen forkastelse.
Når vi er overgivet til Jesus Kristus og ønsker at være i Ham og følge Ham, er der ingen fordømmelse. Vi kan skuffe Ham og tage fejl af Hans vilje, men Han bliver blot ved at lede os og undervise os gennem omstændighederne, og Hans øjne hviler på os i kærlighed.

22. kapitel

Den, der ønsker at være Jesu brud, vil opleve en stadig vækst. Det er som at gå i skole hele livet.
Hvis vi virkelig ønsker at være Jesu rene, oprigtige brud, kommer der en læretid med svære lektier! I læretiden oplever man helt konkret, at der er en masse, man ikke ved, og der er en masse, man indtil nu har gjort forkert. Man har mere fulgt sine egne og andres meninger end lyttet til Herren!
Men i vers 7 her er bruden kommet så langt, at hun har et råb i sit hjerte: "Hvor skal jeg få hjælp? - Sig mig, hvordan jeg kan leve i din nærhed hele tiden!"
Så er det fantastisk at læse om den måde, kongen svarer hende på. Han ved, hun har været lidt forvirret, lidt sortladen, men han kender hendes oprigtige hjerte. Og denne hjertets indstilling gør, at han kalder hende "du fagreste blandt kvinder!"
Tænk, det er Jesu mening om os, når Han ser vor oprigtige søgen! Han ser bort fra alt det negative i os, og så viser Han os vejen. Så kan vi lære den svære lektie at tro Salme 23:
"Herren er min hyrde!" Han alene er min redning og hjælp. Sammen med Ham skal jeg aldrig mangle noget, og sammen med Ham kan jeg hvile midt i hverdagens jag og mange opgaver.
Selv om jeg har det svært ind imellem, næsten føler mig død og nede i tåredalen, så er Han min trøst. Og har jeg fjender, der kæmper imod mig, så vil jeg se mirakler midt i dette svære at have fjender. Gud dækker bord for mig, så det er helt åbenlyst for alle, at Herren er med mig!
Å, hvilken lektie at lære!
Denne hjertets søgende indstilling elsker Herren. Derfor siger Han også i Mattæus-evangeliet, at den, som søger, skal finde, og den, som beder, skal få, og for den, som banker på, skal der lukkes op.

Peter og jeg har ofte undret os over, at når vi var kommet igennem den ene svære prøve i livet og skulle til at slappe lidt af, så kom der en ny ting, som skulle gennemkæmpes. Og Herren viste os en dag dette med, at vi er i skole!
Alle førsteklasser, som begynder at skulle lære at læse og skrive, synes det er meget svært. De kæmper, så sveden render, og mange gange er de lige ved at give op. Men hvilken fryd, når de kan skrive deres eget navn!
Tiden går, og snart rykker de op i 2. klasse. Nu er man ved at blive stor! Men ak, hvilke lektier, læreren giver os for!
Godt, hvis mor eller far har lidt forstand på regning, så man kan få lidt hjælp!
Når de store børn ser den kamp, de små har, ryster de måske på hovedet. Men det, der er smået for de store, er en stor lektie at lære for de små. Og tænk, år efter år lærer man at løse opgaverne og vokser i kundskab, og de fleste går i skole i 10 eller flere år, og stadig bliver opgaverne sværere, alt svarende til alder og erfaring.
Om vi som kristne ville forstå, at vi er i skole!
Herren ønsker gennem alt at lære os, at Han elsker os. Han er vor hyrde, Han er vor brudgom, og vi er Hans brud. Han vil, vi skal vokse en sund vækst op til Ham, som er hovedet. Han vil, vi skal være lig Ham.

I Højsangen siger kongen til sin veninde: "Hvis ikke du ved, hvor du skal finde mig, du elskede, så følg blot hjordens spor og vogt dine geder ved hyrdernes boliger."
Du behøver fællesskab med andre, og du må finde ud af, hvor Herrens folk samles og får god kost, så du kan være i nærheden af Ordet og mættes. Og dem, du er sat til at hjælpe, må du tage med. Vi er skabt til fællesskab med Gud - men også med hinanden!
Jeg har kendt flere kristne, som syntes, der var så meget negativt blandt andre kristne, at de rykkede teltpælene op og

flyttede hen til et sted, hvor de var fri for andre mennesker. Men jeg har også oplevet det sørgelige at møde disse mennesker efter nogle år og se, at de var stagneret på vejen med Jesus. De var som døde ben, og deres endeligt var sørgeligt for nogles vedkommende.
Det er svært at blive bevaret udenfor fællesskabet. Er der nogen der, som irriterer os, er de med til at slibe os som diamanter!
Det kan være en af de sværeste lektier at lære!
Helligånden talte til mig en dag, da jeg syntes, der var nogle, der gik mig på nerverne, og som det var svært at bære over med. Han sagde: "Prøv at tænke på, hvor svært det er for andre at bære over med alle dine fejl! Du er mindst lige så irriterende for dem, som de er for dig!"
Da blev jeg pludselig så taknemmelig over, at der var nogle, der kunne holde ud at være sammen med mig hver eneste dag!
Lad os holde fast ved apostlenes lære og ved fællesskabet, ved brødsbrydelsen og ved bønnerne! Så er vi på sikker grund, som de første kristne var det. Enigt og vedholdende kom de dagligt i helligdommen, og udover det havde de også møder i hjemmene, og de delte alt med hinanden!
Der, hvor man kan give afkald på noget for at hjælpe hinanden, og hvor man kan glæde og fryde sig sammen i hjertets oprigtighed, der er det godt at være, og der mærker man Jesu nærhed.

Når Herren ser, hvordan vi i hjertets oprigtighed søger Ham, ser Han på os med meget forelskede øjne! I Hans øjne er vi smukke! - Der står i vers 9: "Ved Faraos forspand ligner jeg dig, min veninde!"
Faraos forspand var ikke et ynkeligt, haltende syn! Nej, Faraos heste var stærke og frimodige og havde rejsning! De kunne trække noget!
Tænk, sådan en tro og tillid har Herren til os små mennesker.

Han for til himmels og lod 12 ganske almindelige mænd stå der alene tilbage. Men Han havde tro på dem! Han havde tillid til dem! De skulle ud i alverden med evangeliet, og deres lære skulle der bygges på for fremtiden!
Der står om Faraos forspand, at de bragte mængder af rigdomme, guld og sølv hjem til Farao.
Vor frelser Jesus forventer, at vi skal ile fremad mod målet og være med til at bringe rigdomme og ære til Ham! Det er ikke bare os, der skal tænke på at blive velsignede i Jesu nærhed. Men Han længes efter, at vi skal bringe Ham noget.
Og det dyrebareste for Jesus er guld!
Herren har talt meget til mig om guld i Hans øjne. Det er vor tro!
Derfor er Jesus så spændt på, om Han finder troen på jorden, når Han kommer! Hvis du ønsker at bringe rigdomme til Jesus, som Faraos forspand bragte til Farao, så skal du tro Ham!
Det fryder Guds hjerte mere end alt andet! Alt det, vi har gjort i tro og tillid til Ham, det skal bestå i evigheden. Guld og sølv og ædle stene skal vi bringe til Ham. Det skal bestå. Dvs. ægte varer. Al falskhed er Herren en gru, men det ægte, det ædle, fryder Ham mere end alt andet. Vor prøvede tro er langt mere værd end det forgængelige guld. Vor tro er mere værd end ægte guld for Gud.
Tro, håb og kærlighed skal bestå. Vi læser også om det nye Jerusalem, at den er bygget helt igennem af ædle materialer. Så lad os bringe guld, sølv og ædle stene med os til Himmelen.
Det er det eneste, som skal bestå i evigheden.

23. kapitel

I vers 10 priser kongen sin brud og siger: "Dine kinder er yndige med snorene, din hals med kæderne! Vi vil gøre dig snore af guld med stænk af sølv."
Jeg har spekuleret meget over disse vers. I Ordsprogene 1:8 - 9 står der, at vor faders tugt og vor moders belæring er begge som en yndig krans til vort hoved og kæder om vor hals.
Og i Ordsp. 3:3 står der, at vi skal binde godhed og troskab som bånd om vor hals. Flere steder i Ordet står der om sådanne fine ting, at vi skal binde dem som bånd og kæder om vor hals.
Guds ord, Guds bud, Guds formaninger.
For mig er mange af disse ting noget, vi mennesker har og kan virke med. Godhed og troskab er noget, mange kristne har og bærer om deres hals. Og Gud, vor Faders bud, kender de fleste af os. Tugt og formaning bryder vi os ikke så meget om, men det er vigtigt at sætte pris på det som noget meget dyrebart, så vi ikke bliver Guds "uopdragne børn", som Han ikke kan styre og lede.
Mange af os har måske Guds bud og Hans tugt som noget tungt, der følger os, og vi kan meget let komme ind i en tung, trælbunden kristendom, hvis ikke vi får vers 11 med. Men Gud ser til vor troskab og dette, at vi agter på Hans bud, og derfor tilbyder Han os det forunderlige i vers 11, at Han i tilgift til vore egne kæder og bånd vil gøre os snore af guld med stænk af sølv!
Det pynter på os! Herren siger,"VI vil gøre". Det er forunderligt og viser os det profetiske i denne bog. Vi - den treenige Gud - vil virke på vore hjerter. Gud Fader, Søn og Helligånd vil sammen virke noget forunderligt til os. Helligånden vil give os kostbare gaver at smykke os med. Så er det ikke længere det, jeg kan gøre, de bånd jeg har hængt om min hals, der er iøjnefaldende, men det Han, vor store Gud, har tilvirket for

mig!
Det er nu Hans gerninger og Hans frugter, der pynter om vor hals, og alle, som ser dem, ved, at det ikke er noget hjemmelavet "blik eller guldduble", vi har at smykke os med åndeligt, men det er noget guddommeligt.
Herren ser til vor godhed og fremfor alt vor troskab, og så får vi en masse i tilgift!
Men også her behøver vi at være på vagt som Jesu dyrebare brud! Han elsker at overøse os med gode gaver, men vi må aldrig rose os eller selv tage æren af vor dejlighed. Så går det os, som det gik med Guds udvalgte folk.
Der står i Ezekiel 16, hvorledes Gud gør hende, Jerusalem, til dronning. Der står, hvordan Jerusalem blev til: Det var den ynkeligste by, den mest snavsede, henslængt på marken, og ingen brød sig om den. Den var af blandet oprindelse og en stakkel at se til. Akkurat som os. Ingenting værd i menneskers og Guds øjne, hedninger, som gik den sikre undergang i møde.
Men så står der, at Gud siger:
"Men jeg kom forbi, og da jeg så dig sprælle i blod, sagde jeg til dig, som du lå der i blodet: "Du skal leve og vokse som en urt på marken!" Og der står, hvordan Jerusalem voksede og blev skøn, og igen kom Gud forbi, og Han klædte Jerusalem, Han rensede den med rent vand, Han skyllede den, og Han salvede den. Han klædte den i fine klæder, og Han smykkede den med de skønneste smykker, lagde kæder om dens hals og smykkede den med guld og sølv og ægte silke, gav den det bedste at spise, og så står der i Ez. 16:13 - 15:
"Du blev såre dejlig og drev det til at blive dronning. Dit ry kom ud blandt folkene for din dejligheds skyld; thi den var fuldendt ved de smykker, jeg udstyrede dig med, så lyder det fra den Herre Herren. Men du stolede på din dejlighed."
Og så står der videre om, hvordan Jerusalem bedrev utugt og tog de fine ting, Gud havde givet den, og så lavede den afguder af disse ting.

Det er så let for os at komme på afveje. Jerusalem og hele Israels fald blev os hedninger til frelse. Gud være lovet for Hans store barmhjertighed!
Gud vil tilgive Israel og forvandle dem i sin store nåde. Vi er nu sammen med dem kaldet til med det samme kald at være dronning for vor himmelske konge, Jesus!
Han har givet os alt, hvis vi tager imod det i tro, og Han smykker os med rige gaver, med ægte, fine himmelske ting. Men må Herren hjælpe os, at vi ikke gør alt dette dejlige til noget, vi tror, vi kan gøre med, som vi vil, og måske endda lave om til afguder. Det vigtigste i alt er Jesus og forholdet mellem Gud og os, den enkelte. Alle gaver og smykker er bare nåde. Lad os aldrig stole på, at nu har vi nået målet, nu kan vi handle, som vi vil. Nej, vi må arbejde på vor sjæls frelse med frygt og bæven.
Guds nåde er grænseløs rig over dem, der frygter Ham!
Tænk, hvor smukt kongen talte til sin veninde i de få vers fra 8 til 11 i Højsangen 1. Jesus er i disse dage ved at smykke sin brud!
Lad os være rede, våge og bede og holde os nær til Hans ord og løfter og hele tiden være klar som en brud, der er smykket for sin brudgom!
Før var vi lige så ynkværdige, som det er beskrevet om Jerusalem. Men tak og lov! - Herren kom forbi! - Han så vor tilstand, og Han tog en beslutning om, at vi også skulle få en chance på lige fod med Jerusalem. Vi skulle være som en urt, der vokser og bliver stor.
Jesus kom forbi, Han forbarmede sig, og Han gav sit liv for os. Han rensede os i sit dyrebare blod. (Læs hele Ez. 16, og du vil genkende hele vor frelseshistorie).
Han renser os hver dag i rent vand, sit levende ord. Han klæder os i sin rene retfærdsklædning, så vi ved Hans hjælp og nåde kan leve et helligt, retfærdigt liv. Han giver os sølv og guld, sin egen tro og sandhed. Han giver os ved Helligånden rige gaver, og Han elsker os. Vi, som intet var, udvalgte

Herren, for at gøre det, som var noget, til skamme. Vi, som ikke var på det sande vintræ, Jesus selv, er af nåde blevet indpodet på det sande vintræ og bliver behandlet akkurat som de ægte grene. Lad os da med frygt og bæven og en ydmyg ånd blive i den stilling!

24. kapitel

Vers 12 - 15 i kapitel 1 i Højsangen er nogle af de skønneste og mest betydningsfulde vers for mig. Igen denne morgen talte Guds Ånd til mig om, hvor vigtige ting der er gemt i disse vers. Lad os grunde over Ordet ved nat og ved dag, og vi får lov at se ind i Guds hemmeligheder.
Disse vers er så profetiske, at Salomo sang dem for mange, mange år siden, og de fortalte om en hændelse, som Jesus sagde, skulle fortælles overalt, hvor evangeliet blev forkyndt siden hen på hele jorden. Derfor vil jeg også minde om dem her, da de er profetiske også i vore liv som kristne:
"Min nardus spreder sin duft, medens kongen er til bords!"
I Lukas 7:38 står der så smukt om Maria, synderinden, som kom ind i det hus hos en af farisæerne, hvor Jesus sad til bords. Tilsyneladende helt umotiveret kom hun ind, og der står:
"-og hun stillede sig grædende bag ham, ved hans fødder, og hun begyndte at væde hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og hun kyssede hans fødder og salvede dem med salven." I Mattæus 26 står der om denne salve: (vers 7)
"Hun havde en alabastkrukke med en meget kostbar salve, og hun hældte den ud over hans hoved, mens han sad til bords."
Ingen forstod denne mærkelige handling uden Jesus. Hun var blevet hjulpet og tilgivet så meget, så utrolig megen synd, så Jesus sagde: "Det er derfor, hun elsker så meget!" Hun tog det allerbedste, hun havde, for at give det til Jesus, og hun tog ikke engang låget af krukken, men brød den, så den knustes, og hun salvede Ham, så den vidunderlige duft fyldte hele rummet. "Min nardus spreder sin duft, medens kongen er til bords!"
Dette er også brudens sang i dag!
Hun bringer det dyreste, det bedste, det skønneste til Jesus og udøser det over Ham. For mig er det blevet noget ganske

særligt, og jeg har oplevet det samme hos mange andre. Vi er omgivet af en skal, en facade. Vort kødelige og sjælelige liv er ofte adskilt fra den dyrebare Ånd, Gud har indpustet i os. Vi er så bange for at bryde denne skal og udøse alt for Jesus. Vort "kød" og vort sjælsliv er ofte en stor hindring for, at vi virkelig er åbne over for vor brudgom, Jesus.
Men når vi brydes og udøser alt for Jesus, og når vi beder og tilbeder og lader den Ånd, Han gav os, flyde ud i rigt mål, uden forbehold, og når vi tilbeder og græder, jubler og ærer Ham, da er det som en vellugtende nardus for vor elskede frelser. Akkurat som disciplene og farisæerne blev helt forargede, vil vi måske også opleve, at andre ikke forstår os. Men også menneskefrygten må brydes!
Maria var ligeglad med, hvad andre tænkte. Hun elskede Jesus! Gud tillader ofte prøvelser i vore liv for at bryde os!
Å, hvor er det lifligt for Gud, når vi er ærlige. Man oplever ofte, at mennesker, som bliver berørt af Ånden eller beder og tilbeder i Ånden, græder!
Mange har sagt til mig, at de var så kede af, at de altid kom til at græde under bøn.
Å, hvor Jesus fryder sig, når vi lader Hans Ånd opbløde vor skal. Jeg tror, vi skal græde og le, juble og tilbede meget mere indfor den levende Gud. Lad Ånden i dig tilbede Gud og vise dig Jesu skønhed!
Lad os lade maskerne falde og ikke skamme os over, at vi elsker Jesus!
Og lad os passe på, når vi ser andre tilbede Jesus i kærlighed, at ikke den farisæiske ånd tager magten over os, så vi forarges og klager over denne ødselhed! Intet er for godt til Jesus! Jesus gik altid hårdt imod den ånd, som mange farisæere hele tiden viste i tale og handling. Men Han elskede syndere!

For Jesus betød denne salvelse også noget ganske særligt. Det var en profetisk hændelse, som viste, at tiden nu snart var

inde til, at Han skulle lide og dø for vore synder.
Jesus blev i sandhed brudt for vor skyld! Som alabastkrukken blev brudt, viser Jesus os også i brødsbrydelsen den hellige nadver, at det ene brød blev brudt, for at det kunne blive til mættelse for mange.
Jesus led i sin krop som menneske. Hans krop blev brudt. Hans indre blev brudt gennem hån og spot og mest, da Han var forladt af sin far. Men gennem dette kom den skønneste duft frem for os, så vi kan nyde den.
"Min ven er mig en myrrapose, der ligger ved mit bryst." (1:13).
Sådan siger bruden i Højsangen, og sådan siger bruden i dag. Det, Jesus gjorde på Golgata, da Han led og døde for vore synders skyld, må altid være det, vi har i tanke!
Hvis du har et eller andet, en blomst eller parfume ved dit bryst, vil den duft hele tiden komme ind i din bevidsthed. Og andre vil også kunne dufte det.
Vi glemmer ofte, hvad Jesus har gjort for os. Golgataværket kommer ofte i baggrunden, især når det går os godt, og ofte når Gud overøser os med andre gaver. Men jeg har oplevet gang på gang, at alt bliver til intet udenom Golgata. Det er der, vi må tilbage hele tiden for at blive bevaret!
Jesus blev brudt for os, den duft må følge os hele tiden. Og vi er villige til at brydes for Ham og dufte for Ham hele livet. Denne gensidige duft er vidunderlig! Ef. 5:1 - 2 taler om denne gensidige duft:
"I skal derfor ligne Gud, som hans elskede børn, og vandre i kærlighed, ligesom også Kristus elskede jer og gav sig selv hen for os som en gave og et offer, en liflig duft for Gud."
Vor duft vil altid sprede sig ud til andre. Vi kan ikke skjule, hvem vi er.
Jeg har hørt, at hvert menneske har sin specielle duft. Og det tror jeg er rigtigt. Jeg kender mange af mine nærmeste på både stemmen, fodtrinene og duften. Så selv om jeg ikke ser dem, ved jeg, hvem af dem det er!

Og lige så sikkert må det kendes på os blandt alle mennesker, hvem vi er. Paulus siger i 2. Kor. 2:15-16:
"Thi en Kristi vellugt er vi for Gud blandt dem, der frelses og blandt dem, der fortabes. For disse sidste bliver vi en duft af død til død, for de første en duft af liv til liv. "
Mange vil hade os for denne duft. For andre, som vi "dufter" for, vil det være et sådant vidnesbyrd, at hvis de ikke tager imod det, vil det en dag blive død for dem, en dom indfor den levende Gud, fordi de ikke tog imod frelsens budskab, som du eller jeg bragte dem med vort nærvær. Det betyder ikke altid en masse prædiken, men bare de kristnes tilstedeværelse skulle være som en duft eller som salt, der modvirker forrådnelsen, så den onde må holde sig tilbage.
Må Gud bryde os sådan i vort daglige liv, så alle kender os på den åndelige duft, vi har med os.

25. kapitel

Både når vi er til nadver, når vi bryder brødet og drikker vinen, og også når vi spiser Guds ord i vort lønkammer, da lad det være en stund, hvor vi føler og husker på, at vi er til bords med kongen. I disse sidste dage står Jesus ved døren og banker på de kristnes hjertedøre.
Jeg tror ikke så meget, det er ved dørene til de ikke-troende! - Nej, Han står ved hjertedørene hos os, som kalder os kristne. Han vil ind og have levende fællesskab med os, så vi mærker Hans duft, og Han mærker vor duft. Jesus siger det så godt i Åb. 3:20.
"Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig."
Lad os holde op med at forarges og holde igen på vore følelser for Jesus.
Herren søger sande tilbedere, der vil tilbede Ham i ånd og sandhed.
Vi larmer vist ofte så meget med vore egne lyde, at vi ikke hører Hans røst. Så lad os nu være stille. Tag tid hver dag til at være stille og høre Hans røst. Luk op for Ham og vær ærlig over for Ham. Han vil dele sin nadver med dig, også i enrum, og både du og Han skal mættes derved!
Jesus sagde til synderinden: "Gå bort med fred!" Og det er netop, hvad der sker med os, når vi har været til bords med Herren. Så siger Han til sin brud:
"Hvor du er fager, min veninde, hvor du er fager, dine øjne er duer!" Hvilken kompliment fra vor elskede frelser! Men det er kun i samfund med Ham, kun når vi husker, vi er rensede i Hans dyrebare blod, at vore øjne er som duer.
Peter, min mand, fortalte mig engang, at han havde duer som dreng. I begyndelsen kunne han ikke forstå, hvorfor duerne ikke faldt til ro, men de blev ved at flytte og var urolige. Så fik

han at vide af en kender, at duer vil have ro og renhed!
Hvis der ikke jævnligt bliver gjort rent hos dem, og hvis der hele tiden er spektakel omkring dem, flytter de!
Vore øjne er en afspejling af, hvad der bor i os. Kongen sagde her til sin elskede:
"Dine øjne er duer!"
Det vil sige, at i brudens hjerte er der fred og renhed! Og Jesus fryder sig over at se os dybt i øjnene og opdage, at der er ro derinde i hjertedybet. Alt er gjort op. Vi har tilgivet alle vore modstandere og skyldnere. Vi har alle vore synder rensede ud af hjertet ved Jesu blod og ved dagligt at "bade" og renses i Ordet.
Det er vidunderligt med sådan en ren samvittighed. Så står der, vi med frimodighed kan komme frem for nådens trone og få bønnesvar. Hvis ikke vort hjerte fordømmer os!
Det kan kun ske ved dagligt at holde nadver med Jesus. Hans blod renser os og frier os fra al forbandelse og fra fortabelsen.
Når vi har det så godt med Jesus, kan vi udbryde med bruden i Højsangen:
"Hvor er du fager, min ven, ja dejlig er du, vort leje er grønt."
En sådan samtale føres kun af to, som virkelig elsker hinanden. Jesus siger til sine disciple: "I er ikke længere mine tjenere, men jeg kalder jer venner..... "
Han vil betro os alt om de kommende ting. I dette inderlige fællesskab tales der hemmeligheder om det, som skal komme. Fortroligt samfund har Herren med sin brud.

De mest fantastiske billeder bruges i Højsangen for at udtrykke forholdet mellem brud og brudgom, og hele tiden passer det med hele Guds ord og alle Hans løfter for dem, som elsker Ham.
"Vort leje er grønt," siger bruden. Endnu engang ledes vore tanker hen på Salme 23, som jeg kommer til at elske mere og mere.
"Han lader mig ligge på grønne vange. Til hvilens vande leder

han mig, han kvæger min sjæl!"
Kan det siges smukkere?
Når Jesus, vor elskede hyrde og ven, er vor leder, vor tilflugt og styrke, og vi er lige så afhængige af Ham, som fårene er det af deres hyrde, så sørger Han for åndelig mad til os og åndelig hvile midt i en stresset, forvirret verden.
Ja, Han vil i tilgift også sørge for vore timelige behov. "Mig skal intet fattes!"

Og så slutter kapitel 1 med dette fine billede:
"Vor boligs bjælker er cedre, panelet cypresser!"
Vort hus som Jesu brud er stærkt. Det er bygget på klippegrund! Der var måske engang, hvor vi var op - og - ned - kristne. Vi var svingende alt efter humøret og omgivelser og omstændigheder. Men Jesu brud får lært at stå fast på det, Jesus har sagt!
Det er den faste klippegrund. Vort indre er beklædt med "cedre og cypresser".
I det fine tempel, Salomo byggede Herren, var der brugt en mængde af disse fine træsorter. Det blev hentet langvejs fra, og det var dyrt og fornemt. Cedre og cypresser tager lang tid om at vokse op, og de er statelige og høje.
Det er ædelt træ, og det var ikke bare tyndt finer-overtræk, der blev brugt i Salomos tempel, så det udadtil så fint og dyrt ud. Men det var ægte helt igennem. Bag facaden var det lige så smukt og stærkt som udadtil.
Må Herren hjælpe os, som gerne vil være Jesu brud!
Lad os aflægge al facadekristendom, alt forlorent og virkelig være stærke, ædle helt igennem, så både Gud og mennesker ved, at her er et folk, man kan regne med.
Så skal Dødsrigets porte aldrig få magt over os. Mørket skal aldrig besejre det sande lys, Guds sande menighed.
Læs Johs. Evang. 1., 2.Kor. 6:16, 1.Kor. 3:16 - 18 og 6:19, Ef. 2:21 - 22.

26. kapitel

Kapitel 2 er så mættet af kærlighed, at vi burde læse det igen og igen. Bruden har fået en sådan tro af at være sammen med sin elskede, at alle komplekser er borte!
"Jeg er Sarons rose, dalenes lilje". Hun sammenligner sig selv med to af de smukkeste blomster, der findes! Hun ved nu, at som Gud klæder markens liljer i pragt og skønhed, vil Han også sørge for hende. Og i Hans øjne er hun skønnere end alle.
Der står, det betyder egentlig "tidløs" krokus. Altid den samme, hele året rundt!
Jesu brud er også "tidløs". Du kan møde bruden i en lille barnlig sjæl eller en gammel mand, eller en ung, generт teenager, eller en smuk dame i fyrrerne. Det betyder ingenting. Selv grånende bærer de frugt!
Selv den enfoldigste skal ikke fare vild. Alder, stand og intelligens betyder intet - bare hjertet er af ægte "guld"!
Ind for vor elskede ven må vi alle blive som børn, ellers kommer vi ikke ind i Guds rige!
Ind for Gud er det hjertets indstilling, der er vigtig.
Så svarer brudgommen: "Som en lilje midt iblandt torne er min veninde blandt piger."
Er det ikke den største kompliment, man kan få af Herren?
I vor have her i Afrika (den er kun på ca. 10 kvadratmeter) har vi lige plantet et rosenbed. Jeg har altid elsket roser. Så da jeg så den lille plet, der hører til huset, vi har lejet, fik jeg lyst til at omdanne denne tørre, golde jord og så få Peter til at hjælpe mig at plante roser over det meste af dette stykke. Det betød en hel del sved og motion! - Og tålmodighed!
Vi får næsten ingen regn, så der skal vandes på bedste måde. Alt køkkenaffald samles og bruges som gødning. Masser af ukrudt gror uden spor besvær. Undergrunden var fuld af sten, så da vi endelig fik planterne, måtte Peter kæmpe efter dagens

gerning, når solen var væk, for at få gravet huller, som var dybe nok til at plante roser. Men viljen var der. Og nu er de plantet!
Hver morgen er jeg ude for at se, om der skulle være et lille skud på en af dem, og om der skulle være tegn på liv!
Jo, en, der hedder "Blessing" _ "Velsignelse" - var hurtig og først til at skyde. Andre kom langsomt efter. I skrivende stund venter jeg stadig på 3 - 4 stykker, som jeg ikke rigtig ved, om de lever eller dør!
Men hvor vi begge fryder os over hvert eneste lille fremskridt. Og den dag, den første rose kommer! - Hvilken fryd!
Selv om jeg snart er 60 år, kan jeg glæde mig som et barn over sådanne roser. De kan gøre livet værd at leve, synes jeg!
Jeg er så spændt på farverne, da de er bestilt til at være forskellige. Og duftene!
Men det kræver hele tiden omsorg og kærlighed at have roser. Beskæring, vanding, lugning, osv. Og ofte ved jeg af erfaring, at de roser, der har de fleste store torne, er de allerfineste!
Dette har været en prædiken for mig, når jeg samtidig læser Højsangen! Jeg kan se for mig, hvordan min himmelske Far har tænkt, da Han så vor lille jordklode - øde og tom!
Han fik lyst til at få noget skønt ud af den!
Og Han har i sandhed satset alt, for at der skulle vokse noget skønt frem på vor jord. Men mennesker forstyrrer Guds skaberværk. Ukrudtet vokser uophørligt. Men den store gartner bliver tålmodigt ved at rense og beskære, vande og arbejde, og her, midt iblandt torne og tidsler, ser Han en masse dejlige roser vokse frem. Det er lønnen for Hans møje!
Han kan lide, at de alle er forskellige! Uanset farve og duft elsker Han dem lige højt. Tænk, at der kan vokse noget så skønt blandt alle disse torne!
Jeg vil så gerne trøste dig, som har en masse prøvelser. Du elsker Jesus af hele dit hjerte, men mange ting gør det så svært for dig. Det er måske "stikkende mennesker", der omgiver dig. Men jeg har lært at takke Gud for "tornene".

Tænk, at når Jesus ser på os, fryder Han sig over sin rose midt iblandt alle de "grimme torne"!
Jeg tænker tit, ja, næsten hver dag, på vore trossøskende i de lande, hvor man bliver forfulgt for at være en kristen! De fortsætter tålmodigt at vidne om Jesus og elske Ham. Kan du ikke også forestille dig, hvordan Gud ser ned til sin trofaste skare i de lande? Å, hvor Han fryder sig! Å, hvor Han elsker dem! Og de skal få løn uden lige derhjemme hos Far i Himmelen en dag! De dufter og udstråler den himmelske skønhed endog for os, som bor så langt borte. Vi fryder os over deres trofasthed imod den himmelske brudgom.
Lad da ikke os, som har det så godt, lade torne og tidsler, daglige små bekymringer og kyllingesorger, ødelægge vor pragt ind for Herren. "Den, som holder ud indtil enden, skal frelses", står der gang på gang i Ordet. Jesus elsker os så højt. "Som en lilje midt iblandt torne er min veninde blandt piger," siger Han.

I vers 3 svarer bruden: "Som et æbletræ blandt skovens træer er min ven blandt unge mænd. I hans skygge har jeg lyst til at sidde, hans frugt er sød for min gane."
Igen dette vidunderlige billede af Jesus: Han giver hvile og mad, mættelse og tilfredshed, taknemmelighed og glæde! Underfulde frelser! Det minder mig om Salme 63:8.
"Du er blevet min hjælp, og jeg jubler i dine vingers skygge."
Og vers 1: "Gud, du er min Gud, dig søger jeg, efter dig tørster min sjæl, efter dig længes mit kød i et tørt, vansmægtende, vandløst land."
Og vers 6: "Som med fede retter mættes min sjæl!"
Uanset hvor tørt og trist det er omkring os, er der mættelse og hvile nok hos vor elskede frelser i samfundet med Ham.
Oven over Salme 91 har jeg skrevet i min bibel: "Missionærernes salme".
Den taler om alt, hvad man som missionær kommer ud for, og hvor trofast Herren er i alle situationer. Men jeg kan se nu, at

det ikke bare er missionærernes salme. Alle "brudesjæle" behøver at læse den igen og igen. Det strammer til omkring os alle her på denne jord, og det er svært på forskellig måde for alle, der virkelig vil stå ret for Gud. "Men vor ven er som et æbletræ blandt skovens træer." Der står i Salme 91, at den, der sidder i den Højestes skjul og dvæler i den Almægtiges skygge, er sikret i al slags vejr. Dvs dem, der har en hvilestilling under Hans vingers skygge. Der finder vi ly!
Læs salmen! Der står: Han frier dig,...han dækker dig,...du finder ly,... du frygter ej nattens rædsler,...du falder ikke,...du er kun tilskuer,...den Højeste er din bolig,...du har englevagt,...Han bærer dig,...du støder dig ikke,...Han frier dig ud, fordi du klynger dig til Ham,... Han bjærger dig,...Han svarer dig, når du kalder,...i trængsel er Han hos dig! Han giver dig ære,...Han giver dig et langt liv,...og Han lader dig skue Hans frelse!
Halleluja, halleluja, halleluja! Ære være Gud i det høje!

27. kapitel

"Til en vinhal bragte han mig, hvor mærket over mig er kærlighed." (v. 4).
Dette taler om den himmelske vin, glæde, overstrømmende glæde og kærlighed og tilfredsstillelse! Sammen med Jesus kommer der altid helt specielle tider med overstrømmende glæde.
Jeg oplever det oftest i tider med mange spekulationer og byrder at bære. Hvis jeg da glemmer at bringe dem til Jesus og tale ud med Ham om det alt sammen, kan nerverne næsten være på bristepunktet.
Men når jeg træt og tynget af byrder kommer til Ham, udøser mit inderste hjerte for Ham, måske midt i nattens stilhed, så løfter Han byrderne af mig og fører mig ind i sin vinhal! - Å, det er forunderligt, fordi jeg hele tiden vidste, at dette kunne jeg ikke selv klare at bære. Da jubler jeg for Hans åsyn, når Han kommer med den bedste vin! Han kommer ofte til sidst, som ved brylluppet i Kana, når alt andet er sluppet op, og man føler, der kun er vand tilbage i ens kar. Så forvandler Han vand til vin.
"Kom, lad os beruse os i Hans kærlighed!"
Det er bedre end alt, hvad verden har at byde på.
I vanskelige tider kan man tvivle på, om man stadig er elsket, eller om Jesus er langt borte. Men netop da er Han allernærmest. Og så viser Han os mærket, som er rejst over os. Det er kærlighed!
I min engelske bibel står der, at banneret over os er kærlighed. Et banner, man bærer frem, betegner det land, man kommer fra, eller den "fagforening", man tilhører, eller det spejderkorps, man er medlem af. Det banner, man vandrer frem under, har man viet sig til, lovet troskab, og man repræsenterer dette mærke. Det er herligt for Jesu brud at vide, at hun eller han vandrer frem under banneret: kærlighed!

Lad os love Herren, at så vidt det overhovedet står til os, vil vi gøre alt i troskab mod dette banner. Vi vil repræsentere Guds kærlighed. Det koster også noget!
Det har vi ofte måttet sande. Men al ægte kærlighed prøves! Og er man tro i dette, bliver man styrket på vandringen med "rosinkager og æbler" (v. 5) fra Herrens bord, så man får kraft til at gå videre.
Før tog vi hensyn til, hvilke bannere andre gik under. Men vi har fundet ud af, at vi må være tro mod kærligheden, koste hvad det vil. Og da oplever man ofte, hvad der står i vers 5, at man næsten er "syg af kærlighed".
Det er, når man oplever, at alt andet svigter, alt er tomhed, men vor elskede frelser er trofast under alle forhold. Å, hvor man kommer til at elske Ham mere og mere og får mere og mere lyst til at tilfredsstille Ham og hengive sig til den himmelske lov, kærlighedens lov!
"Hans venstre er under mit hoved, hans højre tager mig i favn!" (vers 6)
Der i Hans favn er man sikker. Der oplever man beskyttelse og kærlighed! Det får mig igen til at tænke på Salme 63. David må have haft den samme tankegang som sin søn Salomo. De bruger mange af de samme billeder og var fyldt af den samme Ånd, da de skrev deres sange. David siger i Salme 63: 6, 7 og 9:
"Som med fede retter mættes min sjæl, med jublende læber priser min mund dig, når jeg kommer dig i hu på mit leje, i nattevagterne tænker på dig. Dig klynger min sjæl sig til, din højre holder mig fast."
Å, jeg fyldes af jubel og tak til Jesus, alt imens jeg skriver! Herlige Jesus!

28. kapitel

"Jeg besværger eder, Jerusalems døtre, ved gazeller og markens hjorte: Gør ikke kærligheden uro, væk den ikke, før den ønsker det selv!"
Dette er en erfaring, bruden gør. Og hun ønsker indtrængende at hjælpe andre, som ikke har set dette, til at forstå, hvor vigtigt dette er.
Vi mennesker er så forskellige. Vi har forskellige temperamenter. Nogle er sindige og har tid til at vente i alle situationer. Andre er hårde af naturen, ufølsomme og står på plads, enten det lyner eller tordner.
Andre igen (Jerusalems døtre), de lidt barnlige, unge i troen, nye på vejen, følsomme typer, sangvinske eller melankolske, de vil opleve, føle og mærke, at Herren elsker dem, at Han er med dem, og at Han siger noget til dem hele tiden.
Man oplever tit kristne, som løber fra det ene møde til det andet, og hvis ikke der er "liv og glade dage" med masser af følsomme ting i møderne, og hvis ikke der hele tiden er udfoldelser af Åndens gaver, så det ses og høres, at her er Gud, så farer de videre til det næste møde for at se, om det skulle være "bedre" der.
Jeg er selv meget følsom og elsker herlige, levende møder, hvor Guds Ånd rigtig manifesterer sig, så det virkelig føles. Men jeg har lært mig lektien, som jeg tror er en stor hemmelighed: "Gør ikke kærligheden uro, væk den ikke, før den ønsker det selv! Jeg skal ikke forcere noget frem!
Jesus ved præcis, hvornår det er Hans time til at åbenbare sin kærlighed for os. Og bruden lærer sig, at selv om hendes elskede ikke siger noget til hende lige nu og her, så er Han der alligevel, og Han elsker hende lige så højt alligevel. Hun skal lære at være stille for Ham og vente på Ham.
Hvis vi bare flagrer med, når det er "herligt", så lærer vi aldrig den dybe, inderlige kærlighed fra Jesus at kende. Og Han vil

så gerne se, om vi elsker Ham, enten vi føler noget eller ej!
Derfor er det så vigtigt, at vort temperament bliver helliggjort, så vi står trofast på vor post, enten det er solskin eller storm!
Lad os igen tage det jordiske ægteskab som et eksempel, så vi forstår det hele bedre.
Hvis jeg som husmor kun ønsker "at være oppe på bjerget" og hele tiden vil have, at Peter og børnene fortæller mig, at de elsker mig, og at hele hverdagen og søndagen går med bare kærlighed, så går det hele jo skævt i huset og familien. Hver og en må passe sine pligter, og kærligheden viser sig i høj grad i, at vores far i familien sørger for, at der er penge til mad, og for min del viser min kærlighed sig i høj grad i, at der kommer mad på bordet, at familien bliver passet osv. Og når alle hjælper til med at rydde af bordet og vaske op, er det næsten mere kærlighed for mig end noget andet!
Min store dreng spurgte mig engang, da han var fire år gammel: "Mor, hvor meget får du i løn for alt det arbejde, du gør? Hvor mange penge skal du have hver måned?"
"Jeg får ikke løn eller penge, sådan som du mener," sagde jeg.
Han blev meget forbavset. Men da jeg forklarede ham, at jeg arbejdede, fordi jeg elskede vores far og elskede vores hjem og vores børn, og at det var denne kærlighed, der fik mig til at gøre alt arbejdet, fik jeg et stort knus af ham.
Hvis man gør for eks. husarbejde af tung pligt, kan jeg godt forstå, der er oprør på hjemmefronten. Men bliver det hele gjort af inderlig kærlighed, kan man endog holde ud til, som Jesus siger, at være alles tjener. Det samme gælder for den øvrige familie.

Og det samme gælder bruden. Hun elsker og bliver konstant elsket med en evig kærlighed, og det ved hun, og det fryder hun sig over. Derfor står hun på sin post, altid rede for sin elskede ven og frelser.
Der står gang på gang i Bibelen: "Bi på Herren! - Vær stille og vent på Gud!"

Dette er nok en af de største og herligste ting at lære. Vi har oplevet og oplever tit i vort arbejde, at Gud i de fleste situationer kommer lige i sidste øjeblik med den hjælp vi behøver. Når vi har opgivet alt og tror, Han har glemt os, kommer Han i al sin kærlighed. Jeg tror, Han vil se, om vi har tillid til Ham og kan lære at vente.
Ofte "tier Han i sin kærlighed".
Jeg vil give et godt ord til dig, som er Jesu brud, og som måske netop nu er trængt op i en krog. Der står i Zef. 3:16-17: "Frygt ikke, Zion, lad ikke hænderne synke! I dig er Herren din Gud, en helt, som frelser. Han glæder sig over dig med fryd, han tier i sin kærlighed. Han fryder sig over dig med jubel som på festens dag!"

Jeg kan forestille mig, at hvis vi skal opleve noget af trængselstiden, vil vi få meget brug for dette ord. Der vil vi lære at blive mere og mere bundet til Jesus, uanset hvad omstændighederne viser. Og da pludselig bliver bruden hentet hjem, hun/han som elskede og tjente sin himmelske brudgom, ikke af tung pligt, men udelukkende af kærlighed.

29. kapitel

Bruden, som har lært at vente på sin elskede ven og herre, vil da også få lov her i tiden at opleve de næste skønne vers i Højsangen 2:8 - 14:
"Hør! Der er min ven! Ja, se, der kommer han i løb over bjergene, i spring over højene. Min ven er som en gazelle, han er som den unge hjort. Se, nu står han alt bag vor mur, han ser gennem vinduet, kigger gennem gitteret."
Vor elskede ven, Jesus, er ikke begrænset af de almindelige veje, vi går på, eller det, vi regner som afstand.
Han er den opstandne frelser! Pludselig er Han her, pludselig er Han der. Han springer over bjerge og høje! For Ham er vore vanskeligheder og prøvelser ingenting. Vi ser det som store bjerge og høje, og vi tror, det er vanskeligt for Jesus at nå os. Men pludselig ser vi Ham komme.
De første, der opdagede dette mærkelige fænomen, at Jesus efter sin opstandelse kunne gå gennem mure og døre, over høje og bjerge, var Hans frygtsomme disciple. Da det så allermørkest ud for dem, og de troede, deres ven havde forladt dem og glemt dem, så stod Han midt iblandt dem og sagde: "Fred være med eder! Frygt ikke, det er mig!"
Å, hvilken oplevelse! Det er derfor, vores tro ikke er en almindelig religion! Det er liv! En levende frelser, opstanden fra de døde, allestedsnærværende! Han er "som skyggen ved vor højre side", står der i Salmerne. Kalder du på Ham, så er Han der!
Den eneste "mur" eller hindring, der kan være mellem Ham og os, er det op til os at gøre noget ved. Han ønsker, at vi frivilligt skal byde Ham velkommen og lukke Ham ind i vort allerinderste menneske.
Han står ved vore hjerters vinduer eller "gitre", og Han kalder på os i længsel efter samfund med os.
Jeg har oplevet i mit eget liv, at jeg godt kan "lukke mine

vinduer" og endda sætte gitre for, så ingen, hverken Gud eller mennesker, kan få lov at hjælpe mig. Man kan lukke sig selv inde på grund af mange små og store ting, så man til sidst er ganske bundet. Man kan føle sig forkastet, ensom og meget ulykkelig. Og man ved inderst inde, at hvis man bare ville tage sig tid til at lukke op for Jesus, fortælle Ham alt, og også være åben over for et menneske, man har tillid til, så ville man komme ud i frihed.
I stedet for siger man ofte: "Jeg har ikke tid! Jeg ville så gerne have mere tid til Herren, men jeg har så meget at passe i det daglige!"
Jeg har prøvet mig selv ind for dette!
Og jeg må indrømme, at det, jeg vil have tid til, det får jeg altid gjort!
Men når det gælder Guds rige, vil vor sjælefjende gøre, hvad han kan, for at hindre os, da han ved, at fællesskab med Jesus ved Helligånden i lønkammeret er vejen til fuldkommen sejr i menneskers liv!
Når jeg tænker efter, så har jeg altid tid til det, jeg som menneske synes er vigtigt:
Tid til at sludre med alle og enhver om løst og fast, tid til madlavning, tid til at ordne hår og gå på indkøb, tid til TV, tid til aviser og blade og tid til hobbyer og hundrede andre ting.
Men når Herren kalder: "Op nu, alle Herrens tjenere, som står i Herrens hus ved nattetide! - Op og love Herren, Anne-Lise!" så kniber det!
Man må "stå ud af sin lune rede" og overvinde kødet. Bagefter er man jublende lykkelig, når man har været sammen med Jesus, og man oplever, at pligter og andet ikke tager nær så lang tid i dagens løb. Søvnen, man måske mistede ved at være sammen med Herren, behøver man slet ikke. Nej, man er endda endnu mere frisk og udhvilet end sædvanligt!
Priset være Herren! Han giver nye svingfjer som ørnen! Han giver gode ideer i det daglige, så livet ikke er besværligt og indviklet som før. Og ved samvær med Ham forsvinder

bekymringerne, så helbred og alt bliver mere harmonisk. Man kommer på plads. De mennesker, man før havde svært ved at forstå, lærer man at overlade til Gud. Det hele kommer til at dreje sig om Jesus!
Skal man være med at hjælpe andre mennesker, som er i nød, er det usigelig vigtigt at få "tanket op" selv hos Herren først, ellers kan vore pligter i Guds rige også blive en snare til at blive trætte og opgivende på vejen frem til vort mål.
Lad os fjerne vore "gitre" og lade kongernes Konge, vor elskede frelser, møde os og give os ny kraft og nyt liv!
Hør, hvad der står i vers 10:
"Min ven stemmer i og siger så til mig: Stå op, min veninde, du fagre, kom!"
Å, hvor jeg kender denne røst. Især efter at jeg helt konkret har bedt Gud vække mig tidligt om morgenen, så jeg kan have fred og ro sammen med Ham. Nogle har mere ro om aftenen eller på andre tidspunkter, men tag tid sammen med Ham alene!
Han drager og lokker i dag hele sin elskede, troende skare. Han længes efter at løse vore problemer og trøste sit folk og fortælle os, hvor meget Han elsker os.
Tænk igen i menneskelige baner: I et ægteskab må de to, som elsker hinanden og har lovet hinanden troskab, have tid til hinanden og tid til at være alene sammen. Hvis en af parterne hver gang siger: "Å, Jeg skal lige det eller det," eller "jeg orker ikke snakke lige nu", eller "en anden gang", så vil det ikke vare længe, før den anden part lukker sig inde i sig selv, og det hele ender med store problemer eller i værste fald skilsmisse.
Jeg talte med en vældig sød og nydelig ung mor for nogle år siden. Hun og hendes mand havde begyndt så godt sammen og havde to dejlige børn.
Men manden havde så travlt med at tjene penge, og han var nødt til at tage en masse overarbejde for at få lov at beholde sit arbejde, så han altid kom sent hjem. Han spiste den gode mad, hun satte for ham og segnede så om og sov til næste

morgen, hvor det samme løb begyndte. Til sidst orkede pigen ikke mere. Hun var fortvivlet. Og manden kæmpede jo, fordi han ville sørge godt for sin familie. Men det går bare ikke på den måde. Hvis der ikke er tid til kærlighed, går alt andet i stykker.
Sådan er det også i høj grad med vort forhold til Jesus. Tag tid til kærlighed og samfund med Ham!

30. kapitel

Det, jeg lige har skrevet i det foregående kapitel, gælder i al almindelighed, men jeg synes, når jeg læser de næste vers, at det på en særlig måde gælder lige nu før Jesu genkomst!
Bruden fortæller os nu, hvad hendes elskede har sagt til hende. Det er meget interessant, at det er hende, der fortæller, hvad han har sagt. Det er ikke hans direkte tale til hende, vi hører. Der er mange, der har spurgt mig: "Hvordan kan du vide, det er Herrens stemme, du hører? Hvordan taler Herren?"
Jeg vil gerne fortælle dig, at hvis du indvier dit liv til at leve i tæt samfund med Jesus hver dag, så kender du Hans stemme. "Mine får hører min røst," siger Jesus.
Bruden her i Højsangen kendte sin elskedes røst. Jesus taler til os på flere måder.
1. Det kan være gennem andre mennesker, som taler lige ind i din situation!
2. Det kan være gennem Ordet, når du tager dig god tid til at læse det!
3. Og det kan være i din tankeverden.
Hvis du lever i bønnen og Ordet og er stille for Gud, vil Han sige noget til dig, mens du grunder over Hans ord. Og du kan altid kende Hans stemme, lige meget hvilken af de tre ovennævnte måder Gud taler på ved at prøve efter:
Han vil altid tale tro og opbyggelse, trøst eller formaning til dig. Og Han fordømmer aldrig! Alt, hvad Han siger til dig, siger Han i kærlighed, når I to elsker hinanden!
Du kan opøve dig til at høre Åndens røst!
Hør nu, hvad bruden fortæller os, at hendes elskede har sagt, for Han siger det samme til bruden i dag:
"Vinteren er omme, regntiden svandt, for hen."
Har du trofast stået fast i troen på din ven i de stille eller trange tider og ikke selv forceret eller presset nogen ting frem, men

bare i tro ventet på Ham, da skal du få lov at opleve, at Han pludselig kommer til dig med dette glædesbud:
"Vinteren er omme! Den kolde, piskende regn er forbi!"
Vi, som kommer fra Danmark, kender så godt denne følelse! Det har været en rigtig hård, kold vinter. Det blev mørkt kl. 3 - 4 om eftermiddagen og lyst næste dag langt op ad formiddagen. Dyrt har det været i brændsel, og masser af bøvl har der været med at skovle sne. Man har holdt sig inden døre, og mange har endda oplevet hver gang, det er vinter, at der kommer depressioner ind over dem.
Så pludselig en dag begynder de små forårsblomster at kigge op af den kolde jord. Træerne får små knopper. Og vi ved, at så sandt Gud og vi lever, skal foråret komme. Noget nyt spirer frem, og vi går lysere tider i møde. De små sangfugle kommer tilbage. Vi kan begynde at så i haven. Å, hvor danskerne da begynder at smile igen! - Vinteren er omme!
Du kære Jesu brud! Snart er vor jordiske "vinter" omme! Der er tusinder, ja millioner ud over vor jord, som venter på, at Jesus snart skal komme igen, og så sandt Gud lever, og vi holder ud og sejrer til det sidste, så ved vi, at sommeren er nær. Evigt lys og varme og glæde derhjemme i Himmelen!
Men også hernede får vi lov at opleve det, at Jesus ved sin Ånd pludselig kommer til os og løfter os op og fylder os med glæde. Da kan man, fyldt af Helligånden, danse af glæde for Hans åsyn, som David gjorde. Da kan man prise Ham, tilbede og juble for Hans åsyn.
Luk dit vindue og din hjertedør op! Han står derude! Vil du opleve Hans rige løfter, må du selv lukke op!
Hør, hvad Han siger:
"Kom min veninde, du fagre,.....
blomster ses i landet! (Duftende skønhed!)
Sangens tid er kommet! (Glæde og fryd i overflod!)
Turtelduens kurren høres i vort land! (kærligheden udgydt i vore hjerter!)
Figentræets småfrugter svulmer! (For mig er dette tegnene på

Jesu genkomst!)
Vinstokken blomstrer, udspreder duft". (Helligåndens udgydes, og frugterne kommer).
Kom, kom, kom, kalder Herren! Alle, som længes efter en ny blomstringstid: Kom! Lad alt andet, du indtil nu har været bundet af og haft tvivl om, ligge. Kom og vær med! Se, brudgommen kommer til dig! Se at få olie og lys på din lampe og i dit kar, så du kan klare dig ved Helligåndens hjælp, når svære tider kommer!
Endnu kun en kort tid er tilbage, så går vi ind til Lammets bryllup!

31. kapitel

Brudgommen siger nu noget, som vi bør lægge mærke til:
"Min due i fjeldets kløfter, i bjergvæggens skjul! Lad mig skue din skikkelse, høre din røst, thi sød er din røst og din skikkelse yndig."
For mig betyder "fjeldet og bjergvæggen" Golgata!
Jesus elsker at finde os der! Der kan vi gemme os mod alle fjendens angreb. Der husker vi, hvad vor ven gjorde for os. Vi ved, at kun ved korset finder vi ly mod alle rædsler.
Jeg synes, det kan være svært at være menneske og gøre alting rigtigt. Vi er omgivet af så meget ondt, ser og hører så meget forfærdeligt, og vi bliver ofte skuffet af verden omkring os. Men bruden går hele tiden til Golgata.
Alene der vil du altid være sikker på, din ven kommer ilende til dig. Ikke som den døende frelser, men som den opstandne frelser, konge og herre!
Vil du vide, hvordan Han nu ser ud, så skulle du mange gange om året læse om det i Johs. Åb. 1:13 - 18. Jeg elsker at læse der om Jesus. En mægtig Gud er Han.
Alle skal bøje sig for Ham en dag. Han er min, og jeg er Hans. Han har kontrol over tingene!
Han kunne sagtens hjælpe os, uden at vi gjorde det allermindste. Men der er to ting, Han elsker: At høre vor røst og se os!
Der er mange, der gerne vil have velsignelse fra Jesus, men de tør ikke sige det. De kniber munden til, og de lukker af for Hans fylde på den måde.
"Luk din mund vidt op, og han vil fylde den!" står der. Herren elsker at høre din stemme. Den er sød for Ham, står der.
Det bedste, jeg ved, er når nogen fortæller mig helt ærligt, at de elsker mig. Det er så godt at høre.
Jesus er værdig al vor kærlighed, og Han vil så gerne høre os sige, at vi elsker Ham.

"Din skikkelse er yndig!"
Som jeg før har sagt, så tror jeg, det betyder meget for Jesus, når vi med "alt, hvad i os er," viser Ham kærlighed.
I vor menighed både hjemme og her i Afrika priser vi Jesus meget! Vi løfter vore hænder. Nogen danser af glæde for Hans åsyn, (ikke ubehersket og vildt) men netop yndigt!
Der var engang en, der sagde til Peter: "Det er dejligt at være til møde, men der er noget i mig, der protesterer og er imod, når I løfter hænderne og synger og priser Herren! Hvad skal jeg gøre, for jeg vil gerne være med i det, men jeg er bundet!"
Peter sagde: "Den eneste måde, du kan forstå denne glæde på, og du kan blive løst, er ved at gå imod dine tanker og selv løfte hænderne og i tro prise Jesus!"
Det virkede! Vor ven fik "smag" på dette tilbedende liv.
Hør Herrens ord: Klages. 3:40 - 41:
"Lad os ransage, granske vore veje og vende os til Herren, løfte hænder og hjerte til Gud i Himlen."
Klages. 2:18 - 19:
"Råb højt til Herren, du jomfru, Zions datter, lad tårerne strømme som bække ved dag og ved nat,...udøs dit hjerte,...løft dine hænder!"
Salme 141:2:
"Som røgoffer gælde for dig min bøn, mine løftede hænder som aftenoffer!"
I 1. Kongebog 8:22 og videre frem skulle du tage dig tid til at læse, hvordan Salomo gjorde, når han trådte frem for Guds åsyn.
Jeg tror, vi har misforstået mange ting. Vi har lavet vores egne love om, hvordan vi skal bede og være over for Gud. Men Han elsker at se os og høre os. Lad os slippe al menneskefrygt og prise Hans underfulde navn i oprigtighed og ydmyghed!

32. kapitel

Jeg har ikke før forstået, hvorfor de sidste vers står i kapitel 2. Jeg har syntes, de var helt malplacerede og ude af sammenhæng. Men nu forstår jeg dem.
Bruden har lige fortalt om, hvor skønt og kærligt hendes brudgom har talt til hende. Så bryder brudgommen ind i vers 15:
"Fang os de ræve, de ræve små, som hærger vinen, vor blomstrende vin!"
Vor blomstrende vin er vor glæde i Herren, vor fylde af Helligåndens glæde. Den giver så skønne blomster, som senere bliver til frugter, som vore omgivelser og vi selv spiser af og fryder os over og bliver opbyggede ved.
Vor fjende, Djævelen, ved dette, og han sender ræve for at ødelægge. Ikke altid store stygge ræve, men små ræve, som fordærver glæden.
Det er helt sikkert, at de dårlige og negative tanker, som sniger sig ind i vort sind, er nogle af disse små ræve!
Da Gud havde reddet Noa og hans familie gennem vandfloden, så Han en tid efter, at det ikke var let at få gode mennesker ud af os, fordi hjertets tanker var onde, og derud fra udspringer onde gerninger.
Jesus siger i Matt. 15:19:
"Fra hjertet udgår der onde tanker, mord, ægteskabsbrud, utugt, tyverier, falske vidnesbyrd, bespottelser."
Hvis vi virkelig ønsker at leve for Herren, må vi tage kampen op imod alle de små "ræve", som vil ødelægge vor glæde. Jeg har ofte oplevet, hvordan fjenden kan komme med en ganske lille tanke, minde mig om en lille negativ ting, og så sker der det, som står i Rom. 2:15, at så begynder tankerne indbyrdes at anklage og forsvare hverandre. Hvis man ikke da griber disse tanker og kvæler dem med en viljesbeslutning, kan en eller flere dage blive helt spoleret både for en selv og ens

omgivelser. - Men det er svært! Vi kan ikke klare det selv. Mange kristne kan virkelig komme i nød i den tid, vi lever i, hvor vi får så mange dårlige indtryk ind både gennem øjne og ører. Og værre bliver det, eftersom ondskaben tager til. Derfor gælder det mere end nogensinde for Jesu brud om at holde sig ren. Og Gud være lovet! Han har givet os hjælp i sit ord til at sejre og blive bevarede!

I 2. Kor. 10:4 - 5 står der en stor hemmelighed:

"Vore stridsvåben er nemlig ikke verdslige, men mægtige for Gud, så de kan nedbryde fæstningsværker. Med dem nedbryder vi tankebygninger (fanger de små ræve) og alt hovmod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tager enhver menneskетanke til fange ind under lydighed imod Kristus."

Jeg har til tider måttet sige helt højt: "Herre, tilgiv mig de dumme tanker. Jeg vil lyde dig og bryde alt det onde ned, som Djævelen kommer med!"

Så er der sejr! Lydighed mod Guds ord er vor redning, står der i Hebr. 4:12:

"Thi Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd og trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger." Det vil sige, at det kan gøre ondt at blive hjulpet, men det renser ud, så de små skud på vor glædes vin ikke skal ødelægges, inden de bærer frugt!

Dette med de små ræve kommer lige efter, at bruden har hørt så meget herligt fra sin elskede. Og det er netop, hvad der sker! Når man er på vej til at blive velsignet eller er blevet velsignet, eller hvis man skal til at vokse i Herren og virkelig virke for Ham, kommer de små ræve! Derfor kommer Jesus med dette ord til os. Men det er godt, Han også lader os høre brudens svar i vers 16:

"Min ven er min, og jeg er hans, som vogter blandt liljer!"

Han vogter os! Han holder selv øje med os og våger over os og advarer os, når vor fjende er ude. Helligånden minder os,

når vi får en lille forkert tanke. Han vogter blandt Guds dyrebare liljer!
Men vi må samarbejde med Ham og være med at kappe hovedet af de små ræve.
Så står der så godt i Fil. 4:6 - 8, hvordan vi får stor sejr og virkelig kan blive bevarede, selv om verden er så ond omkring os. Vi skal ikke bekymre os, men lade det hele komme frem for vor elskede frelser og ven, og så skal Guds fred, som overgår al forstand, bevare vore hjerter og vore tanker i Kristus Jesus!
Vi skal, som min ven Peter sagde engang, og som hjalp mig så meget: bytte vore dårlige tanker ud med nogle gode tanker! Det er lægedom, og det siger Fil. 4 også videre:
"I øvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!"
Så er de ræve slået ihjel. Amen!
Og så slutter kapitel 2 med, at vor elskede frelser vil vogte sine liljer til dagen svales og skyggerne længes!
Vi skal altså ikke bekymre os over, at natten kommer, hvor ingen kan arbejde, at vi muligvis skal opleve mørke i verden omkring os. Han vogter os!
Bruden siger til ham: "Vær som gazellen, som den unge hjort på duftende bjerge!"
Lad ham være sådan for os: den opstandne, den, der er alle steder, kommer igennem lukkede døre for at være hos os, fordi Han elsker os og vil bevare os for sin egen skyld til vor sidste stund!

33. kapitel

Kapitel 3 er en meget vigtig beretning for os som kristne i dag. "På mit leje om natten søgte jeg ham, som min sjæl har kær, jeg søgte, men fandt ham ikke!"
Vi har lige læst om i kap. 2, hvordan brudgommen stod uden for sin elskedes mur og gitter og kaldte og drog hende. Han ønskede, at hun nu skulle få lov at opleve en helt ny tid. Et forunderligt forår med glæde og frugter, blomster og kraft. Han ville, hun skulle rejse sig og komme med ham ud i et spændende, rigt liv, springe som gazellen og opleve glæden som en kalv, der lukkes ud efter en lang vinter.
Det kald går ud på en helt speciel måde til os i dag som Jesu Kristi kirke, men helt specielt til den enkelte af os, uanset, hvor vi står.
Det er som med de ti brudejomfruer! Tiden er inde nu til at rejse sig af søvne! Endnu en lille tid kan vi købe "olie".
Kom! Jesus kalder os i kærlighed.
Bruden her søgte ham på sit leje, men fandt ham ikke. I vers 2 står der, hun tog en beslutning:
"Så står jeg op og går om i byen, om på dens gader og torve og søger ham, som min sjæl har kær."
Den fortabte søn gjorde det samme! Han var træt af forholdene, den usle mad han fik, og vennerne, som ikke var rigtige venner. Vi bruger ofte denne lignelse til ikke-troende mennesker og forklarer, at de må tilbage til faderhuset. Det kan være meget rigtigt, men for mig er den lignelse blevet de troende, som engang gav deres hjerte til Jesus. Men de ville selv bestemme over deres liv eller blev måske af andre ledet på afveje ud i et fattigt, tørt kristenliv med elendig åndelig kost.
I disse dage går der et kald ind i alle kirkesamfund, alle, (for ingen af os kan sige, vi altid serverer fede, marvfulde retter og tilfredsstiller hungrende sjæle, så vi ikke behøver at tage dette kald til os,) og Helligånden kalder i Jesu navn: "Kom, og køb

olie, kom og oplev levende fællesskab med Jesus!"
Å, om vi som bruden her i Højsangen ville stå op og begynde at søge! Hun gik ud fra sin lidt dovne, behagelige stilling og lukkede sin dør op. Gik ud i fællesskab med andre og søgte! Men hun fandt ham ikke!
På det tidspunkt kunne hun have givet op og være gået hjem i sin lune seng igen. Men hun længtes, derfor blev hun ved at søge.
Det var nat. Koldt måske, og mørkt var det. Vægterne i byen var på deres runde, og de mødte hende.
"Så I mon ham, som min sjæl har kær?" spurgte hun. Hun fik ikke så meget hjælp af dem. Også her kunne hun have givet op og være gået hjem til sin vante ro og opgivet eftersøgningen. Men der står så herligt, at hun fortsatte.
"Den, som søger, skal finde!"
Men det var meget vigtigt med udholdenhed og kærlighed og vilje her! Der står, at efter at hun var kommet forbi vægterne, så fandt hun ham, som hendes sjæl havde kær!
"Jeg greb ham og slap ham ikke, før jeg fik ham ind i min moders hus, i hendes kammer, som fødte mig."
Jeg har lært meget gennem tiden af dette afsnit. Alle, som ønsker at elske og tjene Jesus, ledes af Hans Ånd og gøre Guds vilje, kommer ind i en ørkenvandring!
Man giver sit hjerte 100% til Herren, og man ønsker at tjene Ham og leve for Ham, ja, endog give sit liv for Ham. Man hører Hans kærlige røst, hører alle de dejlige løfter i Ordet om glæde og jubel og velsignelse i tjenesten for Ham.
Så går man ud i det liv i tro! Og hvad sker der?
Pludselig føler man det, som om Jesus er blevet væk! Der kommer en flom af prøvelser måske, eller sygdom, eller mørke på anden måde. Det kan i sandhed være mørkt! Vi har prøvet det! Flere gange! Man tror, man har misforstået det hele.
Vores første periode i Afrika var en sådan vandring. Vi sagde ofte til hinanden: "Vi ved, Han, vor elskede frelser, kaldte os. Derfor må vi holde ud!"

Der kom ensomhed, sygdom, pengemangel, misforståelser, sprogvanskeligheder og meget andet. Men vi tog sammen en beslutning. Det må kunne lade sig gøre at leve i tro til Ham, som kaldte os!
Det er umuligt her at fortælle alt om dette. Men trofast var Han, som kaldte os! Han gjorde det, som skulle gøres! Vi kan se nu, at der var en mening med denne vandring, trosvandring, kan man også kalde den. Å, hvor vi i dag priser Herren for alle prøvelserne, Han tillod kom på vor vej!
Da vi rejste hjem, var vi "færdige med Afrika", sagde vi. Men et par måneder efter gav Herren os det løfte, at vi ikke skulle komme igennem det samme en gang til, og vort kald blev fornyet.
Men da vi kom i gang herude igen, begyndte en ny trosvandring, en meget vanskelig tid med andre slags prøvelser, som kun vi og Herren kender. Vi fik lært at stå alene med Ham. Og denne lektie er streng, men forunderlig.
Vi tror somme tider, det er Djævelen, der er årsag til mange af vore problemer, men da Jesus blev ført ud i ørkenen, var det Ånden, der førte Ham derud for at udruste Ham og prøve Ham før tjenesten!
Djævelen fik lov at prøve Jesus, men Jesus sejrede i sin trosvandring. Han ville kun elske og tilbede og tro sin himmelske Far. Og det er dette, Gud vil lære os, når vi vil have samfund med Ham og tjene Ham. Da er Han nødt til at oplære os til strid. Vi må iføre os den fulde rustning og stå Djævelen imod og sætte hele vor lid til Ordet!
Moses var kaldet til at hjælpe Israels folk ud af Ægypten. Men tænk, hvor lang tid der gik, inden der rigtig kom "skub" i tingene. Han blev efter prøvelsen helt klar over sin egen afmagt og helt sikker på, hvilken mægtig Gud der stod bag ham i tjenesten.
Og hele Israels folk blev prøvet i ørkenen. De lykkedes ikke altid så godt. Men tænk, hvor Gud var god mod dem og bar over med dem.

Peter måtte også helt knuses i sig selv, før Gud rigtig kunne bruge ham. Men tænk på, hvilken velsignelse han blev for os og den daværende kristenhed.
Josef måtte hele turen igennem også. Ned i brønden! Forkastes af sine brødre! Misforståes, kastes i fængsel og glemmes af venner. Men tænk, hvilken herlig udgang, der blev af det hele! Han blev til hjælp for mange, og Guds navn blev herliggjort igennem ham.
Og tænk på Daniel og alle de andre. De var mennesker ligesom vi. De måtte igennem mange prøvelser og ørkenvandringer, for at deres eget kunne blive brudt, og Herren blive herliggjort igennem deres liv.

34. kapitel

Bruden oplever en enevandring. Det er nok noget, vi skal notere os! Hun vandrede om alle steder for at finde sin elskede. Hun spurgte vægterne til råds, men måtte alligevel gå videre alene, indtil hun fandt ham, hun søgte.
Vi vil som kristne gerne slippe for denne enevandring. Det er herligt at være mange, der synes det samme. Skulle man gå fejl af vejen, kan man spørge sin ægtefælle, sin veninde, eller som her i Højsangen, sin "vægter".
Gud være lovet for dem, der våger over vore sjæle nat og dag, og som beder for os og har omsorg for os!
Men Gud vil alligevel i vor vækst i Ham have, at vi alene, helt personligt, viser Ham vor længsel og kærlighed.
Selv om vi og vore børn i vor lille familie elsker hinanden meget højt og har et helt utroligt godt åndeligt fællesskab, så må vi dog alle hver for sig have et helt personligt forhold til Jesus. Og selv om vi har et godt forhold til vor menighed og elsker vore ledere, og vi kan spørge dem til råds i vanskelige situationer, så er der ting og forhold, hvor vi må gå videre alene. Det inderlige kærlighedsforhold mellem brud og brudgom kan ikke arves eller efterlignes. Det er meget personligt. Og når vi da kommer forbi alle mennesker i vor ihærdige søgen, vor hunger og tørst efter Jesus, så finder vi Ham igen!
Fordi Han ligesom har været borte for os, griber vi Ham og slipper Ham ikke igen, som der står i kap. 3:4:
"Jeg greb ham og slap ham ikke, før jeg fik ham ind i min moders hus, i hendes kammer, som fødte mig."
Tænk, om vi alle fik et så personligt, kærligt møde med Jesus, at vi ville sige: "Nu slipper jeg dig ikke igen, Jesus, nu skal du med i alt, hvad jeg har med at gøre. Ind i mit hjem, ind i mit åndelige hjem, ind i alle mine mest personlige forhold!
Så sker der noget i vores familie og ikke mindst i vore

menigheder.
Når vi går til gudstjeneste, går vi ofte for at få noget fra prædikanten og sangkoret osv. Men når vi selv tager Jesus med, bliver det for den enkelte af os gudstjeneste, hvor vi kommer, for at jeg, den enkelte, må bringe Jesus med og tjene Gud. Så kan en stille, lidt tør menighed pludselig opleve revolution. Jesu nærhed bliver så mærkbar, at andre også bliver sultne og tørstige og begynder at lede efter Ham.
Å, lad os holde fast i vor ven og bringe Ham med os ind i vore samlinger! Lad os ikke sidde passive og måske kritiske, men lad os bringe Jesus ind! Ikke med brask og bram! For her står advarselen igen i vers 5:
"Jeg besværger eder, Jerusalems døtre,....gør ikke kærligheden uro, væk den ikke, før den ønsker det selv!"
Et menneske, som er fyldt med Jesu kærlighed og oplever varmt fællesskab med Ham hele dagen lang, behøver ikke at forcere noget frem i nogen samling. Han/hun dufter af Jesus! Og det vil enten bevirke liv eller død i omgivelserne. Enten tages der imod det, eller kuldegraderne fryser een ud. Men Gud har en mening med alt, hvad vi oplever. Resultatet ser vi i vers 6 - 11:
"Hvad er det, som kommer fra ørkenen i støtter af røg, omduftet af myrra og røgelse, alskens vellugt? Se, det er Salomos bærestol, omgivet af tresindstyve helte, Israels helte, alle medsværd i hånd, oplærte til krig, hver med sit sværd ved lænd mod nattens rædsler."

For mig er Salomo her et billede på vor mægtige kong Jesus. Han blev ledet af Ånden ud i ørkenen, hvor Han blev hårdt prøvet af Djævelen. Og vi, som vil følge Ham i et og alt og gøre Guds vilje, koste hvad det vil, må med Ham igennem ørkenen, igennem prøvelser og tørke. Men her er et vidunderligt billede på, hvordan vi som helte, sammen med Ham, kommer op fra ørkenen, omgivet af røg!
Den røgstøtte, der var med til at lede Israels folk, tegnet på

Guds gode Helligånd, omgiver os og leder os. Jesus kom ud af ørkenen i Åndens kraft og begyndte sin gerning her på jorden. Og når vi kommer sammen med Ham, sejrende ud af ørkenvandringen, vil vi også opleve os omgivet af Åndens kraft og styrke.
Vi oplever måske så lidt af denne røgstøtte og ledelse og styrke i vor kristenhed, fordi så få orker at være med i ørkenen. Det er min inderlige bøn, at jeg må være med Jesus igennem prøvelser, i Hans lidelsesfællesskab også, selv om jeg ved, det koster "sved og tårer".
Der står, disse 60 helte alle havde sværd i hånd, oplærte til krig. Og det er netop, hvad Gud vil lære os i denne vandring med Jesus i fristelser og farer: At sværdet, Ordet, må være i vor hånd, i vore hjerter og i vor mund. Vi må være oplærte til strid mod nattens rædsler. Verden bliver mere og mere ond, men Ordet er vor styrke.
Disse havde sværdet ved lænd også, klar til enhver tid. Vi farer vild, hvis ikke vi kender Skrifterne, siger Jesus. Men til gengæld ved vi, hvor vi er, og hvad vi skal sige og gøre, når vi har Ordet tæt ved os altid. Og som Jesus sejrede over Djævelen i ørkenen ved at sige: "Der står skrevet!" - sådan skal også vi sejre over fjenden ved at kende og adlyde Ordet.

Kong Salomo blev båret frem i en fin bærestol, som var lavet af guld og sølv, ibenholt og purpur. Det var ham, der blev set, det var ham, der var skøn. Sædet var purpur, og alt var så smukt og så ægte, at bruden indbød alle til at komme og se kongen i al hans pragt og skønhed!
Når vi kommer ud af prøvelser og ørkenvandring sammen med Jesus, er det forunderligt at opleve hvor lidt, man selv ønsker at blive set og hørt.
Man har fået lov at opleve Jesus så skøn, Hans nåde og kærlighed så rig, og alt, hvad Han er og omgiver sig med, er så ægte og sandt, at man tænker: "Å, om dog hele verden måtte se Ham, min elskede frelser!"

Man ønsker at sige til alle: "Kom og se Kongen. Kom og se Hans krone, Han blev kronet med på sin brudefærds dag! Kom og tilbed og ær Ham! Knæl for Ham i ærbødighed og tilbed Ham i helligt skrud!" Han er værdig!
Bruden har nu lært en helt ny lektie: "Det er ham, der skal ses og høres, ikke mig!"

Læg igen mærke til:
Bruden indbyder her alle til at komme og se kongen og hans krone, hendes elskede i al hans herlighed. Der sker en mærkelig vekselvirkning i forholdet mellem brud og brudgom. Bruden vil, at det er hendes brudgom, der skal ses, men hun er selv den skønne krone på hans hoved!
Billedet fra Ordsp. 11:16:
"Yndefuld kvinde vinder manden ære,"
og Ordsp. 12:4:
"En duelig kvinde er sin ægtemands krone,"
kan i sandhed sammenlignes med Jesus og Hans brud!
Når Gud over for hele Himlen og over for alle magter og myndigheder kan vise, at der ud af alle folk, stammer og tungemål er en flok, en mægtig skare, som frivilligt elsker og ærer og underordner sig Jesus, Guds Søn, da fremtræder Jesu skønhed endnu stærkere, end hvis Han ingen brud havde vundet sig.
Så når vi igennem vandringen i tro på Ham, igennem ørken og trængsel, medgang og modgang viser Ham al vor ære, tilbedelse og kærlighed, skal vi få lov at være som en krone på vor ægtemands hoved.
Og den, som i ydmyghed underordner sig Ham, skal Han til sin tid ophøje!

35. kapitel

Har vi indtil nu troet, at vi var nogle ynkelige, stakkels, ufuldkomne kristne, som aldrig bliver bedre, og som Herren hele tiden skammer sig over, så viser kapitel 4 i Højsangen noget ganske andet!
Her bruger Herren, vor elskede Jesus, de skønneste billeder for at fortælle os, hvor højt Han elsker os!
Vi møder mange nyfrelste mennesker, som kan være meget fordømte over deres tidligere liv i synd, i narkotika, i alkohol, i bedrag og urenhed. Det er meget svært for sådanne mennesker at glemme fortiden.
Ustandselig kommer fjenden og minder om, hvor uværdige og uduelige og ringe, vi er.
Men når vi har været ude at vandre med Jesus i storm og tørke, i medgang og modgang og holdt fast i Hans hånd og erklæret Ham vor kærlighed, hengivenhed og vor afhængighed af Ham, da viser Han os mere og mere, hvor dyrebare vi er i Hans øjne.
Vi får lov at lære, at da vi blev født på ny, begyndte et helt nyt liv. Det gamle liv sagde vi farvel til, og Gud har kastet vore synder i glemselens hav. Han kommer ikke mere fortidens dage i hu.
"Se, jeg gør alting nyt!" siger Han.
Og for at understrege, at også vi tror dette og vil demonstrere vor tro over for magter og myndigheder, begraver vi det gamle menneske i dåben til døden. I tro står vi op til et helt nyt liv, hvor det "ikke længere er mig, der lever, men Kristus lever i mig!" Hvilken nåde!
Når vi kommer ud af ørkenvandringen sammen med Jesus og har holdt fast ved Hans ord og løfter også i prøvelsens stunder, får vi denne kærlige hilsen, at Jesus næsten ikke kan udtrykke det skønt nok, hvor meget Han elsker os.
Her i Højsangen bruger Herren billeder, som vi kender til, for at

vi skal forstå Hans kærlighed ret. Der er ingen fordømmelse længere for den, som er i Kristus Jesus! Han siger igen de dejlige ord til sin veninde:
"Hvor du er fager, min veninde, hvor du er fager! Dine øjne er duer bag sløret!"
Han fryder sig over, at hun trods alt, hvad hun har været igennem, har bevaret sit hjerte rent. Der er renhed og fred i hendes øjne, som er sjælens spejl.
Jeg kender flere, som har været igennem meget svære tider og meget store prøvelser. Jeg har set flere unge og nye kristne gå igennem en hård skole, hvor man så gerne ville hjælpe dem, men hvor det var helt klart, at de var igennem Guds skole. Man syntes næsten, det var synd for dem.
Men så har vi mødt dem efter en tid, og da var prøvelserne slut, og de var gået sejrende igennem. Når man da hører dem aflægge deres vidnesbyrd eller ser dem i gerningen for Herren eller i andre opgaver, må man fryde sig over, at der er sket en helt fantastisk, synlig udvikling med dem. De er blevet modnet. Og når de taler, er deres ord til usigelig velsignelse for andre. De ved det ikke selv, men Jesu fred og renhed stråler ud fra dem. Så kan man sammen med dem fryde sig over prøvelsens ild.
Og Jesus fryder sig endnu mere over forandringen.
"Dit hår er som en gedeflok!" siger kongen i vers 1.
I første omgang kan man undres over dette billede. Men man skal altid grunde over Guds ord, så får man klarhed over, hvad Gud vil sige en igennem det.
For mig er dette vers en stor vejledning i mit kristenliv.
Andre steder i Bibelen tales der meget om håret, som en pryd, som en kraft, som et billede på underordnelse og overgivelse og ydmyghed.
Før lagde man meget i, hvor langt hår kvinder skulle have, og hvordan man i det hele taget satte sit hår. Men for mig er dette et billede som alle de andre fine billeder i sammenhængen med bruden og brudgommen.

Jeg kan godt udadtil have et langt, smukt hår og sætte det efter alle mulige anvisninger fra mennesker og så have et stolt, hovmodigt, genstridigt hjerte! Men for Jesus er det vigtigt, at Hans brud netop har det rette hjerte indfor Ham.
Der står om nogle specielle mennesker i Guds ord, som på en særlig måde var viede eller selv indviede sig til Gud. De var kaldt nasiræere.
Samson blev af sine forældre viet til Gud på denne måde. Samuel ligeså. Johannes Døber var også specielt udskilt til en hellig tjeneste for Gud. Disse mennesker skulle holde sig fra stærke drikke og lade håret gro. Samson havde på en særlig måde kraften fra Gud i forhold til sit lange hår.
I de første menigheder klippede kvinderne ikke håret, og der står, at håret er kvindens pryd. Men bruden er jo både mænd og kvinder, så det er ikke vor udvendige hårlængde, der her hentydes til. Men det er et tegn, et billede, Gud bruger som tegn på, at bruden har viet sig til Jesus i tro. Hun udskiller sig fra verden, fra synden, fra al urenhed, og det er et billede på, at hun underordner sig, ydmyger sig for sin himmelske brudgom, så alle kan se, når hendes "hår bølger ned ad Gilead", at hun ønsker i et og alt at være lydig mod Guds ord og følge dets anvisninger.
Gilead var et sted, hvor der var rige græsgange, og hvor man førte fårene hen, når de rigtig skulle mættes. Og bruden skal kendes af alle på, at hun altid mættes ved Herrens bord, og at hun har givet sig selv som et helligt offer til Gud.
De afrikanske kvinder har haft store problemer med de ord i Bibelen, der taler om, at kvinderne skal have langt hår, og at det skal være som et slør. Dette er umuligt for mine krusede veninder i Afrika. Deres hår vokser til en vis længde, så knækker det.
Men da er det godt at kunne fortælle dem om hjertets indstilling til vor elskede frelser. Vi mennesker har let for at hænge os i et enkelt ord og gøre det til en tung lov og så glemme alle de andre ting, Skriften taler om.

I Rom. 12:1 står der om den overgivelse og gudsdyrkelse, som er velbehagelig for Gud. Det er herligt, at brødrene i Jerusalem ikke blev enige om at lægge større byrder (love) på os hedningekristne, end vi kunne bære. Men vi kan alle vie os til Jesus, udskille os fra verden og overgive os 100% til vor himmelske brudgom og elskede ven.
Så fryder Han sig og priser vor skønhed, som det er beskrevet i Højsangen 4.

36. kapitel

"Dine tænder er som en nyklippet fåreflok, der kommer fra bad, som alle har tvillinger, intet er uden lam!"
Jeg sad netop i går og så på en stor flok får, som blev klippede, og den fine uld blev samlet ind og sorteret. Noget var meget fint og skulle bruges til helt specielt garn. Andet var knap så fint. Men det skulle alt sammen forarbejdes til fint uldgarn og stof, som kunne blive til varme og beskyttelse i alt slags vejr.
Man kan få meget i kunststof i dag, men uld er uld, og intet kan erstatte denne ægte vare. Da tænkte jeg på det store mirakel, man som et enfoldigt menneske kan undres over gang på gang, at græs og vand til sådan et får på mirakuløs måde omdannes til dejlig uld til hjælp og beskyttelse for os mennesker!
Men disse får fik også lov at græsse på fine græsgange, og resultatet blev godt.
Når vi som kristne har Gud til Far, og Herren er vor hyrde og leder os på grønne græsgange i sit ord, sker det mirakel også med os åndeligt, at den gode mad, vi får, omdannes til noget godt, både for os selv og for andre mennesker.
Men vore "tænder" må være stærke. Her i Højsangen bruges som billede, at bruden åndelig talt har stærke tænder.
Apostelen Paulus siger et sted til nogle af sine menigheder, at de havde været kristne så længe, at de burde kunne tygge fast føde, men de skulle stadig have mælk som spæde børn.
Gud ønsker, vi skal vokse i Ham. Selv om der er en tid, hvor vi skal have spædbarnskost, åndeligt set, og have alt forklaret og forstå al på en barnlig måde, så vil vor hunger og tørst efter Herrens ord bevirke, at vi vokser en sund vækst i Ånden.
Jesus fryder sig over sin brud, som er vokset så meget i sit åndelige liv, at hun har fået stærke, regelmæssige tænder, som kan tygge god, åndelig kost.

Jeg har ofte undret mig over, at afrikanerne har så fine, stærke tænder, hvide og regelmæssige, altid to ens af hver (tvillinger) for de flestes vedkommende. Men efter at jeg har set, hvad de spiser, forstår jeg det bedre. Helt fra små spiser de hårde majs o.l., så snart deres tænder er vokset ud. Og når vi andre tror, vi har spist et hønseben, synes de, vi kun er halvt færdige. De spiser og tygger alle de hårde dele, og de synes endda, at det er det bedste af det hele.
Som kristne går vi ofte uden om det i Guds ord, som vi ikke rigtig synes er let for os at "spise og fordøje". Vi vil gerne gå uden om det, som kræver en ekstra indsats fra vor side, og som måske koster lidelse og besvær. Men det er ofte det, som ville gøre os stærke og sunde!

"Som en purpursnor er dine læber, yndig din mund!"
Jesus fryder sig over sin brud, som også er blevet helliggjort i sin mund, i sin tale.
Læberne viser også ofte, om et menneske er glad eller negativ i sit sind. Ligesom øjnene udtrykker en masse af, hvad der bor i mennesket, så kan man også ofte se på folks mund, hvordan de har det. Og når det gælder, hvad der kommer ud af vor mund, er det nok det, som er allersværest for os at få ind under Jesu blod. Ofte er jeg kommet til at sige noget uden at ville det, så jeg bag efter er helt ulykkelig over det.
Det, som kommer ud af munden, siger Jesus i Matt. 15:18, er det, som gør mennesket urent, fordi det kommer fra hjertet. Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Men det er godt, at der er renselse også for vore læber, så de bliver som en "purpursnor", rensede i Jesu dyre blod fra Golgata.
Alt, hvad vi siger, kommer fra hjertet og fra tankerne. Derfor må vi have det sidste af verset med i sammenhængen:
"Din tinding som et bristet granatæble bag ved dit slør!"
Inde bag tindingen foregår vore tanker. De er under slør. Der er ikke andre end Gud og os, der kender dem. Derfor er det så vigtigt, at vore tanker ligner et "granatæble", så ikke der

kommer noget dårligt ud af vor mund.
I Danmark har vi ingen granatæbler, men det har vi her i troperne. Når et sådant æble er helt modent og bristefærdigt, er det fyldt med småbitte frø, som er meget søde.
Sådan sammenligner Herren brudens tankeverden med et granatæble. Vore tanker er som småbitte frø, som senere bliver til ord og såes ud. Derfor er det vigtigt, at de er modne og søde. Det kan vi ikke altid selv klare. Men netop der er vi så afhængige af Jesu fuldbragte værk på Golgata, som er nok også til at rense og helliggøre vore tanker.
Jeg må ofte bede Herren om at sætte vagt ved mine tanker og ved min hjertedør og mund, så det, der bliver sået ud, må være "sødt og godt".
Hele brudens liv bliver mere og mere afhængigt af hendes brudgom. Uden Ham kan vi slet intet gøre. Vi behøver helliggørelse og renselse hver eneste dag, så også vor tale må blive forløst og fuld af tro.
Selv om det kan være meget godt, det vi siger, er det ikke altid tro, vi taler. Men tænk, om der kunne være tro og forløsning i vor tale og vore gerninger, så det, der bliver sået ud, må give tro til andre. Så vil vi til sin tid få lov at høste hundredfold rige frugter.

37. kapitel

Hvis du af hjertet ønsker at være en Jesu Kristi brud, men føler, at du slet ikke kan leve op til alt dette, vil jeg gerne, at du ligesom jeg grunder over det næste vers og takker Gud for Hans underfulde veje. Han gør det alt sammen muligt! Men vor vilje er det alt afgørende for Ham!
"...din hals er som Davids tårn, der er bygget til udkig, tusinde skjolde hænger derpå, kun helteskjolde!"
Din hals udtrykker ligesom dine øjne og din mund meget, eller rettere den måde du holder hovedet og bevæger det på. Din nakkes holdning udtrykker noget om din karakter, rent menneskeligt. Jeg har en veninde, som er i en ledende stilling og ofte ansætter nye folk i tjeneste. Hun sagde engang til mig: "Jeg ser altid efter, hvordan de, der søger arbejde, går, og hvordan deres holdning er, hvordan de holder hovedet! Det slår næsten aldrig fejl, at jeg ud fra den bedømmelse får de bedste folk i tjeneste!"
Israels døtre knejste med nakken, og hele deres holdning viste, at de selv ville bestemme over deres liv. Deres holdning var så stolt og hovmodig, at Gud måtte tage hårdt på dem (Es. 3:16). Men her står om bruden, at brudgommen fryder sig, når han ser, at hendes hals er bygget til udkig, som Davids tårn!
David var et menneske, men han havde et hjerte efter Guds sind. Prøv at læse Davids lovsang til Herren i 2. Sam. 22, og du vil se, at David havde viljen til at søge og ære Gud før og efter kamp og sejr. Her er en lovsang fra David til Gud for den underfulde sejr, han fik over sine fjender.
Vor vilje er så afgørende. Vor vilje til at gøre det, Gud vil! - Jesus siger: Våg og bed! Altid på vagt, altid med en holdning, der er stærk og ret indfor Gud, på vagt mod fjendens angreb. Når vi har denne åndelige holdning, vil der komme til at hænge mange "helteskjolde" om halsen på os. "Tusind skjolde, kun helteskjolde".

Læs, når du har god tid og trænger til at vide, hvordan man får sådan en holdning og sådan en sejr, om Nehemias, hele Nehemias' Bog.
Han byggede en mur, hvorpå der hang mange helteskjolde. Han havde en fantastisk vilje til at gøre det, Gud ville. Han byggede på trods af alt. Han svarede ikke engang fjenden på alle hans ord og angreb. Må Herren give os nåde til at våge og bede. Arbejde med murskeen i den ene hånd og sværdet i den anden. Altid på vagt, men aldrig bange. Stærk og trofast, mens vi bygger Guds rige på jorden.

"...dit bryst som to hjortekalve, gazelletvillinger, der græsser blandt liljer."
Brystet er et udtryk for følelseslivet og for modenhed, et udtryk for, at du er voksen.
På nogle af de steder, vi har arbejdet i Afrika, bliver pigerne meget tidligt gift. Man ved ikke altid, hvor gammel pigen er, men man bedømmer hende ud fra brystets størrelse, om hun er voksen nok til at blive gift og føde børn.
Når Gud ser på os, er der to ting, som fryder Ham, og som viser Ham, hvor modne vi er: vor tro og vor kærlighed!
Vort følelsesliv ind for Herren! Og vor tro og kærlighed bliver holdt unge og friske af håbet. Disse ting er vigtige for en Jesu Kristi brud.
Jeg har set små børn fulde af tro og kærlighed til Jesus stå og vidne om frelsen i Ham og om håbet om evigt liv. De var rede til hån og spot for denne tro og denne kærligheds skyld!
Jeg har siddet hos gamle, syge mennesker, som var lammede og næsten bevidstløse. Men når vi begyndte at bede og tale om Jesus, virkede deres tro og kærlighed til Ham så stærk og ung som to hjortekalve! Der var de friske, og håbet om det evige liv sammen med Jesus gjorde dem stærke.
I denne tro og kærlighed spiller alder, legemlig styrke, intelligens og andre ting ingen rolle. Her gælder det, at selv de enfoldige ikke skal fare vild!

Å, hvor Jesus fryder sig, når vi har et sundt følelsesliv! Der er meget i vor tid, der vil forsøge at ødelægge dette. Derfor må vi mere og mere være sammen med Jesus i lønkammeret. Der får vi tro og kærlighed. Der gør håbet os evigt unge og stærke i vor ånd.

"Til dagen svales og skyggerne længes, vil jeg vandre til myrrabjerget og velllugtshøjen."
Der, hvor vi højt hævet over det jordiske, over alle vore svære og forstyrrende omstændigheder, blot er sammen med vor elskede! Der gives der myrra, gaver og ofre, der er der vellugt og sødme for både Jesus og Hans brud.
Vi trænger til at indtage denne stilling ofte, at vi er sat med Ham i det himmmelske, højt over magter og myndigheder. Selv om alting synligt går os imod og er svært, så lad os tænke på Josef, som var bestemt til at blive en hersker. Han måtte igennem mange mørke tunneller først, inden Gud fik ham på plads. Vi er bestemt til at være en Konges brud!
Om vi holder ud til det sidste og går sejrende igennem, skal vi herske med vor frelser i 1000 år.
Allerede her på jorden skal vi lære at herske. Først af alt over os selv, men også over alle vore omstændigheder. Lad os derfor, fra nu og indtil dagen svales og skyggerne længes, trofast mødes med Jesus og bringe Ham ofre og vellugt med vore liv.
Og når Jesus da mødes med os, siger Han i sin kærlighed, som kongen siger til sin veninde i vers 7:
"Du er fuldendt fager, min veninde, og uden lyde."
Og han indbyder os til at vandre fra tinde til tinde og fra løvens huler og panterens bjerge! Sammen med Ham skal vi aldrig være bange. Han vil lede os igennem alle farlige huler og pas. Han vil løfte os fra tinde til tinde, fra herlighed til herlighed!
Husk, at når Jesus ser på sin brud, ser Han hende fuldendt fager, uden lyde! Å, hvilken kærlighed!
Jeg har næsten lyst til at skrive, at kærlighed gør blind! - Jesus

elsker os så højt, og når vi beder Ham om hjælp, renser Han alt det stygge bort i sit dyrebare blod. Den mest elendige er dyrebar for Ham, hvis han eller hun er overgivet til Ham af et oprigtigt hjerte!
Der står i Efeserne 5:27, at Han vil fremstille os for Gud som herlige, uden plet eller rynke eller andet sådant. Nej vi skulle være hellige og dadelfri.
"Han vil fremstille os for Gud som herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant! Nej vi skulle være hellige og dadelfri!" Ef. 5:27.
Det er værd at have en sådan brudgom, koste hvad det vil!

38. kapitel

"Du har fanget mig, min søster, min brud, du har fanget mig med et af dine blikke, med en af din halses kæder." Højs. 4:9.
Dette vers får mig altid til at tænke på, da vores datter var lille. Hun elskede sin far så højt, og det gør hun stadig. Men når vi var ude at køre på de lange ture i bilen, sad hun så tæt ved far, at hun med mellemrun kunne klappe ham og holde ham om halsen for at vise sin kærlighed. Og hun har altid bare behøvet at se på far, så var han fanget i garnet, og hun kunne få ham med på lidt af hvert.
Sådanne situationer oplever vi nok hver især på den ene eller anden måde. Er der en, der viser een troskab og kærlighed, kan man blive fanget bare af et blik og er beredt til alt for den, man elsker.
Når Jesus ser sin bruds blik og en af hendes halses kæder (troskab eller godhed, Ordsp. 3:3), er Han fanget, og Hans hjerte flyder over af kærlighed!

"Hvor herlig er din kærlighed, min søster, min brud, hvor din kærlighed er god fremfor vin, dine salvers duft fremfor alskens vellugt! Dine læber drypper af sødme (tilbedelse og bøn) min brud, under din tunge er honning og mælk, dine klæders duft er som Libanons duft." (vers 10 - 11).
Hvad er det for blikke, der er tale om, som kan blødgøre vor frelsers hjerte?
Jeg oplevede det forleden. Jeg havde bedt så meget til Jesus om at få lov at kende Ham bedre, opleve mere med Ham. Da kom jeg en morgen til at læse om alt det, der gik forud for Hans død på Golgata. Jeg så og så og blev så grebet som aldrig før af Hans usigelige kærlighed til mig. Siden kan jeg ikke få øjnene væk fra Ham, når jeg beder. Jeg ser på Ham, og jeg oplever kærligheden til Ham på en helt ny måde. Og jeg mærker, at denne kærlighed giver genklang hos Jesus, så jeg

får bønnesvar.
Se Guds Lam, som har båret al vor synd!
Den kærlighed, du da oplever til Ham, får til gengæld Hans hjerte til at smelte, og din tilbedelse og bøn er som honning og mælk for Ham. Han mættes af din kærlighed. Han er fanget i garnet!
Han giver dig, hvad dit hjerte attrår! Jeg har fundet ud af, at der er så store, overvældende oplevelser i at se på Golgataværket, at det bare vælder frem med gensidig kærlighed mellem Jesus og Hans brud ved korsets sejr og opstandelsens kraft.

"...dine klæders duft er som Libanons duft," - siger han.
Klæder er altid udtryk for noget udvortes. Jesu retfærdighed smitter af på os, og når vi kommer ind i opstandelseslivet og ser på den opstandne frelser og Hans usigelige kærlighed, får vi også øje på, at vi kan iklæde os denne Hans retfærdighed. De gerninger, vi gør, er ikke længere gerninger, vi selv anstrenger os for at udføre, men vi er iklædt Hans retfærdighed og udfører Hans gerninger. Det er disse klæder, der dufter så godt, både for Ham og for andre mennesker og spreder en kærligheds duft. Læs Åb.19:7-8.
Vi er ofte bange for at fortælle vore kære rent ud, at vi elsker dem. Men det ville udløse en masse gensidig kærlighed, om vi ofte fortalte hinanden, hvor meget vi elsker. Og når vi fortæller Jesus, hvor meget vi elsker Ham, er det som en vidunderlig duft.

39. kapitel

Det er kun Helligånden, der kan finde så mange skønne billeder for at forklare os om bruden. De sidste vers i kapitel 4 er så skønne, at jeg aldrig bliver træt af at læse dem og studere dem.

"Min søster, min brud er en lukket have, en lukket kilde, et væld under segl."
En lukket have! Dvs. en have, hvor kun ejermanden har ret til at være, og kun de, han indbyder, er velkomne der.
Tag imod dette i tro. Du er en lukket have for Jesus. Djævelen har ikke lov at komme ind, som han sneg sig ind i Edens have. Du tilhører Jesus alene! Hvis du har taget den faste beslutning, at du ikke tilhører dig selv, men Herren, så vil Han vogte dig som sin dejlige have.
Men så må Han også have lov at rense og luge, plante og gøde, beskære og klippe bort, brænde affald og plukke frugter. Så er der altid åbent for Ham til at gå en tur i sin egen have og fryde sig. Han har sat sin brud under Helligåndens segl, og Han fryder sig over sin have.
Hvis fjenden skulle blive lukket ind, kunne han komme gift i dit kildevæld og plante ukrudt i Guds have. Derfor er det så vigtigt at være fuldt overgivet hvert øjeblik, hele døgnet rundt, til ejermanden og Hans omsorg.
Læg mærke til, at Herren igen nævner det med vandet, det levende vand.
"Min haves væld er en brønd med rindende vand og strømme fra Libanon."
Bruden lever og ånder i Ordet, det levende ord, og Guds gode Ånd gennemstrømmer haven hele tiden.
Bruden er som en have, der er fuld af dejlige frugter, krydderurter, balsambede (vers 13 - 14).
Når Helligånden, havens væld med det rindende vand, hele

tiden får lov at gennemstrømme os og fylde os med liv, og Ordet får lov at tale til os og rense os, så vil der helt uvægerligt komme en masse frugter ud af det. Ikke vore egne gode gerninger, men Helligåndens frugter: kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed og afholdenhed.
Vore liv vil være fyldt af "krydderier". Både for os selv og for andre, og vor ejermand vil fryde sig. Fra balsambedene kommer der salve og lægedom til sjæl og krop!
Hvorfor lykkes det ofte så dårligt for os at være en sådan have for vor elskede Jesus?
Jeg husker, da vi havde købt grund i Blåhøj og skulle til at bygge hus og lægge have an. Hvilket arbejde!
Hele grunden var fyldt med sten, så hver kvadratmeter var noget af en prøvelse for Peter, da vi skulle lave græsplæne. Og da jeg skulle til at anlægge blomsterbede m.m., oplevede jeg, at der var så meget senegræs i hele haven, at jeg rensede og rensede, så jeg til sidst drømte om senegræs om natten. Til sidst var jeg så træt af at rense, at jeg gik lidt let hen over noget af det sidste. Men det skulle jeg aldrig have gjort!
Senegræsset bredte sig viden om, og det var umuligt at få noget til at gro der, så jeg måtte i gang forfra og blev klogere og klogere for hver gang, jeg var i haven. Jeg fandt ud af, at hvis jeg ville bave en pæn have, så skulle der renses til bunds, grundigt og vedholdende. Når jeg troede, jeg var færdig og var kommet til slutningen, kunne jeg begynde i den forreste ende igen. Først efter lang tid fik vi bund i det.
Som kristen oplever vi ofte at mislykkes, fordi vi vil, at Gud skal anlægge os som sin have ovenpå en fortid fyldt med bitterhed og utilgivelighed eller andre ting, og det går ikke! Vi må give Gud ret til gennem sit ord og sin Ånd at rense os grundigt fra bunden af.
Da først kan Han få sin fulde vilje med os. Det kan koste sved og tårer, men det betaler sig.
I vers 5:1 siger Herren:

"Jeg kommer i min have, min søster, min brud, jeg plukker min myrra og balsam, jeg spiser min honning og saft, jeg drikker min vin og mælk."
Vi tænker ofte på alle de velsignelser, vi skal have af Jesus. Men her er det Ham, der nyder velsignelser af sin brud. Han nyder at gå tur og se på sin have og nyde dens frugter.
Og ind imellem synes Herren, at det må blive andre til velsignelse også!
Hvordan skal naboer og andre, der går omkring bruden, smage og lugte havens mange fine træer og frugter?

I vers 16 siger han: "Nordenvind, vågn, søndenvind, kom, blæs gennem min have, så dens vellugt spredes!"
Det er, når der blæser varme eller kolde vinde omkring os og igennem os, at vor duft spredes!
I kolde vinde kan det være svært at sende sin velsignelse ud. Men det er en lektie, Gud gerne vil lære os. I modvind og storm får andre lov at se, hvordan vi reagerer. Vi kommer ofte til kort, vi mislykkes, men Gud bliver aldrig træt af at arbejde med os, så vi lærer denne lektie.
Det kan måske næsten være lige så svært at sende velsignede dufte ud, når det er varme vinde, der blæser!
I medgangstider kan vi godt i stedet for blive stolte og hovmodige og se ned på vore omgivelser og prale af vore skønne frugter. Så den lektie vil Gud også lære os. Det er ikke vor fortjeneste, om Guds have er skøn! Alt er til Hans ære! Hele værket er gjort af Ham.
Men når vi har været igennem den vækst, som hele det fjerde kapitel lærer os, vil Jesus med sindsro og glæde vove at lade alle slags vinde blæse. Han stoler på sin brud, Han kender hendes hjertelag og reaktioner, og Han ønsker at gøre hende til en velsignelse for sig selv og for en døende verden omkring hende.

40. kapitel

Hele kapitel 5 giver os et fantastisk billede af brudens vækst i forholdet til Jesus. (Tænk på hende i kap. 3 og læg mærke til den modne holdning, hun nu har).
"Jeg sov, men mit hjerte våged!"
Bruden var nu efter alle de rige oplevelser med sin ven kommet ind i en ny tilstand. Hun havde før sovet og været lidt sløv i sit forhold til Herren, men nu hvilede hun. Hun sov på en ny måde. Hun havde fundet en afslappet stilling i sit sind, en hvilestilling, hvor hun ikke bekymrede sig og ikke havde en masse aktiviteter i gang, som hun selv havde fundet på. Nu hvilede hun og ventede!
Hun var vågen i sin ånd, så hun til enhver tid kunne høre, når hendes ven ville hende noget.
Mange, som har oplevet at have en baby, kender denne tilstand rent menneskeligt. Man kan sove så godt og være langt inde i søvnens verden, men bare ens baby giver et kny fra sig eller trækker vejret på en unaturlig måde, er man med det samme lysvågen, parat til handling. Dette er kærlighed! Man sover, men er dog vågen.
Sådan kan man have det åndeligt også i sit forhold til Jesus. Selv om man passer sin daglige gerning og lever et afslappet kristenliv, hvor der ikke sker de store udsving, er man dog altid vågen i ånden. Hvis Herren vil os noget, er vi klar: "Tal Herre, din tjener hører!" Det er en fin stilling at være i, og Jesus ser os, og Han kender vore tanker i frastand.
Men når Han så kommer til os, bliver vi måske forbavset over den måde, Han kommer på!
"Luk op for mig, o søster min veninde, min due, min rene, thi mit hoved er fuldt af dug, mine lokker af nattens dråber."
Det er i sandhed nat på vor jord nu!
I mange lande har vi det godt, men over det meste af jorden er det nat. Jesus står nu ved vor dør. Han er derude i natten, og

Hans hoved er fuldt af dug og nattens dråber.
Han vandrer derude og ved om alt, hvad der foregår på vor jord. Og nu har Han brug for sin brud! Han banker på hjertedøren og drager på sin elskede brud og kalder os "sin rene"!
Alle, der er rensede i hjerterne i Jesu dyre blod, må høre denne kalden og banken i disse nattens timer. "Min due!" kalder Han. Alle, som er fyldt af den gode Helligånd, må høre denne kærlige banken og kalden i disse dage!
"Luk op for mig!" Dette er kaldet!
Har du lagt mærke til, i hele denne skildring tales der ikke så meget om alle dem derude i mørket! Der tales ikke så meget om alle vore udadvendte aktiviteter! Der tales om brudgom og brud!
Der tales om mit forhold til Jesus, om dit forhold til Jesus. Ud fra dette kærlighedsforhold udspringer al aktivitet og ledelse!
Her undskylder bruden sig med, at hun jo lige har taget sin kjortel af, og at hun lige har renset sine fødder. Skal hun nu til at tage kjortelen på igen og gøre sine fødder snavsede?

Jeg genkender mig selv i denne stilling. Vi var lige faldet så godt til i Danmark. Havde alt på "det tørre". Havde oplevet meget herligt med Herren. Mange herlige møder. Hvile i Gud.
Men fordi vor ånd ikke sov, kom Herren igen og kaldte og drog: "Luk op for mig! Jeg vil have jer videre frem på kærlighedens vej! Det er nat! - Kom!"
Dette, at vi endnu engang helt konkret er stået op af vores lune rede og rejst til Afrika igen for at tjene Jesus, er ikke dybest set for den udadvendte aktivitets eller for menneskers skyld, men udelukkende for Jesu skyld. Hans kærlighed tvinger os!
Bruden fik en stærk åbenbaring af brudgommens kærlighed i de første vers her.
"Gennem gluggen rakte min ven sin hånd, det brusede stærkt i mit indre."

Når man oplever, at Jesus kommer til ens hjertedør på denne måde og kalder og drager og åbenbarer sin underfulde skønhed og længsel efter en, er det, som Han åbner "gluggen" i ens hjertedør og rækker sin hånd ind, alt imens Han kalder en ved skønne navne.
Å, om vi som Jesu Kristi menighed måtte besvare Hans kærlighed i disse dage! Lad os stå op og gå Ham i møde! Der er ingen andre, der kan lukke vor hjertedør op. Det er kun bruden selv. Hvis vi slår os til ro med, at vi er jo rensede i Jesu blod. Vi har jo taget vor "kappe", det gamle, som vi dækkede os med før, af, og vi har jo fundet ind i hvilen i Gud i det dejlige liv uden bekymringer og besvær, så får vi ikke lov at opleve en fortsat vækst i vort forhold til Jesus.
"Den, som intet vover, intet vinder", siger man, og sådan er det med Herren. Vi må vove at tage nye skridt med Ham, uden frygt.
I vers 5 står bruden endelig op. Hun har nu taget sin beslutning om at lukke op for sin ven.
"Mine hænder dryppede af myrra, mine fingre af flydende myrra, da de rørte ved låsens håndtag."
Når vi bøjer vore knæ ind for Gud og "tager i håndtaget" for at åbne vor hjertedør for Ham, da får vi lov at opleve, hvordan velsignelsen begynder at fylde vore hjerter. Det er så godt at beslutte at lade Jesus komme til i vore liv, og den bedste vej er knæ-vejen.
Her skete det mærkelige, at da bruden lukkede helt op, var han gået sin vej!
"Jeg var ude af mig selv ved hans ord", siger hun.
Det er netop det, der sker, når vi er i Jesu nærhed: Vi bliver dybt berørt af Hans ord. Vi kan aldrig glemme det. Hvis vi har besluttet at følge Jesus og lade Ham få sin fulde vej og vilje med vore liv, bliver vi ude af os selv, hvis Han ikke er der, så vi kan se Ham.
Men bruden har prøvet dette før, og dengang søgte hun og fandt ham. Så hun ved, det er vejen! Hun må søge efter ham,

til hun finder ham.
Hvis vi skulle opleve, at Jesus bliver borte for os, vi føler ikke rigtig Hans nærvær, så tror jeg, at vi efterhånden, som vi vokser i troen, vil lære os vejen at kende. Vi ved, at hvis Han er gået, så er det, fordi Han har en mening med det!
Og Han ved, at Han kan regne med os. Vi vil søge efter Ham, og på vor vandring vil vi opleve nye hemmeligheder og vidne for mange om Ham.
Bruden her var ligeglad med, om det var mørkt. Hun var syg af kærlighed til sin ven!

41. kapitel

Alt, hvad Herren gør, er ret! Uanset, hvad vi synes! Hans navn er visdom!
Først drager Han os i sin usigelige kærlighed, så svarer vi derpå og lukker op for Ham. Derefter er der altid to ting, Han vil med det, Han gør.
Han vil gøre os helt syge af kærlighed til Ham, uanset menneskers meninger!
Og Han vil have os til at fortælle andre om Hans skønhed!
I kapitel 5 læser vi, at bruden søgte i hele byen efter sin elskede, og endnu engang kom hun forbi vægterne. Denne gang slog de hende og sårede hende, og de rev kappen af hende!
Jesus har selv været igennem denne kamp, og Han vil lære os at lide for Hans navns skyld.
De, der burde have elsket og forstået Jesus, slog Ham og sårede Ham, og de rev kappen af Ham, for at alle skulle se Hans skam og skændsel. Alle oplevede, hvordan Han på Golgata blev forladt af sin Far i Himmelen.
Det er den højeste form for fællesskab med Kristus, hvis vi er villige til på samme måde at gå ind i Hans lidelsesfællesskab. I nogle lande mærker man det helt konkret på sin krop, andre oplever det i psyken. Men sammen med lidelsen oplever man at blive mere og mere fyldt med kærlighed til vor elskede frelser. Og igennem denne kamp, hvor selv de, man troede, der ville vise en vejen, sårede og slog en, der lærer man at stå for Jesus. Man føler sig styrket i sin sjæls inderste!
Som menneske kan man fristes til at slå igen, tage kampen op imod dem, som ikke forstår en, diskutere, parlamentere, især hvis man har lidt temperament, som mogle af os har. Men da må Gud til at lære os det hele om igen! Meningen er, at vi skal dø med Ham, lade Ham stride for os, overgive dommen til Ham. Det er en svær lektie!

"Jamen, vi har da lov! Vi skal vel ikke finde os i alt?" Jo!
Den, som vil frelse sit liv, skal miste det. Og den, som mister sit liv for Hans skyld, skal få det.
Bruden vendte sig her til Jerusalems døtre i vers 8 og sagde:
"Jeg besværger eder, Jerusalems døtre: Såfremt I finder min ven, hvad skal I da sige til ham? (Beklagelser og bebrejdelser?) Nej, sig, at jeg er syg af kærlighed!"
Jerusalems døtre blev forbavsede: "Hvad fortrin har da din ven, du fagreste blandt kvinder? - Hvad fortrin har da din ven, at du besværger os så?"
Det er dette spørgsmål, vi som kristne skulle få frem hos vore medmennesker: "Hvorfor er de dog så begejstrede for Jesus?"
Jeg har allerede hørt dette spørgsmål flere gange. Mange kristne er nu, mere end nogen sinde, så fyldt med kærlighed til Jesus, at folk er begyndt at undres og spørge!
Og vort svar må blive det samme, som bruden giver her i vers 10 - 16.
"Min ven er hvid og rød, herlig blandt titusinder."
Om så alle religioner, ideologier og gode mennesker stillede op på rad og række, ja i titusindevis, så kunne dog ingen måle sig med vor elskede frelser og brudgom, Jesus Kristus, Guds enbårne Søn!

42. kapitel

Hvis vi kunne have spurgt de kristne, som skjulte sig i katakomberne og dem, som frivilligt lod sig pine og plage og måtte udstå spot og pisk, ja, lænker og fængsel, hvorfor de gjorde det, og hvordan de kunne udholde det, ville de nok have svaret os:
"Jamen, har I ikke mødt vor ven? Han er hvid, og Han er rød, herligere end titusinder!"
Det havde været lettere for dem, som blev stenet, martret, gennemsavet, dræbt med sværd, gik om i fåreskind og gedeskind, led nød og trængsel og blev mishandlet (Hebr. 11:37) - at sige: "Nej, dette er for meget, vi udholder det ikke, og det hele er måske bare tomhed!"
Men de havde oplevet, at Gud lever, at deres elskede ven og brudgom var værd at lide for.
Hvis vi ville spørge dem, som i dag lider for Jesu navns skyld: "Hvad er det dog for en tro, I har? Hvad fortrin har jeres ven fremfor alle andre?"
Å, så ville de se forbavsede på os og sige: "I skulle kende Ham, den opstandne. Han er hvid, og Han er rød!"
Han er hvid!
Alt andet er ufuldkomment, alle andre religioner er tomhed og bedrag! Jo mere, vi oplever af verden, jo mere opdager vi, at alt er tomhed! Løgn og bedrag! Og mennesker tror løgnen. Kun de oprigtige af hjertet vil blive ved at søge og lede, bede og banke på, indtil de finder sandheden! Han, Jesus, er Sandheden! Han er den eneste rene og retfærdige. Kun i Ham er vi retfærdige og hvide, rene og hellige. Han er hvid!
Han er Gud!
Han er rød!
Har du oplevet at se, at Han er rød? Har du oplevet Golgata og det blod, som flød fra alle steder på Hans krop? Hans hellige blod, som flød for dig og mig, farvede Hans legeme

rødt. Har du oplevet forløsningen ved Hans blod?

For en tid siden oplevede jeg noget, som jeg aldrig vil glemme. Jeg oplevede, at min ven er rød, og ingen er som Han!
Jeg havde i lang tid læst meget og bedt meget til Jesus om at komme til at kende Ham bedre. Jeg længes sådan efter, at Han skal åbenbare sig med kraft iblandt sit folk.
Så en dag sagde jeg: "Herre, hvad er hemmeligheden for mig til at komme dybere ind i fællesskab med dig og kende dig bedre?"
Da talte Helligånden til mig og sagde: "Du forstår og taler for lidt om Jesus og Golgataværket!"
Jeg indrømmede ind for Herren, da jeg rigtig havde tænkt efter, at det var meget nærliggende både for mig og mange andre at tale og undervise om andre sandheder. Men Golgata var ligesom noget fjernt for mig. Jeg tror, andre må have det ligesådan. Man læser om Jesu lidelseshistorie og synes, det var fantastisk. Og man er til nadver og tænker intenst på det, Jesus gjorde og takker Ham for det. Men virkelig levende for mig, så jeg var fuldstændig grebet af det og stadig jublede over det, det var det ikke!
Når man er vokset op med Guds ord, bliver det meget let hverdagsmad for en. Og jeg bad inderligt til Gud: "Far i Himmelen, gør Golgata levende for mig!"
Jeg glemte det igen en tid. Men Gud glemmer ikke det, vi beder om!
En dag kom jeg "tilfældigt" til at høre nogle bånd, hvor en prædikant talte meget overbevisende og nyt om vore synder og forfædrenes synder og meget andet, og hvordan vi selv skulle gå tilbage i tiden og søge tilgivelse for vore forfædres synder. Ja, endog for de synder, der hang ved vore afdøde børn,(også aborterede fostre) skulle vi søge soning for, ellers ville disse synder hænge ved os.
Jeg var meget interesseret og grebet af budskaberne og mærkede ikke selv i første omgang, at de gik ind i min sjæl og

begyndte at gnave. Men efterhånden, som jeg hørte alle båndene, begyndte jeg at komme i nød. Al min synd, både småt og stort fra fortid og nutid, begyndte at gnave mig. Og alle mine forfædres synder! Man kan godt have den tro, at man har levet et respektabelt liv og ikke været ret meget værre end så mange andre. Men nu så jeg mig selv i Guds lys. Alle mine synder var så store og grusomme, at jeg var ved at segne under dem. Og jeg måtte gøre en hel masse selv for at få dem tilgivet.
Jeg kom i tanker om alt det, jeg vidste, mine forfædre havde gjort forkert, og jeg granskede og spekulerede. Og tænk, alt det, jeg ikke vidste om hos mine forfædre!
Jeg var tidligt oppe om morgenen og gik ned i vor stue og bad. Men der var en mur mellem Gud og mig.
Som dagene gik, blev jeg mere og mere ulykkelig. Og det hele blev endnu værre, da jeg følte, at når jeg bøjede mine knæ og begyndte at bede, var det, som hele stuen var fuld af onde magter, som spottede mig og sagde: "Der er intet håb for dig!"
Jeg har aldrig oplevet noget så forfærdeligt. Gud havde forladt mig. Og der gik mange dage på den måde.
Så til sidst en dag råbte jeg grædende ind for Gud: "Hjælp mig ud af dette helvede! Jeg kan ikke selv klare alle disse byrder og anklager!"
Da hviskede Gud i mit øre! Han sagde stille til mig: "Nej, du er håbløst fortabt, og du er omgivet af så mange mørke magter, at du ville forgå, hvis du skulle modstå dem! Men jeg sendte min eneste Søn, Jesus! Han har sonet alle dine synder, og Han har besejret alle disse mørke magter! Du skal intet andet gøre end at tage imod denne forløsning! Blodet fra Hans sår er soning, blodet fra Hans sår er nok for mig at se. Tro det - og du er fri!"
Helligånden mindede mig om ordene fra 1.Peter 1:18:
"I ved jo, at det ikke var med forkrænkelige ting, med sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I har arvet fra forfædrene, men med Kristi dyrebare blod som med blodet af

et lam uden plet eller lyde."
Helligånden gjorde det levende for mig, at når vi i tro modtager renselse fra synd ved troen på Kristi blod, bliver vi helt nye skabninger. Det gamle ER forbi! Vi bryder Satans magt i tro, halleluja! Han har ikke længere magt over os!
Jeg læste og læste i Efeserbrevet, Kolossenserbrevet og Hebræerbrevet. Herlige, elskede Jesus, som har løst os med sit dyrebare blod!
Å, jeg skal aldrig glemme den lettelse, der kom ind over mig. Og Herren talte til mig om, at dette er hemmeligheden, som mange glemmer og tager som en selvfølge. Men når vi hele tiden beder Gud om ved Ånden at holde os det levende for øje, da skal vi gå sejrende igennem i en ond verden. Da er vi altid jublende lykkelige over, at vore synder er sonede ved blodet!
Da vil vi forsikre andre om, at vor ven er rød! - Han har lidt, så blodet flød, og det er nok for os! - Og nok for Gud!
Gud er så god, at Han nu hver dag minder mig om Golgata! Og jeg skal indrømme, at jeg ofte må lade tårerne få frit løb. Det er så usigeligt stort, det Jesus har gjort for mig og for dig. Hver gang jeg beder en ganske bestemt bøn, bliver jeg overvældet af Helligånden og mærker Ham lige hos mig. Det er, når jeg beder: "Gud, jeg vil kende dig mere! Jesus, jeg elsker dig, men jeg vil kende dig mere! Helligånd, jeg vil kende dig mere og ledes af dig!"
Jeg må udbryde med salmisten i Salme 45:
"Mit hjerte svulmer af liflige ord, jeg kvæder mit kvad til kongens pris... Den skønneste er du blandt menneskens børn."
Læs hele Salme 45, og du vil se, at det handler om Kongen og Hans brud.Vers 10:
"Kongedøtre står i kostbare klæder, dronningen i ofirguldets skrud ved din højre. Hør, min datter, (og du som læser dette) Glem dit folk og din faders hus, at kongen må attrå din skønhed, thi han er din herre.....Idel pragt er kongedatteren,

hendes dragt er perler, stukne i guld."
Tænk, vi er købt til at have Kongen som vor herre og elskede brudgom! Uforskyldt af bare nåde!

43. kapitel

Bruden i Højsangen kan næsten ikke udtrykke, hvad hun føler, men hun beskriver sin ven så levende og begejstret, at den, som lytter, bliver grebet!
I kap. 6:1 siger Jerusalems døtre til hende:
"Hvor er din ven gået hen, du fagreste blandt kvinder? Hvor har din ven vendt sig hen? Vi vil søge ham med dig."
Det var dette, Herren ville have frem.
Når Han først åbenbarer sin underfulde kærlighed for os, så leder Han os ind i omstændigheder, hvor vi for det første bliver helt uafhængige af, hvad mennesker siger, om de slår og håner os eller river kappen af os. Dernæst vil Han igennem alt åbenbare sin skønhed for alle dem, vi møder på vor vej.
Og her var det, bruden sejrede og fandt sin ven igen! Der står i Åbenbaringen, at vi skal sejre i kraft af det rene, dyrebare Lams blod og i kraft af vort vidnesbyrds ord, og vi må ikke have vort liv for kært til at gå i døden.
Her var bruden blevet helt bevidst om, at hendes ven var hvid og rød, og hun fortalte frimodigt om det med sin mund. Hun var ikke bange for at miste sit liv eller blive til spot og skam.
Da blev hendes ven åbenbaret for hende igen.
"Min ven gik ned i sin have!" (vers 2, kap. 6).
Selv om vi tror, Jesus er langt borte, så er Han dog altid i sin have, i den enkeltes hjerte, i hvert hjerte, som har overgivet sig til Ham i oprigtighed.
"Han er os nær i vor mund og i vort hjerte, nemlig troens ord," siger Paulus i Romerbrevet. Han vil blot lære os ikke bare at leve på følelser!
Det er herligt at få Ham åbenbaret helt klart og herligt i al Hans skønhed og varme kærlighed. Han er lige virkelig, enten vi føler, eller tror Han er borte!
Og Han er i haverne for at sanke liljer. Der kan vi altid finde Ham. Midt i sin dejlige, store have, hele forsamlingen af

oprigtige troende, som elsker og ærer Ham med deres liv, der kan vi altid finde Ham!
Man kan forfølge de kristne, man kan slå ihjel, man kan forbyde, man kan hindre dem i at komme sammen, men de vil altid finde hinanden alligevel! Helligånden leder dem sammen! Når Gud ser, Hans elskede folk trænger til en opmuntring og til styrke, så leder Han dem sammen, enten få eller mange. Og da oplever man højden og bredden og dybden og længden af Hans usigelige kærlighed!
Da udbryder man med troens forvisning sammen med bruden i vers 3:
"Jeg er min vens, og min ven er min, han, som vogter blandt liljer."

Jeg har en indre fornemmelse af, at nogle eller mange vil læse dette i trængselstider, og jeg beder inderligt om, at det må være en opmuntring til dig, du Jesu dyrebare lilje. Han vogter dig og værner om dig! Og når tiden er moden, henter Han os hjem. O, underfulde dag, når vi skal se Ham, som Han er og prise, ære og tilbede Ham.
"Jeg vil holde ud, til rejsen er slut. Det er min faste beslutning at holde ud!" Denne sang fra min barndom lyder ofte i mit indre.
Nu er det ikke bare brudgommen, der kalder hende fager, men også dem, hun har mødt og vidnet for. Der vil altid stråle en forunderlig, uforklarlig skønhed ud til andre fra dem, som er fyldt med Jesu kærlighed.
Der er mange syge og ensomme, som ikke har mulighed for at komme til gudstjenester og møder eller andre samlinger. Men så leder Gud ofte en eller to til at besøge en sådan ensom ven. "Da jeg var syg, besøgte I mig,..." siger Jesus. Det er af stor betydning, at vi gør det, Herren minder os om, så alle Hans liljer kan få lov at opleve skønheden ved fællesskab. Lad os ringe eller skrive, læse eller sende bånd eller besøge,....alt eftersom Herren leder.

Alle parter bliver velsignet i den slags fællesskab, når vi opmuntrer andre, som længes efter fællesskab. Da er Jesus selv midt iblandt sine liljer.

44. kapitel

Da kongen så ser sin brud igen så frimodig og fuld af tro, udbryder han:
"Du er fager, min veninde, som Tirza, yndig som Jerusalem - frygtelig som hære under banner."(6:4)
Nu er der kommet kraft og sejr ind i brudens liv, så kongen må prise hende endnu mere. Og han giver hende igen komplimenter for hendes hår, øjne, tænder og alle de andre ting, som han før nævnte. Men dette, at hun nu er frygtelig som hære under banner, er nyt og herligt, synes jeg.
Når vi har vandret med Jesus igennem ild og vand, gennem ensomhed og hån og spot og er gået sejrende igennem med den kærlige, tilgivende ånd i behold, så vil vi opleve, at fjenden skælver for os!
Han ser, at vi er begyndt at ligne Jesus, sejrherren fra Golgata, og han hører, hvordan vi priser Ham og tror på Ham, vor brudgom og ven. Da bliver vi for fjenden og hele hans åndehær som en frygtelig fare.
Banneret over os er stadig sejrens kærlighedsbanner, så fjenden må fly, når vi går frem, halleluja!
Da får hun pris og hyldest af sin ven, men også af sine medsøskende.
I vers 10 står der:
"Hvo er hun, der titter frem som morgenrøden, fager som månen, skær som solen, frygtelig som hære under banner?"
Det har alt sammen noget med lys at gøre! Bruden vandrer i lyset, er selv lys, og når vi vandrer i lyset, så er vi også for fjenden som en frygtelig hær under banner. Han kan intet gøre os, når vi har alt i lyset! Det er en mægtig hemmelighed. Bare vi har en lille ting skjult i det dunkle, er fjenden ikke spor bange for os. Det er hans platform til at bryde alle mure og mase sig ind i vor inderste sjæl.
Men når alt er åbent og i lyset, er vi stærke!

Jesus siger, at vi skal lægge mærke til figentræet og de andre træer. Når de skyder og blomstrer, skønner vi, at sommeren er nær. Vi ser nu Israel og alle andre stater i verden blive selvstændige. Der er en kamp, som når en knop vil springe ud i blomst. Og da skal vi skønne, at tiden er nær for Jesu genkomst.
I vers 11 - 12 går bruden ned i nøddehaven for at se, om vintræet skyder, og om granatæbletræet er i blomst. Og før hun vidste af det, blev hun sat på sit "ædle folks vogne".
Vi skal våge og bede og holde nøje øje med alt, hvad der foregår i verden i dag. Og før vi ved af det, bliver vi sat på "vogne, som vil bære os hjem til bryllup i Himlen."
Vi får igen et endnu skønnere billede af bruden. Jo nærmere vi kommer brylluppet, jo skønnere vil bruden blive. Hun skal passe til sin brudgom. Og hun vil ligesom dronning Ester, inden hun gik ind til kongen som hans brud, blive behandlet med mange slags "urter og salver", både godt og noget, som svider, inden hun er færdig som en konges brud!
Bruden bliver prist her, men der er een ting, som er kommet til denne gang, som ikke er omtalt før. Kongen siger i vers 4, kap. 7:
"Din næse er som Libanons tårn!"
Næsen skulle hjælpe os som mennesker, så vi får luften, vi indånder, filtreret for snavs, og for at luften skal opvarmes lidt, inden den kommer ned i lungerne. Og endnu vigtigere: Næsens lugtesans hjælper os, både til at bedømme det gode og det dårlige, vi møder, så vi ikke skal skades.
Jesu brud får gennem vandringen med ham "næse" for, hvad tingene drejer sig om. Og hun får den værdifuldeste af alle gaver, nemlig den, som jeg synes er så vigtig, og som jeg beder meget om: Gaven til at bedømme ånder!
Vi vil gerne have Helligåndens gaver til os og beder meget om dem, men vi tænker ikke så ofte på denne gave. Men den vil bevare os fra meget ondt og fra fejltagelser og fristelser i livet.
- Bruden har fået den efter en lang vandring med sin ven. Det

er ikke noget, man sådan umiddelbart selv kan lære sig eller lære af andre. At bedømme ånder lærer man af Helligånden. Han er Gud, og Han er meget følsom, hvis noget ondt vil ind i vore hjerter og tage Hans plads. Han er også den, der giver en tryghed, når man er inde i noget, som er godt for os. Bedømmelse behøves mere end nogen sinde i vor tid.

Mange skal komme og sige: "Her er Kristus, eller der er Kristus". Hvis ikke vi har Åndens gave, bedømmelse, kan vi let komme på vildspor.

Må Herrens Ånd lede os ad rette veje for Hans navns skyld!

43. kapitel

"Som palmen, så er din vækst!....."(vers 7).
Jeg har set mange palmer her i Afrika. De står ofte på tørre steder, hvor der er et vandløb i nærheden. Ved kysten er der masser af dem. Og jeg har ofte undret mig, når jeg har set, hvor ranke og statelige de står i den hårdeste storm og blæst. Men de har rodsystemet i orden!
Jesu brud er som en palme, der suger sin kraft fra Guds ord og løfter.
Jo hårdere vind, jo flottere "palmer". Det ser næsten ud som om, de der har den største storm og modgang i livet som kristne, er de mest statelige og flotte.
Jeg hørte lige fra Etiopien, hvordan de kristne kæmper og sejrer. Systemet forlanger, at de skal arbejde om søndagen, specielt i den tid, hvor de plejer at gå til kirken. Men så samles de klokken fem søndag morgen, og de priser og tilbeder Herren! En forsamling, hvis kirke havde været lukket længe, fik lov at åbne den en uge. De kristne var der så meget, de kunne. De faldt på deres ansigter og kyssede kirkegulvet, rejste sig og løftede hænderne mod himlen og lovpriste Gud.
Dem kalder jeg palmer, stærke, sejrende, frugtbærende, seje og udholdende! Snart skal de få deres løn, når de sammen med hellige fra hele jorden løftes op i Guds vogne!

Også her omtales brystet som stærkt og sundt (vers 8). Nu er bruden så voksen og så moden, at hun kan være med at give føde til andre. Nu skal hun ikke kæmpe og stræbe for at aflægge et vidnesbyrd om sin elskede frelser. Nej, nu flyder det ud til andre. Hun giver sund og god kost til hungrige mennesker, som øgså ønsker at lære mere om hendes ven.

Den sidste del af Højsangen, føler jeg, er meget profetisk for vor tid og den tid, der ligger foran os. Det er en profeti om de

allersidste dage, før brudgommen kommer. (7:10 - 13).
Nu er det ikke længere brudgommen, der drager på bruden til fællesskab. Nu er tiden kommet, hvor bruden har smagt så meget af glæden ved at være sammen med sin ven, at det er hende, der siger til brudgommen:
"Kom, min ven, vi vil ud på landet!"
Hvis ikke du har denne inderlige længsel efter fællesskab med din frelser, og hvis det hele tiden er Ham eller andre, der skal trække i dig og lokke dig for at få dig ind i fællesskabet med Jesus og Hans folk, så er tiden farlig for dig.
Djævelen går omkring enten som en brølende løve eller som en ulv i fåreklæder og prøver nu mere end nogen sinde at søge dem, han kan opsluge.
Så er tiden nu for dig at arbejde på din sjæls frelse med frygt og bæven. Vi må alle se til, at vi har olie på vore lamper og kar. Nu må vore lamper og kar fyldes med Guds ord og Ånd. Snart er det for sent.
Bruden drager nu på sin ven:
"Kom, min ven, vi vil være alene. Vi vil blive i landsbyer natten over."
Det er nat på vor jord. Det eneste, der kan bevare dig og mig, er at være sammen med Herren natten over.

"Vingårde søger vi årle, vi ser, om vinstokken skyder, om knopperne åbnes, granattræet blomstrer. Der giver jeg dig min kærlighed," siger bruden.
Vingårde søger vi årle. Sammen med Jesus ser vi på tegnene, om sommeren er nær. Hvis vi søger ind i dette tætte fællesskab med Herren, vil vi opleve, at så snart vi slår øjnene op om morgenen, er Hans ord i vore tanker, og Han kundgør os om de kommende ting.
Sammen med Ham kan vi trygt læse aviserne, se TV-avisen og høre om alt, hvad der sker omkring os. Vi har intet at frygte. Alle træer og buske er i knop, og nogle er sprunget ud. Alle tegnene på, at Jesu bryllupsfest nærmer sig, er ved at ske.

Alle de, der lever i nærheden af Jesus, ved, at tiden nærmer sig.

"Kærlighedsæblerne dufter, for vor dør er al slags frugt, ny og gammel tillige; til dig, min ven, har jeg gemt dem" (vers 13).
Nu er bruden ikke i tvivl. Hun er rede. Helligåndens frugter dufter fra hendes liv og virke. Hun ved, på hvem hun tror, og hvem hun elsker. Der er al slags frugt i hendes liv sammen med hendes elskede frelser, ny og gammel tillige. Hun lever ikke blot på vækkelsen fra mange år tilbage, men hun er også som "en ny lædersæk fuld af ny vin."
"Til dig, min ven, har jeg gemt dem," siger bruden. Alt er skabt ved Ham, for Ham og til Hans ære.
Alle vore frugter, al vor glædes vin, vor lovsang og tilbedelse er til Ham alene.
Dette har vi allerede oplevet lidt af i kristenheden, men jo nærmere vi kommer Jesu genkomst, jo mere vil vi komme til at opleve dette.

44. kapitel

I kap.8:1-2 er et specielt billede for os at lære af.
Brudens verdslige omgivelser vil ikke kunne forstå hendes kærlighed og hendes afhængighed af denne Jesus. Så hun siger:
"Var du her, kære Jesus, som en almindelig broder eller ven, da ville folk forstå, at jeg elsker dig så højt og tager dig med i alle mine affærer. Men nu er jeg som en dåre for verden, når jeg nægter at indgå noget kompromis og blot ønsker at følge dit ord. Du er alt for mig!"
Hendes eneste håb er at se frem til den dag, da hun skal se sin frelser ansigt til ansigt ved den store, hellige nadver i Himlen.

"Hans venstre er under mit hoved, hans højre tager mig da i favn."
Hun tænker på og længes til den dag. Men her nævner hun igen, at det ikke er lige meget, hvornår denne dag kommer. Hun skal ikke vække kærligheden i utide. Faderen ved, hvornår det er bedst. Der er endnu nogle, der skal frelses inden, så tallet kan blive fuldt. Og i kapitel 8:5 ser vi, at der endnu er en ørkenvandring tilbage for bruden.
"Hvem er hun, der kommer fra ørkenen, støttet til sin ven?"
Læg mærke til væksten i hendes liv fra første ørkenvandring, hvor hun var sammen med en masse andre, som havde sværd i hånden og ved lænden.
Nu er hun (Kristi menighed) een brud, støttet til sin brudgom. Som enkeltpersoner må vi støtte os til Jesus, til Ordet alene. Og som menighed, Kristi legeme, må vi som een brud støtte os til Jesus alene.
Lænet til Ham kommer vi sejrende igennem.

"Under æbletræet vækked jeg dig, der nedkom din moder med

dig, der nedkom hun, som dig fødte," siger kongen til sin brud. Bruden er i Guds store have, menigheden. Hun har een inderlig bøn i sit hjerte:
"Læg mig som en seglring på dit hjerte, som et armbånd om din arm! Thi kærlighed er stærk som døden, nidkærhed hård som Dødsriget; dens gløder er brændende glød; dens lue er Herrens lue. Mange vande kan ikke slukke den, strømme ej skylle den bort. Gav nogen alt sit gods i sit hus for kærlighed, hvem ville agte ham ringe?"
Hvis du læser denne bøn grundigt igennem, vil du se, at det ikke er en bøn, der bliver bedt i medgangstid og medvind. Det er ikke en ganske almindelig bøn under hyggelige, rolige forhold. Det er en brændende bøn fra bruden om, at hendes brudgom skal holde hende fast i svære tider.
Og der er intet, brudgommen hellere vil. Han elsker sin brud og lytter til det mindste suk fra hendes hjerte. En seglring omkring Jesu hjerte vil minde Ham om os, hver gang Hans puls slår et slag, og en ring om Hans arm vil minde Ham om os, hver gang Han gør en gerning og udrækker sin arm. Vi vil uophørligt være i Hans tanker og forbønner!
Han har givet sit hjerteblod for os. Hans kærlighed er stærk som døden, og Han vil ikke tillade, at vi forgår. Hans nidkærhed for os er hård som Dødsriget, dens gløder er brændende glød, dens lue er Herrens lue.

45. kapitel

I den tid, vi lever i nu, og i den tid, der kommer, vil vi også opleve det, bruden i Højsangen oplevede.
Der vil altid være nye, måske barnlige, umodne kristne, som ikke rigtig er klar over tidens alvor.
"Vi har en lille søster, som endnu ej har bryster; hvad gør vi med vor søster den dag, hun får en bejler?"
Sådan spørger vi måske også i dag. "Hvad gør vi med dem, som endnu ikke er klar til bryllup i Himlen?
Vort svar må blive det samme, som brudens i vers 9:
"Er hun en mur, så bygger vi en krone af sølv derpå, men er hun en dør, så spærrer vi den med cederplanker."
Er det murkristne, vi har i Guds menighed? Umodne, men fast besluttede på at følge Jesus, hvordan det end stormer omkring dem, så vil vi bygge en krone af sølv på denne mur. Så skal vi støtte og hjælpe og styrke sådanne, så de også får krone på hovedet og bliver bevarede til den store dag.
Er det dørkristne, nogle som let går op og i og lukker alt muligt ud og ind, men som dog vil være med i søskendeflokken, så spærrer vi dem med cederplanker. Så vil vi være med at lære dem at blive solide, afgjorte kristne, opbyggede på klippegrund med ægte cederplanker, Ordets faste grund, i deres hjertehus. Vi vil hjælpe hverandre i strenge tider, ingen tvivl om det!
Bruden her er så frimodig, at hun siger i vers 10:

"Jeg er en mur, (stærk og solid), mine bryster er tårne. Da blev jeg i hans øjne som en, der finder fred."
Bruden siger: "Jeg er klar til at være med at styrke og mætte andre, og jeg har tro og kærlighed."
"Da blev jeg i hans øjne som en, der finder fred."
Denne stærke tro og kærlighed hos Jesu brud, både til Gud og hendes næste, ser Herren, og Han fylder hende med fred. Fred som floden, halleluja! Ingen uro, ingen bekymringer,

ingen frygt for, om det nu skal gå! Han fylder sin brud med fred!

En alvorlig appel til os som Guds tjenere er de sidste vers i Højsangen:
"Salomo havde en vingård i Ba'al Hamon, til vogtere gav han den vingård; hver kunne tjene tusind sekel sølv på dens frugt."
Jesus taler også om Himmeriget på denne måde, og Han har sat os mennesker her i Guds vingård, her på jorden, som vogtere over Hans ord og Hans folk.
Vi har alle fået noget betroet, som vi skal forvalte, og som vi en dag skal stå til regnskab for. Det er ikke bare ejermanden, som skal tjene på denne vingård, men hver af os kan tjene "tusind sekel sølv" på dens frugt. Vi vil, hvis vi er tro i det, Herren har betroet os, arve rigdomme, som ingen nogen sinde havde drømt om. Vi er arvinger til hele Himmelens rigdom og pragt. Lad os ikke sløse tiden bort, fordi ejeren er rejst bort for en tid, og lad os ikke grave vore talenter ned, men bede Helligånden, vor vekselerer, om at få det hele til at give bonus, både for os og for vor frelser og Gud.

Bruden siger: "Jeg har for mig selv min vingård; de tusinde, Salomo, er dine, to hundrede deres, som vogter dens frugt."
Bruden er villig til at give alt tilbage til sin herre og ven, og hun er også altid villig til at øse ud til andre, tænker ikke så meget på egen fordel, men hun er bare lykkelig for at få lov at tilhøre Herren!
Brudens eneste ønske er, som der står i vers 13, at kongen, som bor i sin have, vil tale til hende.
"Lad mig høre din røst!" Det er nok for hende.
Og så siger hun til sidst:
"Fly, min ven, og vær som en gazelle, som den unge hjort på balsambjerge!"
Det samme er Jesu bruds bøn: "Skynd dig Herre, du opstandne frelser, som kan være alle steder og springer over

mure og bjerge, ikke kender til afstande eller mangel på styrke. Ånden og bruden siger: "Kom!" - og den, som hører, skal sige: "KOM!" Åb.22:17.
Jesus siger: "Ja, jeg kommer snart!"- "Amen, kom Herre Jesus!" Åb.22:20.
Må Herren give os alle nåde til at være rede, indviede som Jesu brud!

Jesu Kristi Brud

Det er "Jesu genkomst", som er emnet for denne bog. På en følsom og personlig måde beskrives de indre værdier, som Jesus, vor brudgom, ønsker at se i sin brud.
Ud af alle stammer og tungemål skal der fremstå en yndig brud, som er smykket for sin brudgom, Jesus Kristus. Vi kan have forskelle i udseende og baggrund, men for de kristne er det væsentligste BRUDESJÆLEN, som lever i forventningen om Herrens komme.

Anne-Lise og Peter Madsen har virket som missionærer i Tanzania og Kenya samt foretaget missionsrejser til Uganda, Zambia, Madagaskar, Malawi og Japan.

I Danmark er Anne-Lise og Peter Madsens tjenste kendt vidt omkring på tværs af kirkeskel. Mission blandt de unåede folkeslag og enhed i Kristi legeme er noget, som ligger dem meget på hjerte. Bogen her vil ganske sikkert fremme Helligåndens virke på begge disse områder.

Peter Madsens bog "Brudgommen kommer" bør læses i forlængelse af denne bog. Begge bøger er udgivet samtidig på forlaget Royal.

Forlaget ROYAL
København ISBN 87 – 850 – 9483 – 8

Forsidebillede: Line Jørgensen